

BILLY BONES

DE WEDSTRIJD VAN DE WONDERWERKERS

een **STERRENSTEEN-MYSTERIE**



KELLY VAN KEMPEN

DE WEDSTRIJD VAN DE WONDERWERKERS

een **STERRENSTEEN-MYSTERIE**

KELLY VAN KEMPEN

MET ILLUSTRATIES VAN PACO VINK

**BILLY
BONES**



Billy Bones
Vliegtuigstraat 6-C
1059 CL Amsterdam

Billy Bones is een imprint van Meis & Maas

Eerste druk, oktober 2021
Tweede druk, juni 2025

Tekst © Kelly van Kempen
Illustraties en omslagontwerp © Paco Vink
Illustraties Handleiding voor Primeurtochten
en briefjes © Billy Bones
Deze uitgave © Billy Bones, Amsterdam 2025

Alle rechten voorbehouden

ISBN: 9789030510628
NUR: 283

Welk verhaal kies jij vandaag?
www.billybones.nl

Hoi LEZER!

Wat leuk dat je *De wedstrijd van de Wonderwerkers* gaat lezen! Bij Billy Bones maken we verhalen die bijzonder, grappig en/of spannend zijn. En dit spannende detectiveverhaal wil je zeker niet missen! Hou je van avontuurlijke verhalen vol mysterie? En lijkt het je leuk om een detective te worden? Dan is dit boek wat voor jou. Bij dit boek hoort een detective-opleiding. Daarin vertelt de schrijfster Kelly van Kempen je alles wat je moet weten om een goede misdaadoplosser te worden.



We zijn heel benieuwd wat je van *De wedstrijd van de Wonderwerkers* vindt. Wil je ons dit laten weten? Stuur dan ook gelijk wat je het meest grappige of spannende stukje vond. Mailen kan naar info@billybones.nl.

Heel veel leesplezier!

Billy Bones

Ook verschenen in deze serie:

#1 Het Boek der Veranderingen

#2 Het feest van de Wolfmaan

#3 De wedstrijd van de Wonderwerkers

Voor de liefde.

Voor de verliefde.

En voor hen die niet meer hier,
maar nooit ver zullen zijn.



ACHTER HET
BLOTE 006??

NORALY ZWARTS!

?

1013

SPRING EERST,
STERF DAN, WANT GY
ZULT HERRYZEN



groeten uit
DOMPERSHAL

WINTER
1884

H.v.P.





BEZOEK VAN DE BURGEMEESTER

Verdachte gebeurtenissen: 0

Personen om in de gaten te houden: 1. De burgemeester.

‘Hoe bedoel je *de-burgemeester-staat-voor-de-deur?*’ Petronella stond als verstijfd naast de oude piano. Ze hield een knal-oranje gieter vast en inmiddels overstroomde het kruidenplantje dat ze water gaf. Het modderige water liep langs de rug van de piano naar beneden. ‘Alle hemels en sterren!’ riep ze uit toen het op haar tenen spetterde. Jupiter mauwde klaaglijk en schoot naar de balken aan het plafond.

‘Nou, precies zoals ik het zeg,’ antwoordde Ed en hij wees nogmaals in de richting van de voordeur.

Elfie zat rechtop aan de eettafel. Ze bekeek het rood aangelopen gezicht van haar moeder, die gehaast met haar vingers haar pluizige haren kamde. Uiteindelijk draaide ze de lange, blonde strengen in een knot, zette haar paarse vlinderbril recht en liep vlug naar de gang.

Elfie keek haar vader vragend aan.

Ed haalde zijn schouders op. ‘Misschien wil meneer dat je moeder tarotkaarten voor hem trekt, omdat hij zeker wil weten of hij het nieuwe zebepad in de Dorpsstraat op de juiste plek plaatst.’ Hij gniffelde. ‘Of misschien heeft hij alle theekopjes meegenomen van zijn collega’s en wil hij dat ze hun theeblaadjes leest. Omdat hij wil weten wie hij kan vertrouwen, of zo. Wat denk jij?’

Elfie reageerde niet en sloop naar de gang om het gesprek af te luisteren. Ze kon zich niet voorstellen dat de burgemeester hier was voor advies van haar helderziende moeder. De klanten van de Sterrensteen, haar ouders’ spirituele praktijk aan huis, waren meestal een tikkeltje vreemder.

‘Mijn specialisme?’ klonk de hoge, verbaasde stem van Petronella.

‘Ja, ik zou daar graag meer over horen,’ zei een mannenstem op een vriendelijke en geduldige toon. ‘Mag ik anders even binnenkomen? Dan drinken we een kopje koffie en leg ik u alles uit over mijn komst.’

‘Och ja, natuurlijk.’

Elfie keek verschrikt om zich heen terwijl ze zich terug naar

de eettafel haastte en achter haar laptop ging zitten. Wilde haar moeder hier de burgemeester ontvangen? Haar vader zat bij de salontafel over een verzameling pompoenen gebogen en aan de balken van het plafond bungelden wel vijftien hangplanten. Het leek bij haar thuis meer op een bos dan op een woonkamer.

Een paar tellen later stapte een kleine, gedrongen man de kamer binnen, die Elfie meteen herkende als de burgemeester. Hij droeg een net, grijs pak met een glimmende, babyblauwe stropdas. Zijn gezicht was rond en vriendelijk en op zijn neus balanceerde een brilletje. Hij lachte breed naar Elfie. ‘Aangenaam, ik ben burgemeester Blijdorp,’ zei hij met een knikje.

Elfie lachte terug en zwaaide. ‘Ik ben Elfie.’

De burgemeester zette zijn handen in zijn zij en keek om zich heen. ‘Het is vast gezond om in zo’n huis vol groen te leven.’

Ed veerde meteen op van de bank. ‘Nou en of,’ zei hij enthousiast en hij wees naar een hangplant waarvan de bladeren als een waterval over de rand van de pot hingen. ‘Deze Hedera Helix zuivert de lucht van giftige stoffen. En dit,’ vervolgde hij, terwijl hij een kronkelige tak vastpakte van de plant die ernaast hing, ‘is een...’

‘Mijn man is botanicus,’ zei Petronella tegen de burgemeester en ze legde een hand op Eds schouder. ‘Als hij eenmaal begint over planten, kan hij er niet meer over ophouden.’

‘Het is een levensstijl,’ zei Ed trots en hij gebaarde om zich heen.

‘Dat zie ik. Reuze interessant.’ De burgemeester knikte goedkeurend. ‘En dat is de Sterrensteen, meen ik?’ Hij dook onder een paar planten door, liep naar de glazen schuifdeuren en tuurde de achtertuin in. Half verscholen achter het oranje bladerdek van de eikenboom, helemaal achterin, stond een oude boerderijschuur. Het had een rieten puntdak en een knalrode, kronkelige schoorsteen. ‘Briljant,’ mompelde hij.

‘Ga alstublieft zitten. Waarmee kan ik u helpen?’ Petronella maakte een uitnodigend gebaar naar een stoel aan de eettafel.

De burgemeester draaide zich om en knikte. ‘Mevrouw Valerius...’ begon hij plechtig.

‘Zeg maar Petronella.’

‘Petronella...’ De burgemeester schraapte zijn keel en ging aan tafel zitten. ‘Ik heb begrepen dat uw man en u hier een bijzondere praktijk runnen: de Sterrensteen dus. Ik zag natuurlijk al op het bord in uw voortuin wat u daar beoefent: *helderziend/helderhorend/heldervoelend, kruidengeneeskunde, en meer*. Nu ben ik zo nieuwsgierig naar dat “en meer”?’ Hij leunde een stukje naar voren. Zijn ogen glinsterden jongensachtig, alsof hij verwachtte dat Petronella een schatkaart tevoorschijn zou toveren.

‘Tja, waar zal ik beginnen?’ Petronella schonk bij het aanrecht drie kopjes koffie in. ‘Ik kan handlezen: uw handen vertellen een hoop over hoe u in elkaar zit. Ik zie ook aura’s, dat zijn een soort energievelden die om ons heen zitten. Aura’s vertellen meer over uw huidige lichamelijke en geestelijke toe-

stand. Maar ik leg bijvoorbeeld ook tarotkaarten, sommige mensen hebben daar een negatief beeld bij omdat er een kaart in voorkomt die “De Dood” heet...’

“De Dood”?’ vroeg de burgemeester nieuwsgierig.

Petronella knikte. ‘Dat is kaart nummer dertien. Maar als u die kaart trekt betekent dat heus niet dat u doodgaat.’ Ze schudde haar hoofd en lachte alsof iemand iets belachelijks had gezegd. ‘Nee, nee,’ zei ze toen, “De Dood” staat voor het einde van iets, maar ook voor het begin van iets nieuws. Zonder dood geen leven, snapt u? Het betekent vaak dat iemand een transformatie zal doormaken. En, nou goed, ik geef ook edelsteentherapie, sacrale dans, en zo kan ik nog wel even doorgaan. Ik werk heel intuïtief. Dat betekent dat ik op mijn gevoel afga. Bij alles krijg ik hulp van Boven.’

‘Bóven, zegt u?’ De burgemeester zat nu op het puntje van zijn stoel en sprak op fluisterton. ‘Wat is dat precies?’

Petronella glimlachte vriendelijk terwijl ze een zwarte mok voor hem neerzette die de vorm had van een kleine heksenketel. ‘Met “Boven” bedoel ik engelen of andere spirituele gidsen die mij bijstaan.’

‘Fantastisch!’ De burgemeester sloeg met zijn vuist op tafel. ‘U bent precies wat ik zoek: een Wonderwerker.’

‘Een wát? Alle hemels en sterren! Wat moet ik mij daarbij voorstellen? Het klinkt alsof u denkt dat ik wonderen kan verrichten.’ Ze bracht een kop koffie naar Ed, die ondertussen verder was gegaan met het bewerken van zijn pompoenen.

‘Wilt u ook een mandarijntje bij de koffie?’ vroeg ze aan de burgemeester. Ze pakte er een van de fruitschaal en legde die bij zijn mok. ‘Ze zijn heerlijk.’

‘Eh...’ De burgemeester trok even een vies gezicht, maar herstelde zich en mompelde vlug ‘dankjewel’.

Petronella schoof de stoel naast Elfie naar achter en ging zitten. ‘En waarvoor heeft u zo’n Wonderwerker precies nodig?’

‘Ik ben hier eigenlijk voor een zeer bijzondere zaak,’ zei de burgemeester. ‘Heeft u weleens van Noraly Zwarts gehoord?’

‘Hm...’ Petronella fronste haar wenkbrauwen terwijl ze nadacht.

‘Noraly Zwarts was een beroemde schrijfster,’ zei Elfie meteen. ‘Ze is vorige maand overleden in haar kasteel aan de rand van Domperdal: Kasteel Winterbeek.’ Ze had een kort artikel over haar dood geschreven op haar eigen nieuwsblog.

‘Prachtige kasteeltuinen,’ mompelde Ed vanaf de bank.

De burgemeester keek vol bewondering naar Elfie. ‘Helemaal correct! Noraly Zwarts was een schrijfster van bekende thrillers. Een van de beste ter wereld. Ze is tachtig jaar oud geworden.’ Hij nam nog een slok van zijn koffie voordat hij verderging. ‘Het kasteel staat nu leeg. Omdat mevrouw Zwarts geen erfgenamen had, is het in handen gekomen van de gemeente. We hebben het geprobeerd te verkopen, maar dat lukt niet.’

‘Waarom niet?’ vroeg Elfie nieuwsgierig.

‘Ten eerste omdat het ontzettend duur is om zo’n groot ge-

bouw te onderhouden. Er zijn dus sowieso niet veel mensen die het willen kopen. Er waren wel een paar geïnteresseerden, maar die haakten op het laatste moment af omdat ze het idee hadden dat het er eh...' de burgemeester schraapte luid zijn keel, '... spookte.'

Elfie dacht even dat ze het niet goed had begrepen. Ze knipperde een paar keer met haar ogen en wachtte tot de burgemeester zich zou corrigeren. Maar dat deed hij niet. 'Bent u serieus?' vroeg ze toen.

'Nou, dat is helemaal niet zo raar,' zei Petronella en ze leunde achterover in haar stoel. Haar lange, zilveren oorbellen in de vorm van een veer zwaaiden heen en weer. 'Misschien was mevrouw Noraly Zwarts nog niet klaar om de aarde te verlaten.'

Tot Elfies verbazing knikte de burgemeester. 'Precies,' zei hij en er danste een vreemde twinkeling in zijn ogen. Toen schraapte hij zijn keel en vertelde verder: 'Inmiddels hebben we een nieuwe bestemming gevonden voor het kasteel. We gaan het niet verkopen, maar we maken het toegankelijk voor publiek. Er zijn vast veel fans wereldwijd die het kasteel – dat werkelijk een fenomenale architectuur heeft – willen bezoeken waar Noraly Zwarts haar laatste boek heeft geschreven.' Hij glimlachte naar Petronella. 'Om aandacht te vragen voor de opening van het kasteel, organiseer ik een wedstrijd: De Wedstrijd van de Wonderwerkers. Paranormaal begaafde mensen zoals u, Wonderwerkers dus, bezoeken Kasteel Winterbeek en

vertellen live op televisie wat jullie doorkrijgen over het kasteel. Je weet wel... van “Boven” dus. In de derde uitzending proberen jullie contact te maken met Noraly Zwarts. Degene met het beste...’ hij maakte een gebaar met zijn handen alsof het woord dat hij zocht in de lucht geschreven stond, ‘... optreden wint. De kijkers zullen hun stem uitbrengen.’

Er viel een stilte.

Elfie staarde met open mond naar de burgemeester. Haar oren suisdan. Haar moeder live op televisie? Wat een vreselijk idee!

‘Ik heb de andere twee Wonderwerkers al verzameld,’ ging de burgemeester verder. ‘Dat was nog best lastig, want ze moesten wel een beetje Nederlands spreken. Het zijn een man uit de Dominicaanse Republiek en een vrouw uit het Verenigd Koninkrijk geworden. Ze zijn best bekend in hun eigen land, dus het zal ook voor veel internationale publiciteit zorgen.’ Er verscheen een enthousiaste glimlach op zijn wangen bij die laatste woorden.

‘Helemaal uit het buitenland?’ zei Petronella ademloos. Ze leek ontzettend onder de indruk.

‘Op livetelevisie?’ Elfies stem klonk ongewoon hoog. ‘Maar... hoe...’ Ze wist niet eens wat ze moest vragen.

‘Nou, de wedstrijd bestaat uit vier televisie-uitzendingen en daarvan zijn de laatste drie live,’ vertelde de burgemeester enthousiast verder. ‘De prijsuitreiking vindt plaats op 31 oktober, tijdens een groot Halloweenfestival in de kasteeltuinen van Winterbeek. Iedereen is welkom, als je maar verkleed

komt. Er zal muziek zijn, eet- en drinkkraampjes en iedereen kan dan eindelijk kennismaken met de beroemde Wonderwerkers.' Hij had nu vuurrode wangen van opwinding. 'Het is een beetje kort dag, maar het wordt geweldig! Toeristen zullen van ver komen om dit prachtige, jaarlijkse festival bij te wonen.'

'Alle hemels en sterren,' zei Petronella met een zucht, 'wat spannend allemaal. Ik bedoel... ik op televisie? Ik weet het niet hoor...' Met haar paarsgelakte nagels pelde ze haar mandarijntje en stopte een partje in haar mond. 'Wat als ik daar sta en niets binnenkrijg over het kasteel of Noraly Zwarts? Of dat ik niet weet hoe ik erover moet vertellen?'

Ed stond op van de bank en zette zijn handen in zijn zij. 'Wanneer is dat ooit voorgekomen? Dat zou trouwens wel lekker rustig zijn.' Hij knipoogde naar Elfie en richtte zich daarna weer tot Petronella. 'Als iemand dit kan, Peet, dan ben jij het.'

Petronella stopte even met kauwen. 'Denk je dat echt?'

'Natuurlijk!' Ed rolde overdreven met zijn ogen. 'Je moet niet zo aan jezelf twijfelen.'

Langzaam verscheen er een brede grijns op Petronella's gezicht.

Elfie keek angstig van haar moeder naar de burgemeester. De situatie leek steeds meer op een denderende trein die ze onmogelijk tegen kon houden. 'Maar eh... wat als de Sterrensteen slecht in het nieuws komt?' stamelde ze.

'Na de wedstrijd zal iedereen van de Sterrensteen af weten.

Ik denk zelfs dat het leuk is om de eerste opnames daar te doen,' zei de burgemeester. Hij had een tevreden glimlach op zijn gezicht. 'Het zal fantastische publiciteit zijn voor de praktijk.'

'Ja, dat lijkt me ook,' beaamde Ed en hij wendde zich grinnikend tot Elfie. 'Of had jij soms snode plannen om slecht over je moeder te schrijven?'

'Och wat leuk, schrijf je voor de schoolkrant?' vroeg de burgemeester, toen bleek dat Elfie niet van plan was te reageren op haar vaders opmerking.

'Nee,' zei Elfie en ze stak haar kin een stukje omhoog. 'Ik heb een eigen nieuwsblog: De Betweter.'

'De Betweter?' De burgemeester staarde haar met grote ogen aan. 'Is dat van jou? Daar staan fantastische artikelen op. Zelfs een aantal primeurs. Doe je dat alleen?' Hij keek even naar Ed en Petronella.

'Wij hebben er niets mee te maken,' zei Ed en hij hield zijn handen omhoog alsof hij onder schot werd gehouden.

'Dat doe ik alleen, ja,' zei Elfie terwijl ze haar laptop dichterbij zich toe trok. Haar wangen gloeiden. Waarom bleef de burgemeester haar zo vreemd aanstaren?

'Interessant,' mompelde hij, 'heel interessant.' Hij liet een stilte vallen en zei toen: 'Zeg, hoe zou jij het vinden om voor mij te werken?'

'Hoe bedoelt u?'

'Ik zoek nog een verslaggever voor de wedstrijd. Ik heb een

paar ideeën voor wat mooie artikelen om het hele gebeuren goed te promoten. Maar ik wil niet de hele tijd allemaal journalisten bij de opnames die daar staan met hun eigen agenda, weet je wel?’

Elfie ging rechtop zitten in haar stoel. Ze wist niet precies wat de burgemeester bedoelde, maar ze zou natuurlijk wel voor hem willen werken. Wat een kans!

‘En weet je wat, Elfie?’ ging hij verder. ‘Mijn broer werkt bij de *Landelijke Courant*. Ze werken daar ook met junior journalisten. Ik kan je na deze opdracht best aan hem voorstellen. Lijkt je dat wat?’

Elfies mond zakte een stukje open. Junior journalist bij de *Landelijke Courant*? ‘Dat zou geweldig zijn!’ zei ze verbluft.

‘Mooi. Zullen we zondag even een rondje door het kasteel lopen samen? Je weet niet wat je ziet! Zo’n kasteel als dit vind je nergens. En dan kun je alvast een artikel schrijven over Noraly Zwarts en je lezers enthousiast maken voor het televisieprogramma.’

Elfie slikte moeizaam. Ze wist dat ze deze kans niet voorbij kon laten gaan, maar eigenlijk wilde ze helemaal niet dat haar moeder meedeed aan die wedstrijd...

‘Mijn meiden,’ zei Ed trots. Hij liep naar de eettafel en gaf Elfie en Petronella een kus op hun voorhoofd.

‘Ja, daar mag u trots op zijn,’ zei de burgemeester lachend. Hij stond op en stak zijn hand uit naar Petronella. ‘Begrijp ik goed dat u Domperdal vertegenwoordigt?’

Petronella volgde zijn voorbeeld en stond ook op.

Elfie keek zwijgend toe hoe haar moeder zijn hand schudde en 'het is besloten' mompelde terwijl ze naar het plafond gebaarde. Waarschijnlijk naar haar onzichtbare gidsen of zoiets.

De burgemeester knikte tevreden en richtte zich toen tot Elfie. 'En kan ik ook op jou rekenen, mevrouw de journalist?'

'Natuurlijk,' zei Elfie schor, de knoop in haar maag negerend. Wat stond hun allemaal te wachten?



DE FAMILIE ROSARIO

Verdachte gebeurtenissen: 1

1. Petronella doet mee aan de Wedstrijd van de Wonderwerkers.

Personen om in de gaten te houden: 1. Petronella, 2. Burgemeester Blijddorp.

De volgende dag pakte Elfie meteen haar Handleiding Voor Primeurtochten erbij. In deze zelfgemaakte handleiding had ze allerlei tips verzameld om als een detective mysteries op te lossen, zodat zij de primeur zou hebben op haar nieuwsblog. In het laatste hoofdstuk stond uitgelegd waaraan een artikel moest voldoen. Nu ze in opdracht van de burgemeester werkte, mocht ze best haar geheugen eens opfrissen.

HANDLEIDING VOOR PRIMEURTOCHTEN (HVP)

Hoofdstuk 22: Hoe schrijf je een goed nieuwsartikel?

1. Bedenk een spannende titel en schrijf die in de tegenwoordige tijd.
2. De eerste alinea van je nieuwsartikel noem je een *lead*. Het meest opmerkelijke aan de situatie/misdaad moet meteen duidelijk zijn.
3. Laat nog wel iets van informatie weg in de lead, zodat de lezer het artikel verder wil lezen. In de alinea's die volgen geef je steeds antwoord op een van de 5 W's (wie, wat, waar, wanneer, waarom) of de H-vraag (hoe?).
4. Na de lead komt datgene aan bod wat dan het meest belangrijk is.
5. Zorg dat je goede bronnen hebt: waar haal je je informatie vandaan?

Haar vinger gleed net over het laatste punt toen ze de stem van haar moeder door het huis hoorde schallen: 'Ik sta in de krant!'

Elfie schoof haar bureaustoel naar achter en rende naar beneden. 'Nu al?' vroeg ze verbaasd.

'Hm-hm,' zei Petronella trots en ze liet Elfie de zaterdageditie van het *Domperdalse Dagblad* zien. Elfie staarde er ademloos naar:

BURGEMEESTER BLIJDORP ORGANISEERT EEN SPOOKACHTIGE WEDSTRIJD

Om de opening van Kasteel Winterbeek groots te vieren laat burgemeester Blijdorp drie paranormaal begaafden, zogenaamde ‘Wonderwerkers’, tegen elkaar strijden om de titel ‘meest getalenteerde Wonderwerker’. De deelnemers zetten hun talenten in om een uniek kijkje te geven in dit middeleeuwse kasteel.

Burgemeester Blijdorp geeft aan geïnspireerd te zijn door de wereldberoemde thrillerschrijfster Noraly Zwarts, die paranormale zaken niet schuwde in haar boeken. Kasteel Winterbeek was haar thuis totdat ze een maand geleden vrij plotseling overleed. Omdat Zwarts geen erfgenamen had, viel het majestueuze gebouw in handen van de gemeente.

Burgemeester Blijdorp bedacht meteen een plan om het landgoed toegankelijk te maken voor het publiek. ‘Het kasteel is in de zeventiende eeuw gebouwd en werd ontworpen door een excentrieke kunstenaar. Het is sindsdien door verschillende adellijke families bewoond. En dat dé Noraly Zwarts hier haar laatste bestseller heeft geschreven maakt het al helemaal een geweldige trekpleister.’

Niet alle ambtenaren waren het meteen eens met het controversiële plan van de burgemeester, maar toen de verkoop van het kasteel lastig bleek, mocht Blijdorp zijn plan verwezenlijken. ‘Omdat Noraly bekendstaat om haar spookverhalen leek het mij een fantastisch idee om op 31 oktober, met Halloween, het kasteel te openen en de schrijfster te eren,’ vertelt Blijdorp. ‘Voorafgaand aan de grote opening zullen beroemde Wonderwerkers vertellen wat zij horen, zien en voelen wanneer zij door het kasteel lopen. Misschien lukt het ze zelfs om in contact te komen met de geest van Noraly Zwarts, die – naar horen zeggen – nog in het kasteel zou rondwaren.’

DomperTV was meteen geïnteresseerd in het maken van een commercieel televisieprogramma over de wedstrijd. De kijkers kunnen met Halloween stemmen op de Wonderwerker van wie ze het meest onder de indruk zijn. Burgemeester Blijdorp gaf aan hoge verwachtingen te hebben van Petronella Valerius, mede-eigenaresse van spirituele praktijk De Sterrensteen in Domperdal.

Vanaf 1 november zal het kasteel van negen tot vijf open zijn voor bezoekers.

De Wedstrijd van de Wonderwerkers is vanaf 11 oktober elke zaterdagavond te zien op DomperTV.

11 oktober 19:00 *Ontmoet de Wonderwerkers in spirituele praktijk De Sterrensteen*

18 oktober 19:00 *Kasteel Winterbeek door de ogen van de Wonderwerkers (live)*

24 oktober 19:00 *Contact met Noraly Zwarts (live)*

31 oktober 19:00 *Prijsuitreiking op het Halloweenfestival (live)*

Elfie stopte het uitgeknipte artikel in haar broekzak. De burgemeester moest gistermiddag meteen het *Domperdalse Dagblad* hebben ingelicht over Petronella's toezegging. Elfie had het nog niet eens aan Mats kunnen vertellen! Ze ritste haar jas dicht, trok de voordeur open en dook onder Petronella's dromenvangers door. Gelukkig woonde haar beste vriend recht tegenover haar.

Het was koud buiten en de zon hield zich verborgen achter donkergrijze wolken. Elfie stak de straat over en belde aan bij de witte villa. Al snel klonk er geblaf en gekrabbel aan de deur en even later sprong een bruine poedel tegen haar op. In de deuropening stond een jongen met een wipneus, blonde krullen en wijd opengesperde ogen van opwindning.

‘Waarom heb je me niets verteld?’ riep Mats uit. ‘Je moeder komt op televisie!’ Hij zwaaide met het *Domperdalse Dagblad*.

‘Ik heb daar nog helemaal niet de kans voor gehad,’ ant-

woordde Elfie en ze sloeg haar armen over elkaar. ‘De burgemeester stond gisteren ineens voor de deur met dit hele televisieplan. En sinds wanneer lees jij de krant?’ Ze keek hem over de rand van haar bril aan.

‘Mijn moeder las het stuk hardop voor vanochtend.’ Hij grijnsde en daarna deed hij precies de paniekerige, bekakte stem van zijn moeder na: ‘Een burgemeester die in geesten gelooft, kan het nog fraaier? Moeten we straks knoflook voor onze ramen hangen om ons te beschermen tegen... vampieren?’

Elfie proestte het uit. Mats’ moeder keurde alles af wat ze niet kende en was dan ook doodsbang voor Elfies zweverige ouders. Mats leek in de verste verte niet op haar.

Hij pakte wat takjes uit de voortuin en gooide die om de beurt weg zodat Mello er wild blaffend achteraan kon rennen. ‘En? Wie zijn de andere Wonderwerkers? Wat moet je moeder allemaal doen? Wat zei de burgemeester precies?’

Vlug vertelde Elfie hem alles wat ze wist over het televisieprogramma. En terwijl Mats na elke zin bijna een sprongetje maakte van opwinding, voelde Elfie alleen maar onrust in haar buik. Een beetje zoals de eerste wind van een storm, die de droge blaadjes over de straat blaast en zo iedereen waarschuwt om alvast naar binnen te gaan. Wat zou deze storm allemaal doen opwaaien?

‘Hoezo heb je er nog niet over geschreven op De Betweter?’ vroeg Mats. ‘Je hebt alle *inside information*!’

Bij het horen van die vraag ging de windvlaag in Elfies buik meteen een beetje liggen. Ze had het echt goede nieuws niet eens verteld! Er speelde een glimlach om haar lippen terwijl ze op een zo nonchalant mogelijke toon zei: ‘Ik ben ingehuurd door de burgemeester als hoofdverslaggever van de wedstrijd. Morgen ga ik met hem het kasteel bezoeken en dan zal ik een paar grote artikelen schrijven.’

Mats’ mond viel open. ‘Wát?’

Elfie knikte trots. ‘Dat vroeg hij toen hij hoorde dat ik De Betweter run.’

‘Wow. Dan wordt De Betweter megabekend. Dat kan niet anders! Dit moeten we meteen aan de anderen vertellen.’ Hij floot Mello terug naar binnen, trok zijn jas van de kapstok en stapte de deur uit.

‘Hoe bedoel je? Waar ga je naartoe?’ vroeg Elfie verbaasd.

‘Lobo belde net dat zijn vader empalala’s maakt. Hij vroeg of we langskwamen.’

Elfies schouders verstarden. ‘W-wat?’ Ze was nog nooit bij Lobo, hun klasgenoot, thuis geweest.

‘Ja, ik weet ook niet precies wat het zijn, maar volgens Lobo is het een van de allerlekkerste gerechten ooit.’ Hij trok de voordeur achter zich dicht.

‘Nee, ik bedoel...’ Elfie beet op haar lip. Sinds haar moeders maanfeest in januari waren Elfie en Mats bijna nooit meer met z’n tweeën in de schoolpauze, maar hadden ze gezelschap van Lewis, Lobo en Nova. Dat was niet zo gek, want er was van

alles gebeurd tijdens het feest. Zo hadden Lewis en Lobo die avond Elfie en Mats geholpen om een inbreker te arresteren. En Nova had haar vriendschap met de pestkoppen van de klas verbroken. Maar vormden ze dan nu samen een groepje? Hoorde zij daar ook echt bij?

Mats staarde haar vragend aan. ‘Wat is er nou?’

Elfie schraapte haar keel. ‘Het zijn “empanada’s”,’ zei ze vlug, ‘geen “empalala’s”. En het zijn gevulde deegflapjes.’

‘O, lekker.’ Mats liep naar zijn fiets. ‘Ik dacht even dat je geen zin had om mee te gaan of zo.’

‘Jawel hoor,’ antwoordde Elfie. En dat was waar. Ze dacht aan de pauzes, die veel te snel voorbij leken te gaan als Lobo bij haar zat. Op de een of andere manier werd ze dan altijd een beetje vrolijk en zenuwachtig tegelijk. En om nu naar zijn huis te gaan vond ze gewoon... spannend? Was dat het? Ze liep het trappetje af en stak de straat over om haar eigen fiets te pakken. *Stel je niet zo aan!* sprak ze haar onrustige onderbuik streng toe. *Je gaat gewoon naar een klasgenootje toe. Er is niets aan de hand.* Maar haar onderbuik luisterde niet.

‘Hier naar rechts,’ zei Mats en hij fietste een straat in waar twee rijen bomen met hun lichtoranje bladerdek een soort tunnel vormden. Beukennotjes knisperden onder hun fietsbanden. ‘We zijn er.’ Mats stapte af bij een geel huis met een weelderige voortuin.

Elfie probeerde haar zenuwen weg te ademen. Dat was iets

wat haar moeder altijd iedereen aanraadde. Het hielp voor geen meter.

Een lange, brede man met dezelfde lichtbruine huid als Lobo deed de deur open. Hij droeg een zwarte pet met een wit logo voorop en had ronde, houten oorbellen in.

‘Hoi, meneer Rosario,’ riep Mats meteen.

‘Kom binnen, Mats,’ zei de man vrolijk. ‘En jij bent zeker Elfie?’

Elfie knikte. Toen ze het huis binnenstapte besloeg haar bril meteen door de warmte en zag ze niets meer. Vlug poetste ze haar glazen terwijl ze Mats naar de woonkamer volgde. Een sterke geur van knoflook en ui drong haar neus binnen.

‘Daar zijn jullie!’ klonk de opgewekte stem van Lewis.

Toen Elfie haar bril weer opzette zag ze een kleurrijke woonkamer met achterin een open keuken, net zoals bij haar thuis. Het was er netjes en de rozerode bank paste precies bij de kleuren van het behang vol tropische bloemen. Lewis en Nova zaten aan een lange, houten eettafel. Lobo stond naast zijn stoel en hield een groen-blauw voetbalshirt omhoog.

‘Ik kan niet wachten om te horen wat Elfie ervan vindt!’ zei hij stralend en hij schudde een bruine krul uit zijn gezicht.

‘Wat ik vind? Van wat?’ Elfie ging vlug aan tafel zitten in de hoop dat het niemand zou opvallen dat haar wangen gloeiden.

‘Lobo wil een podcast beginnen over voetbal, alsof daar niet al honderd van zijn,’ zei Lewis met een zucht. Hij gaf zijn beste vriend een schouderklopje, alsof hij hem succes wenste

met een verloren zaak. Lewis moest zijn arm daarbij ver uitstrekken, omdat hij twee koppen kleiner was dan Lobo.

‘Dat is geen reden om iets niet te doen,’ vond Mats. Hij gaf de anderen een boks.

‘Inderdaad.’ Lobo sloeg zijn armen over elkaar. ‘Kijk naar Elfie: zij heeft een vet goede nieuwsblog, terwijl er al honderden nieuwssites waren toen ze begon.’

‘Daar heb ik zoveel over gehoord, Elfie,’ riep Lobo’s vader, die naar het aanrecht liep. ‘Maar dan bedoel ik ook écht veel. Superveel. Echt halleluja veel.’

‘Páp!’ Lobo rolde geërgerd met zijn ogen. Hij kreeg een rode blos op zijn wangen.

Meneer Rosario gooide zijn hoofd in zijn nek en schaterde. Een paar tellen later zette hij een grote schaal op tafel, gevuld met een soort halvemaanvormige appelflappen. In het kommetje daarnaast zat een saus van stukjes tomaat, ui en koriander.

‘*Buen provecho*,’ riep meneer Rosario opgewekt en hij pakte een servetje en een empanada van de schotel. Hij beet een stukje af, mompelde ‘heet, heet, heet’ en terwijl hij de anderen aankeek, smeerde hij met een lepeltje wat saus op de empanada. Alsof hij wilde zeggen: zo doe je dat.

‘Jullie gaan dit zo lekker vinden,’ zei Lobo tegen de anderen en hij likte zijn lippen af.

Terwijl iedereen over de tafel hing om gretig de pittige saus op hun empanada te smeren, bleven de woorden van Lobo’s

vader in Elfies gedachten hangen. Had Lobo het echt vaak over haar gehad?

De empanada was zwaar en ongeveer zo groot als Elfies hand. Ze had nog maar net een hap genomen en de kruidige, pittige vulling geproefd, toen Lobo vroeg: ‘En?’ Het enige wat ze kon doen was glimlachen en knikken. Het was overheerlijk.

‘Jwullie hwebben nog niet eens het laatste nieuws gehoord over Elfie en De Bwetweter...’ zei Mats met volle mond.

Elfie schoof ongemakkelijk in haar stoel.

Met twinkelende ogen at Mats vlug zijn mond leeg en gebarde toen trots naar Elfie. ‘Ze gaat voor de burgemeester werken!’

De anderen draaiden als één hun hoofd naar haar om en keken Elfie met grote ogen aan.

‘Waarom?’ vroeg Nova. Haar lange, sluike haar hing als twee gordijnen langs haar gezicht.

Voor de tweede keer die dag besprak Elfie het bezoek van de burgemeester. Alleen vertelde ze nu vooral over de opdracht die ze had gekregen en de belofte van de burgemeester om haar aan zijn broer bij de *Landelijke Courant* voor te stellen.

‘Je bent vast de jongste journaliste ooit,’ zei Lobo ademloos. ‘Welk kind van twaalf jaar oud schrijft artikelen in opdracht van de burgemeester?’

‘En dat op haar eigen nieuwsblog...’ voegde Nova daaraan toe.

Lewis knikte hevig. ‘En iedereen zal De Betweter in de gaten houden voor het laatste nieuws over de wedstrijd. Jouw nieuwsblog is binnenkort de grootste van de hele provincie.’

Elfies mondhoecken krulden omhoog tot een glimlach. Een warm gevoel verspreidde zich door haar lichaam, als het licht van de opkomende zon. Even vergat ze waarover ze zich zo druk had gemaakt. Eventjes maar, want toen kwam meneer Rosario bij hen aan tafel zitten.

‘Dus de burgemeester organiseert een groot paranormaal spektakel om zoveel mogelijk toeristen te trekken naar Kasteel Winterbeek?’ Zijn stem klonk vlak en Elfie kreeg sterk de indruk dat hij de burgemeester maar een sukkel vond.

‘Wat betekent paranormaal?’ vroeg Lewis.

‘Goede vraag,’ zei meneer Rosario en hij dacht even na voordat hij antwoord gaf. ‘Alles wat bovennatuurlijk is, dus wat we niet – of nog niet – wetenschappelijk kunnen verklaren.’

‘Cool,’ zei Lewis opgewekt.

‘Ik begrijp niet waarom de burgemeester niet gewoon een historicus inhuurt om wat te vertellen over het kasteel,’ mompelde meneer Rosario. ‘Het kent een donkere geschiedenis, de gruwelen van de zeventiende eeuw zijn...’

‘Ja-ha pap!’ Lobo rolde met zijn ogen. Hij boog zich naar Elfie toe en fluisterde: ‘Mijn vader is geschiedenisleraar op de middelbare school.’

‘Een historicus kan geen contact maken met de geest van

Noraly Zwarts,' zei Nova op een toon alsof ze uitlegde dat je van broccoli geen chocolade kunt maken. 'Daarom heeft de burgemeester de hulp van Wonderwerkers ingeroepen.'

'Hmmpf.' Meneer Rosario leek niet erg onder de indruk van dat argument. 'Waarom zou haar geest daar nog rondhangen? Ik geloof niet dat ze daar veel reden toe heeft. In tegenstelling tot...'

Alweer kon hij zijn zin niet afmaken omdat Lobo hem onderbrak: 'Noraly Zwarts schreef de engste verhalen over geesten die op aarde achterblijven. Daar is ze wereldberoemd mee geworden. Ze heeft juist alle reden om lekker rond te blijven spoken.' Hij grinnikte.

'We zullen het zien,' mompelde meneer Rosario. Hij stond op van tafel, draaide zich nog eens om naar Elfie en vroeg haar zachtjes: 'Je moeder verzint het toch niet hè, dat ze geesten ziet en zo?'

'Nee, natuurlijk niet,' antwoordde Elfie verontwaardigd en ze voelde dat ze een kleur kreeg. Dit was precies waar ze bang voor was. Haar vrienden waren misschien enthousiast over de wedstrijd, maar bijna niemand geloofde in geesten en contact leggen met Boven. Zouden haar moeder en de andere Wonderwerkers op televisie voor mafkezen of oplichters worden uitgemaakt? Ze kreeg buikpijn van de gedachte. Het ergste was nog dat ze niet eens wist hoe ze haar moeder moest verdedigen. Elfie geloofde er zelf niet eens echt in. Maar één ding was zeker: Petronella nam haar werk bloedserieus.

‘Gelukkig,’ zei meneer Rosario met een zucht. En hij vervolgde op een indringende maar gedempte toon, zodat de anderen hem niet hoorden: ‘Want we moeten niet spotten met de doden. En al helemaal niet op zo’n duistere plek als Kasteel Winterbeek...’ Hij wierp haar een laatste, ernstige blik toe en liep met langzame passen naar de keuken.

Elfie fronste haar wenkbrauwen. Duistere plek? Wat wist meneer Rosario wat zij niet wist?

Toen het begon te schemeren ging iedereen naar huis. Mats, Lewis en Nova liepen voor Elfie uit naar hun fietsen en ineens voelde ze Lobo’s hand op haar arm.

‘Wacht even,’ zei hij, ‘ik wil je wat vragen. Zou je me deze week misschien willen helpen met de podcast?’

Elfie keek hem met opgetrokken wenkbrauwen aan. ‘Ik weet niets van voetbal.’

Lobo schoot in de lach. ‘Nee, ik wil juist wat leren over interviewen en zo, zodat ik de juiste vragen stel.’

‘O, zo,’ zei Elfie. Haar hart maakte een sprongetje. Over interviewtechnieken kon ze wel het een en ander vertellen. ‘Ja, dat is goed. Ik heb een handleiding gemaakt, die kan ik volgende keer meenemen.’ Het was eruit voordat ze er erg in had. Zou hij het belachelijk vinden dat ze een handleiding had gemaakt met tips uit detectiveboeken?

‘Een handleiding? Wauw! Nu weet ik zeker dat mijn podcast echt geweldig wordt.’

Elfie glimlachte. Waarom werd ze toch steeds zo ontzettend zenuwachtig?

‘Dus eh... zal ik dan naar jou toe komen?’ Lobo haalde een hand door zijn bruine krullen. ‘Aanstaande vrijdag bijvoorbeeld?’

‘O, nou... Mijn moeder is een beetje druk met die wedstrijd,’ zei Elfie vlug. Wat als Petronella net een les sacrale dans gaf als Lobo langskwam? Dat ze met vijf vrouwen in een kringetje stonden en een soort wervelwind nadeden? Ze huiverde bij de gedachte. ‘Ik kom wel naar jou vrijdag. Met mijn eh... handleiding.’ Ze glimlachte, ritste haar regenjas dicht en liep naar haar fiets. Ze deed haar best om te doen alsof er niets aan de hand was. Alsof het heel normaal was dat ze zojuist hadden besloten om met z’n tweeën af te spreken. Voor het eerst.



KASTEEL WINTERBEEK

Verdachte gebeurtenissen: 2

1. Petronella doet mee aan de Wedstrijd van de Wonderwerkers.

2. Meneer Rosario noemde Kasteel Winterbeek een duistere plek.

Personen om in de gaten te houden: 1. Petronella, 2. Burgemeester Blijdorp.

Het was zondagochtend, tien uur precies, en Elfie zette haar fiets langs het meterslange, ijzeren hek. Ze ritste haar jas open om af te koelen. Met de hobbelige fietstocht door het bos had ze een stuk afgesneden, maar ze was er wel ontzettend van gaan zweten. De koude wind blies door haar haren terwijl ze door de spijlen omhoog tuurde naar het middeleeuwse kasteel. Het was gigantisch. Vier torens staken als grijze puntmutsen

boven de rest van het gebouw uit. De muren waren breed en massief en hadden kleine ramen met rood-witte luiken. Er was maar één ingang en dat was de hoge poort in het midden. Rondom het kasteel was een doolhof van lage heggen.

Ineens viel het Elfie op hoe alleen ze was. In de verte, tussen het geruis van de bomen, klonk de schorre kreet van een kraai. Ze dacht terug aan de woorden van meneer Rosario: *Een duistere plek als Kasteel Winterbeek*. Wat was er precies zo duister aan deze plek? En waarom had Noraly Zwarts hier eigenlijk in haar eentje willen wonen?

Elfie draaide zich om toen ze het gebrom van een auto hoorde. Een ouderwetse, rode auto met grote koplampen reed de oprijlaan op.

‘Goedemorgen!’ riep burgemeester Blijdorp opgewekt toen hij het portier achter zich dichtsliep. ‘Is het niet prachtig?’ Hij gebaarde naar het kasteel en haalde daarna een roestige sleutel uit zijn zak waarmee hij het hangslot aan het hek opende.

Elfie knikte. ‘Het is zo groot! Woonde Noraly Zwarts hier echt alleen?’

‘Ze had het kasteel helemaal voor zichzelf. Maar in het oude koetshuis woont de hulp.’ Hij wees naar het gebouw dat een eindje verderop stond, nog voor het begin van de tuinen. Het was langwerpig met een puntdak, en had dezelfde rood-witte luiken als het kasteel. ‘Zij blijft hier ook wonen. Als het kasteel straks geopend is voor het publiek hebben we haar hard nodig als manager.’

Ze liepen het terrein op.

‘Heb je een notitieboekje bij je?’ vroeg de burgemeester.

Elfie knikte en ze graaide in haar rugzak om het te pakken.

‘Fantastisch. Luister, Elfie, zoals ik al zei wil ik graag dat je een groot artikel schrijft over Noraly Zwarts. Wie was ze? Waarom is ze hier gaan wonen? Waarom is ze zo’n wereldberoemde auteur geworden? Wat voor beeld krijg jij van Noraly?’

Elfie noteerde alles wat de burgemeester zei terwijl ze haar best deed om zijn grote stappen bij te houden. Ze liepen over het grindpad de schaduw van het kasteel in.

‘Beschrijf ook vooral wat voor gevoel je krijgt als je door het kasteel loopt. Hoe voel jij de aanwezigheid van de geest van Noraly?’

Elfie keek verschrikt op. ‘Ik schrijf gewoon de feiten op, niet wat ik voel.’

‘Wat jij voelt, is ook een feit.’

Plotseling begreep ze wat de burgemeester van haar wilde. Hoe had ze zo stom kunnen zijn? ‘Weet u, ik ben niet zo, eh... “gevoelig” als mijn moeder voor dat soort dingen.’ Steentjes knisperden onder haar gympen terwijl ze verder liep.

Even keek Blijdorp haar over zijn schouder aan met zijn helderblauwe ogen. Het leek alsof hij iets wilde zeggen, maar zich inhield. ‘Geen probleem,’ zei hij uiteindelijk. ‘Maar je hoeft geen saai artikel met alleen maar feitjes te schrijven. Dit wordt een sensationeel televisieprogramma. Laat je eigen stem een beetje horen.’ Hij glimlachte kort en duwde toen de poort

open. Ze kwamen uit op een indrukwekkende binnenplaats, omringd door dikke, stenen pilaren die de galerij ondersteunden.

Elfie legde haar hoofd in haar nek en draaide een rondje. Op elke hoek van de binnenplaats stak een grijze toren de lucht in, die het pleintje in schaduwen hulde.

‘Dat zijn traditionele uitkijktorens,’ vertelde de burgemeester. ‘Vanbinnen zijn ze hartstikke kaal en praktisch. Maar er zijn nog vijf torens, een op het uiteinde van elke zijvleugel, en die zijn fenomenaal! Met bewerkte plafonds en weet ik veel wat. Zoals ik al eerder zei; een kasteel zoals dit vind je nergens. Het zit vol met overblijfselen van de middeleeuwen, het is meerdere keren verbouwd door vermogende families en Noraly Zwarts heeft er ook nog haar stempel op gedrukt.’ Hij zette zijn handen in zijn zij en slaakte een tevreden zucht. ‘Nou goed, vanaf hier kunnen de bezoekers lekker door het kasteel dwalen. Ze krijgen een plattegrond mee en voor de kinderen is er een speurtocht om wat te leren over de middeleeuwse leefwijze. En dít wordt nog wat bijgewerkt hoor.’ Hij gebaarde naar het onkruid tussen de keien. Daarna stak hij de binnenplaats over en nam de meest linkse deur. Ze kwamen uit in een hal waarvan de muren waren behangen met schilderijen in vergulde lijsten. Het waren allemaal portretten van vrouwen.

De burgemeester gniffelde toen hij Elfie met grote ogen naar de schilderijen zag staren. ‘De hulp vertelde dat toen Noraly hier vijf jaar geleden kwam wonen, ze alle portretten van be-

langrijke mannen uit de geschiedenis heeft vervangen door deze schilderijen. Kijk, dit is Frida Kahlo, Anne Frank, Rosa Parks...'

Elfie schreef alle namen op in haar notitieboekje. 'Fans van Noraly zullen het vast heel leuk vinden om dit te zien,' zei ze.

'Dat denk ik ook!' zei de burgemeester glunderend. 'Kom, voordat ik je meeneem naar haar kantoortje, laat ik je even de ridderzaal zien. Dat is toch wel de meest indrukwekkende plek van het hele kasteel.'

Ze liepen verder door een lange gang. Elfie voelde zich klein tussen de massieve muren. Ze kon zien dat Noraly Zwarts het gezellig had geprobeerd te maken, met wandtapijten en schilderijen aan de muren, maar het voelde toch niet als een thuis.

Elfie schrok toen ze de hoek om kwamen en ze ineens oog in oog stond met een ridder. Althans, het volledige zilveren harnas van een ridder. Hij had zijn handen over het handvest van een echt zwaard gevouwen.

'O eh, ik heb meerdere van dit soort ridders in de gangen laten plaatsen, voor de kinderspeurtocht. Om ze wat te leren over de middeleeuwen en zo.'

De ridderzaal was een lange ruimte met metershoge, witte muren die richting het plafond naar elkaar toe bogen, als een soort ei. Er hingen vijf gietijzeren kroonluchters met gelige stompkaarsen in een rij achter elkaar. In het midden van de zaal stond een houten eettafel die zo lang was dat er minstens vijftig gasten aan konden dineren.

‘Hier hielden kasteelheren vroeger hun vergaderingen en feesten,’ vertelde de burgemeester. Zijn stem galmde door de ruimte.

Elfie volgde hem langs de metersgrote schilderijen van groene landschappen tot het achterste gedeelte, waar een gigantische open haard was, gemaakt van roodbruine bakstenen. Er stond een groene leunstoel naast met een voetenbankje. ‘Deze moet van Noraly Zwarts zijn geweest,’ zei Elfie. ‘Hij ziet er zo nieuw uit.’ Zou de schrijfster hier elke avond bij het vuur hebben gezeten met een goed boek? Het was vast niet erg warm in het kasteel.

Elfies aandacht werd gegrepen door een fotolijstje dat een beetje scheef aan de schoorsteen van de open haard hing. Ze liep ernaartoe. Achter het glas zat een zwart-witfoto die veel te klein was voor de lijst. Een jonge vrouw met priemende ogen, donkere wenkbrauwen en een moedervlek naast haar neus staarde haar aan. ‘Dit is Noraly Zwarts, toch?’ merkte Elfie op.

‘Ach ja, inderdaad. Ik heb al een paar keer aan de klusjesman gevraagd om die recht te hangen.’ De burgemeester kwam naast haar staan en duwde het lijstje aan de rechterkant wat omhoog, maar het zakte direct weer scheef. Hij zuchtte, haalde het van de twee spijkertjes af en bekeek de achterkant van het lijstje. ‘Kijk, dat is zo onbenullig,’ mompelde hij, ‘die haakjes eraan, dié zijn scheef. Die spijkers zitten nog redelijk recht...’

Elfie luisterde maar half. Ze had meer oog voor datgene wat achter de lijst verstopt had gezeten. ‘Er staat hier iets!’ fluisterde ze opgewonden. Ze wees naar een baksteen waar een soort symbool in was gekrast. Elfie moest haar neus er zowat tegenaan drukken om het goed te kunnen zien. ‘Het lijkt wel een oog.’ De wimpers zweefden rondom het oog, als een soort zonnestrallen.

‘Je hebt gelijk,’ zei de burgemeester. Hij streek met zijn vingers eroverheen.

‘Volgens mij zit hij ook een beetje los,’ mompelde Elfie en ze duwde tegen de steen aan, die inderdaad een beetje wiebelde.

‘Ik zal de klusjesman meteen vragen die vast te laten zetten.’ Hij gebaarde dat Elfie even opzij moest stappen zodat hij het fotolijstje terug kon hangen.

‘Wat denkt u dat het betekent?’ vroeg Elfie.

‘Zou het echt iets betekenen? Het ziet er meer uit als iemand die zich verveelde en in die steen heeft zitten krassen.’

‘Maar het lijkt ook alsof iemand dat lijstje heeft opgehangen om de baksteen te verbergen...’

De burgemeester lachte hartelijk. ‘Je bent me er eentje, speurneus! Kom,’ hij klapte in zijn handen, ‘ik neem je mee naar de ruimte waar het allemaal om draait: het kantoor van de beroemde Noraly Zwarts.’ Hij zwaaide met een sleutel. ‘Ik heb de kamer meteen na haar dood op slot gedaan. Ik wilde dat niemand ook maar met een vinger aan haar spullen zou zitten.’ Hij liep voor Elfie uit in de richting van de deur.

Elfie draaide zich nog een keer om naar de open haard voordat ze achter hem aan liep. Sinds wanneer was het normaal om een baksteen met een oog erop in de muur van je huis te hebben?

Nadat ze de wenteltrap hadden beklommen kwamen ze uit in een lange, smalle gang met een laag plafond. Alleen aan het einde zat een raampje, dat een streep licht doorliet. Ze kwamen langs tientallen deuren, tot de burgemeester plotseling bij een deur bleef staan met een groot, ijzeren hangslot erop.

‘Hier is het,’ fluisterde hij. Hij haalde een rinkelende sleutelbos uit zijn zak en stak een sleutel in het slot. De deur ging krakend open.

In het midden van de vierkante kamer stond een ouderwets bureau en tegen de muren stonden keurig geordende boekenkasten.

‘Fantastisch, nietwaar?’ De burgemeester draaide een rondje in de kamer. ‘Hier heeft ze haar laatste bestseller *Demonen uit de diepte* geschreven.’ Op dat moment klonk het zoemende geluid van een telefoon. ‘O, dat ben ik!’ Hij haalde zijn telefoon uit z’n broekzak en toen hij zijn scherm zag, betrok zijn gezicht. ‘Ha Olfa,’ zei hij een beetje nerveus. ‘Nee, nee, ik ben u niet vergeten...’ Hij draaide zich om naar Elfie, fluisterde ‘ben zo terug’ en liep de kamer uit.

Elfie keek om zich heen. Ze deed haar rugzak af en liep met het notitieboekje in haar handen door het kantoor. Op het bureau lag een stapel boeken: *Demonen en duivels: een be-*

knopte geschiedenis, Kwelgeesten en kattenkwaad en Hekserij in de zeventiende eeuw. Ze noteerde alle titels. Deze boeken dienden natuurlijk als inspiratie voor de grote griezelschrijfster. In de kasten trof ze nog meer van dit soort boeken aan, net als geprinte verslagen van paranormale ervaringen van mensen over de hele wereld.

Elfie keek om zich heen. Wat moest ze nou opschrijven over Noraly Zwarts? Ze kon in haar artikel wat titels van boeken noemen, maar verder? Ze trok de bureaulaatjes open. Die lagen vol met pennen, papier en paperclips. Toen viel haar blik op de fotolijstjes helemaal boven in de boekenkast. Zouden daar foto's in zitten van mensen die belangrijk waren voor Noraly Zwarts? Elfie was te klein om het goed te kunnen zien. Ze keek om zich heen en zag naast de openstaande deur een vierkante, houten kruk staan. Ze liep ernaartoe en toen ze hem vastpakte, hoorde ze ineens een geluid waarvan ze zo schrok dat ze de kruk uit haar handen liet vallen. Het was alsof iemand naar adem hapte. Iemand vlak bij haar. Iemand op de gang.

Met een klap viel de kruk op z'n zijkant op de houten vloer. Elfie struikelde over haar eigen voeten terwijl ze achteruitdeinsde en botste tegen het bureau aan. Met bonzend hart keek ze naar de deuropening. 'Wie is daar?' riep ze. Haar stem sloeg over.

Er kwam geen reactie.

Elfie stak haar hoofd om de hoek van de deurpost en speur-

de de gang af. Er was niemand. Had ze het zich verbeeld? Kregen die spookverhalen nu al vat op haar? *Doe even normaal*, zei ze tegen zichzelf en ze ademde diep in en langzaam uit om haar ademhaling onder controle te krijgen.

Toen ze terugliep om de kruk op te rapen, zag ze een vloerplank een stukje omhoogsteken. De zware kant van de kruk had hem omhoog gewipt. Had ze de vloer kapotgemaakt? Ze duwde de kruk weg en voelde aan de plank. Die zat hartstikke los. Met ingehouden adem luisterde ze of ze de burgemeester ergens hoorde, maar het was doodstil in het kasteel. Toen trok ze de plank uit de vloer en even was het alsof haar hart een tel stil bleef staan: ze keek in een gat zo groot als twee schoenen-dozen, dat vol lag met papieren, een rol perkament en een paar boekjes. Ze had zojuist een geheime verstopplaats ontdekt.



DE GEHEIME PLEK

Verdachte gebeurtenissen: 4

1. Petronella doet mee aan de wedstrijd van de Wonderwerkers.
2. Meneer Rosario noemde Kasteel Winterbeek een duistere plek.
3. Er zit een baksteen met een oog erop in de ridderzaal, verstopt achter een fotolijstje.
4. Er zit een verstopplaats onder de vloer van Noraly Zwarts' kantoor.

Personen om in de gaten te houden: 1. Petronella, 2. Burgemeester Blijddorp.

Elfie ging op haar knieën zitten. Met trillende handen boog ze voorover en pakte de bovenste papieren en een rol perkament uit het gat. Wat was er in vredesnaam zo geheim dat Noraly Zwarts het moest verbergen in haar eigen huis?

Nieuwsgierig bladerde Elfie door brieven van tweedehandsboekwinkels en bibliotheken, die andere plekken aanraadden waar Noraly Zwarts bepaalde boeken zou kunnen vinden. Zo te zien gingen de boeken die ze zocht allemaal over hekserij in de middeleeuwen.

Daarna pakte Elfie twee vergeelde, aan elkaar geniete papieren van de stapel. Aan de rafelige zijkant te zien waren ze ergens uitgescheurd. Rechts onderaan stond een stempel: NATIONAAL ARCHIEF. Zou Noraly Zwarts dit document uit een officieel archief hebben gestolen?

Elfies ogen vlogen over de tekst.

Hekserij in Europa

De eeuwenoude traditie waarbij men met kennis van kruiden en rituele handelingen probeert problemen op te lossen, wordt al sinds lange tijd als hekserij bestempeld. Tussen de zestiende en achttiende eeuw werden in Europa veel van deze heksen vervolgd onder invloed van de katholieke kerk. Men geloofde dat heksen samenwerkten met de duivel. Meer dan vijftigduizend mensen werden slachtoffer van deze heksenvervolgingen. Het merendeel van hen was vrouw. In Nederland werden de meeste heksen ter dood veroordeeld in de omgeving van Hooiersveen, Assendam en Domperstad.

Elfie slikte moeizaam. Gebeurde dit vroeger echt? Werden mensen zoals haar moeder opgepakt en vervolgd omdat ze gezien werden als een soort boosaardige heksen? Met een misse-lijk gevoel sloeg ze de bladzijde om en las de volgende pagina.

Heksenvervolgingen in Domperstad en omstreken

Een strenge winter in 1613 zorgde voor onvrede onder de bewoners en een heksenjacht als nooit tevoren ging van start. Wie was er als schuldige aan te wijzen voor de hongersnood? Heksen, natuurlijk. De inquisitie, de organisatie die in naam van de kerk heksen opspoorde, besloot de kerkers van Kasteel Winterbeek te gebruiken om heksen op te sluiten en te martelen tot zij een bekentenis afgaven. Op de binnenplaats werden de brandstapels gebouwd.

Veroordeeld tot de brandstapel in 1613:

Karina Aalbers 30/10/1613

Hendrikje Volckerts 30/11/1613

Hillegonde Grazier 05/12/1613

Jannetge Pots 06/12/1613

Adriana Willems 06/12/1613

Trijn van der Moelen 06/12/1613

Dieuwertje Vermeulen 06/12/1613

Ans Muggen 06/12/1613

Entgen Luiten 06/12/1613

Elfie staarde naar het woord ‘brandstapel’. Het voelde alsof er ijs in haar nek sijpelde. Dit moesten de ‘gruwelen’ zijn waar meneer Rosario het over had. Met een droge mond bekeek ze de lijst met namen. Waren deze vrouwen echt allemaal hier op de binnenplaats verbrand? En waarom was die ene naam, *Hillegonde Grazier*, met pen onderstreept?

Elfie legde het document naast zich neer. Natuurlijk begreep ze dat een schrijfster die spookverhalen schreef geïnteresseerd was in de gruwelijke geschiedenis van het kasteel. Maar één ding snapte ze niet: waarom zou Noraly Zwarts deze documenten verstopt hebben onder een plank in de vloer? Wat was er zo geheim aan?

Haastig pakte ze het volgende papier van de stapel. Het was een handgeschreven brief vol ouderwetse woorden en in een handschrift dat amper leesbaar was. Onderaan de brief stond in balpen een vertaling van de brief naar modern Nederlands.

Beste neef, 03/05/1614

Het verblijdt mij te horen dat het goed gaat met jou en Maria. De komst van de lente geeft ons allen hoop. Hier is de rust in het dorp enigszins teruggekeerd. In december werd de Pendelvrouw eindelijk gestraft voor haar daden. Zij wist zich lange tijd voor de inquisitie verborgen te houden, uiteraard met behulp van de duivel, maar God is machtig

Bea en de kinderen slapen nu beter en ook de bakkerij begint eindelijk weer te lopen

Ik hoop jou en de kinderen spoedig te kunnen bezoeken

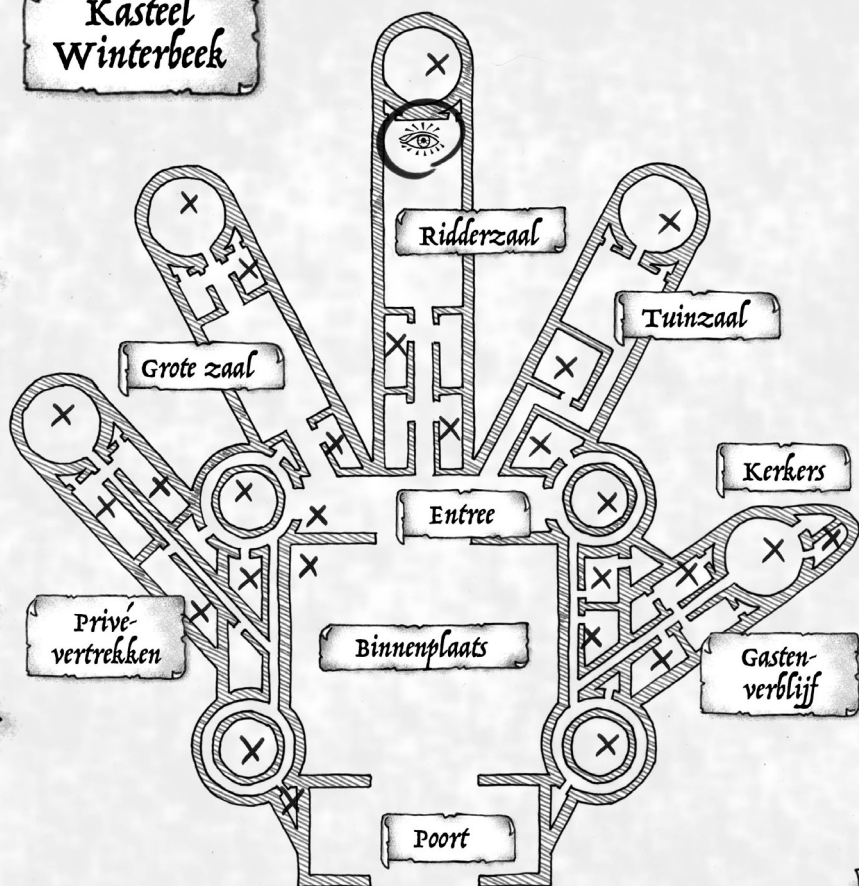
Warme groet,

Je neef, Levinus

Elfie fronste haar wenkbrauwen. Het woord ‘Pendelvrouw’ was omcirkeld. Zou zij een heks zijn geweest? Zou zij soms een van die vrouwen zijn geweest op de lijst met namen? Ze legde het papier terug en voordat ze de rol perkament pakte, luisterde ze nog eens goed of ze de burgemeester niet hoorde. Het bleef stil. Het perkament voelde aan als een dikke, stevige stof. Ze knoopte het touwtje dat eromheen gebonden zat los en rolde het uit tot het zo groot was dat het een halve eettafel zou bedekken. Elfie zag meteen dat het een plattegrond van het kasteel was. Het vierkante gedeelte onderin moest de binnenplaats zijn. Om dit vierkant heen zaten vijf grote zijvleugels, alsof het vingers waren. Het vreemde was dat de plattegrond helemaal vol was gekladderd met blauwe balpen. Er stonden overal kruisjes. Wat zou dat betekenen?

Elfie liet haar vingers verder over de plattegrond glijden, tot ze de ridderzaal had gevonden. Ze hapte naar adem toen ze een tekeningetje van een oog zag, precies op de plek waar de

Kasteel Winterbeek



open haard zat. Het oog was omcirkeld. Het betekende dus wel iets!

Elfie ademde snel. Hoe langer ze naar de plattegrond keek, hoe meer het op een schatkaart begon te lijken. En de kruisjes waren de plekken waar al gegraven was. Was de schrijfster op zoek geweest naar iets? Misschien naar die baksteen met het oog? Maar waarom?

Elfie keek van de stapel papieren naar het gat in de vloer. Heksenverbrandingen? De Pendelvrouw? Een baksteen met een oog in de muur? Een verstoppiek in de vloer? Het duizelde haar. Wat was hier aan de hand? Net toen ze een kladblok uit het gat in de vloer wilde pakken, klonken er voetstappen op de gang.

Paniekerig keek ze om zich heen. De papieren lagen verspreid over de grond. Vlug spreidde ze haar armen en schoof alle documenten als een bulldozer terug het gat in. Ze legde de plank terug, zette de kruk erbovenop en ging zitten. Op het moment dat ze hijgend haar ijskoude handen op haar gloeiende wangen legde om af te koelen, stapte de burgemeester de kamer binnen.

‘Mijn excuses, Elfie,’ zei hij met een zucht. ‘Ik had Olfa, de hulp, aan de telefoon. Ze had ons het kasteel binnen zien lopen en ze dacht dat ik mijn afspraak met haar was vergeten. Dat was ik natuurlijk niet. Niet echt...’ Hij schraapte zijn keel.

‘Geen probleem hoor,’ zei Elfie zo rustig mogelijk.

‘Afijn,’ zei de burgemeester met een kuchje, ‘wat vind je

van het kantoor? Noraly was een bijzondere vrouw, niet-waar?’

‘Absoluut, je ziet meteen waar ze al haar inspiratie vandaan haalde,’ verzon Elfie ter plekke.

‘Geweldig toch? Haar fans zullen hun ogen uitkijken. Heb je een beetje een beeld van haar gekregen? Kijk, hier in deze lijstjes staan foto’s van haar katten en paarden. Ik begrijp dat mevrouw Zwarts eigenlijk geen vriendinnen of familie had. Dat bewijst maar weer: het is eenzaam aan de top.’ Burgemeester Blijdorp ging op zijn tenen staan en reikte naar de fotolijstjes, waar hij bij lange na niet bij kwam. ‘Nou ja,’ hij wapperde met zijn handen alsof het eigenlijk onbelangrijk was. ‘En waarom besloot ze drie jaar geleden om hier te komen wonen? Van alle plekken waaruit ze kon kiezen? Daar kunnen we alleen maar over speculeren.’

Elfie beet op haar lip. Moest ze de burgemeester vertellen over de verstopplek? Over de vreemde plattegrond die Noraly Zwarts daar verborgen had? Hij had alle recht om het te weten, maar iets hield haar tegen. Dus in plaats daarvan zei ze: ‘Weet u iets over heksenvervolgingen hier in de omgeving?’

De burgemeester fronste zijn voorhoofd. ‘Heksenvervolgingen? Hoe kom je daar nou bij?’

‘Noraly Zwarts vond hekserij erg interessant.’ Elfie gebaarde naar de boekenkasten. ‘Eh... Misschien werd ze daarom hiernaartoe getrokken.’ Ze stopte zenuwachtig een paar springerige plukjes terug in haar hoge knotje. ‘Of zoiets,’ voegde ze

eraan toe. Zodra ze thuis was zou ze meer informatie zoeken op internet, maar nu kon ze haar nieuwsgierigheid niet langer bedwingen.

‘De heksenjacht... Het gebeurde overal in Europa, in het ene land meer dan het andere. Zou het hier veel zijn gebeurd? Ik weet het eigenlijk niet.’

‘Wat deden die heksen dan precies?’ vroeg Elfie.

‘Het waren geen echte heksen natuurlijk. De mensen waren in de middeleeuwen ontzettend bijgelovig. Ze zochten gewoon zondebokken om hun problemen op af te schuiven. Was de oogst mislukt en had het volk honger? Dan kwam dat vast door een vloek die een of andere heks had uitgesproken. Een heks die drankjes maakte van gekookte kinderen en op haar bezemsteel naar bijeenkomsten vloog om te dansen met de duivel. Dat soort dingen geloofden ze vroeger. Als ze die zogenaamde heks ter dood veroordeelden, waren ze mooi van al dat ongeluk af. Vaak waren alleenstaande, oudere vrouwen het slachtoffer. En al helemaal als ze verstand hadden van kruiden en medicijnen. Dan dacht men dat ze die kruiden ook gebruikten om kwaad te doen.’

Een golf van afschuw overspoelde Elfie.

‘Ja, vreselijk,’ mompelde de burgemeester toen hij haar gezicht zag. ‘Ik zal eens uitzoeken wat er hier in de omgeving is gebeurd. Ik moet zeggen: interessante theorie, mejuffrouw de journalist.’ Hij glimlachte goedkeurend naar haar. ‘En ik vind het ook indrukwekkend dat jij al zoveel van geschiedenis af-

weet. Dat is ontzettend handig als journalist. Je moet immers verbanden kunnen leggen.'

'Hm,' mompelde Elfie en ze hoopte dat hij de leugen niet van haar gezicht kon aflezen. Vóór deze ochtend had ze nog nooit gehoord van heksenvervolgingen.

De burgemeester deed de deur open. Hij wierp een blik op zijn horloge. 'Denk je dat je zo verder kunt met je artikel? Ik moet over een halfuurtje bij mijn schoonzus zijn.'

Elfie knikte, pakte haar rugzak en gooide die over haar schouder. Ineens schoot haar iets te binnen. 'Weet u trouwens zeker dat we hier alleen zijn?'

'Absoluut,' zei de burgemeester lachend. 'Of heb je toch de aanwezigheid van Noraly Zwarts gevoeld?' Hij gaf haar een knipoog.

'Eh, nee hoor,' zei Elfie snel. 'En Olfa, de hulp, waar is zij nu?'

'Olfa is in het oude koetshuis, waar ze woont. Ik was net even snel naar haar toe gelopen, want ze is nogal eh...' de burgemeester zocht verwoed naar woorden, 'stipt enne... streng. Maar dat moet ook, ze heeft immers een heel kasteel te runnen. En dat is nogal wat, ook al heeft ze de ogen van een havik en de oren van een vleermuis! Vooral als er straks dagelijks bezoekers komen. Maar ze wil geen collega's.' De burgemeester haalde zijn schouders op en voegde er zachtjes aan toe: 'En eerlijk gezegd weet ik ook niet wie met haar samen zou willen werken...'

De burgemeester kletste verder terwijl ze de wenteltrap af liepen, door de hal met de schilderijen, naar de binnenplaats. Elfie luisterde maar half. Ze kon alleen maar aan de stapel documenten denken. Wat zou er nog meer tussen zitten? Waar was Noraly Zwarts mee bezig?

Vlak voordat ze de poort uit wilde lopen, bleef Elfie stilstaan. Er stond een tekst in het steen gegraveerd, precies boven de poort. Ze kneep haar ogen samen om het goed te kunnen lezen:

Wie wysheid zoekt, zal achter het blote oog pas vinden. Zoek waar de vlammen verhalen vertellen, zoek waar herinneringen uw eenige gezelschap zijn, zoek tot de sterren uw tocht bezeegelen.

Elfie las de spreuk twee keer. *Achter het blote oog* – de woorden galmden na in haar hoofd. Dit kon toch geen toeval zijn? Er had een oog op een baksteen gezeten in de ridderzaal, op de plattegrond was het oog erbij getekend en nu stond hier boven de poort een tekst over een oog. Wat had dat te betekenen?

De burgemeester draaide zich om naar Elfie om te kijken waar ze bleef. ‘Ach,’ zei hij toen hij haar naar de spreuk zag staren. Hij liep naar haar toe, ging naast haar staan en keek met haar mee. ‘Diepzinnige tekst hè?’

‘Wat denkt u dat het betekent?’ vroeg Elfie.

‘Eh, nou ja...’ De burgemeester fronste zijn wenkbrauwen

terwijl hij nadacht. ‘Als je echt wijs wil worden... moet je verder kijken dan je neus lang is.’ Hij knikte opgewekt, alsof hij bijzonder tevreden was met zijn eigen antwoord. ‘En tja... de rest... Dat is wel een beetje te poëtisch voor zo’n simpele man als ik.’ Hij grinnikte zachtjes. ‘Kun jij er wat van maken?’

Elfie zette haar bril recht. ‘Misschien bedoelt de schrijver dat we moeten zoeken naar het vuur in onszelf, dus datgene wat ons echt blij maakt. En dat we ook onze eigen gedachten moeten verkennen, zoiets. En dat deze zoektocht naar wijsheid pas stopt als we niet meer op aarde zijn, maar naar de sterren zijn gegaan – dood zijn dus.’

‘Goh,’ mompelde de burgemeester, ‘hoe heb je dat nou zo snel... nou inderdaad... misschien... interessante benadering zeg.’

De burgemeester leek niet door te hebben dat Elfie, met een moeder als Petronella, wel gewend was aan dit soort vage teksten.

‘Kan ik nog een keer terugkomen voor wat foto’s en om gewoon even rond te dwalen?’ vroeg Elfie toen ze naar de poort liepen. ‘Misschien doe ik dan inspiratie op voor nog een paar andere artikelen en zo...’ Ze glimlachte zo onschuldig als ze kon. Ze wilde zo snel mogelijk terug naar het kantoortje om de rest van die documenten te bekijken. Er speelde hier iets en ze was vastberaden om erachter te komen wat dat was.

‘Gesproken als een echte journalist,’ zei de burgemeester en hij knikte hartelijk. ‘Ik zal je dinsdag na de opnames in de

Sterrensteen de sleutels meegeven, dan kun je woensdag na school even langsgaan.’

Elfie wierp nog een laatste blik over haar schouder voordat ze het kasteel verliet en het grindpad op stapte. Een tintelend gevoel kroop omhoog langs haar ruggengraat. Het voelde alsof iemand naar haar keek, maar de binnenplaats was leeg. Toen ze haar hoofd omdraaide zag ze nog net vanuit een ooghoek een schaduw de hoek om glijden.



DE WONDERWERKERS

Verdachte gebeurtenissen: 5

1. Petronella doet mee aan de Wedstrijd van de Wonderwerkers.
2. Er zit een baksteen met een oog erop in de schouw van de ridderzaal van Kasteel Winterbeek, verstopt achter een fotolijstje.
3. In de middeleeuwen werden heksen vervolgd. De binnenplaats van Kasteel Winterbeek werd gebruikt voor brandstapels.
4. Er ligt van alles verstopt in Kasteel Winterbeek: een lijst met namen van vrouwen die in Winterbeek op de brandstapel terecht zijn gekomen, een brief uit 1614 waarin iemand zegt blij te zijn dat de Pendelvrouw is gestraft voor haar daden en een plattegrond van het kasteel waar kruisjes en het oog op zijn getekend.
5. Er staat een spreuk boven de poort waarin het ook over een oog gaat.

Personen om in de gaten te houden: 1. Petronella, 2. Burgemeester Blijdorp, 3. Noraly Zwarts (ook al is ze dood).

‘Dit is fantastisch. Heb je er hier nog meer van?’ De burgemeester stond achter in de Sterrensteen en had een drakenschedel van kunsthars vast. Het was dinsdagmiddag en hij en Petronella waren al de hele dag bezig met de voorbereidingen voor de televisieopnames van vanavond.

‘Nee,’ antwoordde Petronella met een zucht. ‘Die heb ik jaren geleden in een winkeltje in New Orleans gekocht. Het was echt een geschenk van Boven dat ik hem tegenkwam, want als ik in die periode van mijn leven ergens behoefte aan had... dan was het wel een draak.’ Ze stak een smeulend stokje wierook in een houder en schoof die naar het midden van de tafel. De rook kringelde omhoog en een zoete, kaneelachtige geur verspreidde zich door de praktijk.

‘Wat?’ Burgemeester Blijdorp knipperde met zijn ogen, alsof hij dacht dat hij haar niet goed had verstaan.

Op dat moment lieten Elfie en Mats met een smak een krat vol paarse stompkaarsen op de vloer neerkomen. ‘Dit is de laatste,’ zei Elfie hijgend. ‘Er staat niets meer op zolder. Waarom hebben jullie zoveel kaarsen nodig? Dit lijken er wel honderd!’

‘Je kunt nooit teveel kaarsen hebben,’ zei Petronella zangerig.

‘Ah, jullie zijn fantastisch.’ De burgemeester klapte in zijn handen. ‘Die hebben we allemaal nodig voor het decor. Kom maar hier met die krat.’

De burgemeester had zichzelf voor de gelegenheid in een glanzend, zwart pak gehesen. Petronella droeg een simpele, bruine bloemetjesjurk tot aan de grond en haar haren zaten in een knot. Haar paarse vlinderbril paste er totaal niet bij.

Elfie werd met de minuut nerveuzer. De Sterrensteen had er nog nooit zo... hekserig uitgezien. De burgemeester had de metershoge boekenkasten achterin helemaal leeggehaald en daarna had hij ze gevuld met de meest opvallende spullen. Zo stond er een vergeeld beeldje waarvan Elfie wist dat haar moeder het gebruikte voor haar cursus handlezen, maar voor de rest van de wereld zou het er vast uitzien als een afgehakte hand. Bosjes gedroogde kruiden hingen ondersteboven aan de bovenste planken en daaronder stonden weckpotten met griezelig uitziende ingemaakte groenten. Verder stond er een antieke spiegel die grijs zag van het stof, een glazen bol en boeken met titels als *Geesten en hun invloed op gevoelige mensen* en *Geesten zien – hoe ze te herkennen en verdrijven?* Dromenvangers gemaakt van botjes bungelden langs de zijkanten. En nu stond er ook een drakenschedel in.

Elfie en Mats tilden de krat weer op en brachten hem naar de burgemeester toe. 'Hoe laat komen de andere Wonderwerkers?' vroeg Mats.

'Om zeven uur,' antwoordde de burgemeester en hij wierp een blik op zijn horloge. 'O jee, over een uurtje al dus! Waar blijft die cameraploeg? Komt Ed de pompoenen zo nog brengen?'

Elfie ademde diep in en langzaam uit. Tuurlijk, pompoenen kunnen er ook nog wel bij, dacht ze venijnig. Als er na deze uitzending ook nog maar één iemand op deze aarde overbleef die de Sterrensteen níét als een spookhuis zag, vrat ze haar schoen op.

‘Ik vraag het wel even,’ zei Mats opgewekt en hij sprintte de praktijk uit.

Mats en zij hadden gisteravond staan stuiteren van opwin- ding toen Elfie hem alles had verteld over haar vondsten in het kasteel. Daarna hadden ze samen het internet afgestruind naar meer informatie over de heksenvervolgingen in Hooiersveen, Assendam en Domperstad. Er was genoeg over te vinden, maar de Pendelvrouw werd nergens genoemd. Daar hadden ze veel langer naar moeten zoeken. Uiteindelijk waren ze op een vreemde, ouderwetse webpagina terechtgekomen van een man die als hobby verloren volksvertellingen verzamelde.

Elfie kreeg zenuwachtige kriebels in haar buik als ze aan de tekst terugdacht.

Er bestaat een volksvertelling over ‘de Pendelvrouw’. Zij zou een waarzegster zijn geweest die met haar bijzondere, robijnrode pendelketting in de middeleeuwen door heel het land zwierf. Door te pendelen met deze ketting kon zij al je vragen beantwoorden. Nooit

zat de ketting ernaast. Iedereen had in die tijd wel van de Pendelvrouw gehoord, maar niemand kende haar goed noch wist haar echte naam. Toen de inquisitie jacht op haar maakte, zou zij haar ketting en grimoire (een heksen-receptenboek) hebben verstopt in een geheime kamer van een kasteel, tot grote woede van de inquisitie. Om te voorkomen dat haar levenswerk voor altijd verloren zou gaan, liet zij aanwijzingen achter in dit kasteel zodat haar erfgenamen de kamer zouden kunnen vinden.

De Pendelvrouw zou zijn gearresteerd en op de brandstapel bij het betreffende kasteel zijn gestorven. Het verhaal gaat de ronde dat haar geest nooit naar het hiernamaals is gegaan, maar in het kasteel is achtergebleven.

Naar mijn mening is dit een mooi, heroïsch verhaal dat is bedacht als verzet tegen de inquisitie. Niemand heeft enig idee om welk kasteel het precies zou gaan, wat bijdraagt aan de magie van dit sprookjesachtige mysterie.

Het was maar een volksvertelling. Een eeuwenoud verhaal. Maar toch... In de brief die Elfie had gevonden onder de vloer had iemand uit 1614 echt geschreven over de Pendelvrouw. Ze had dus bestaan. Wat als Noraly Zwarts erachter was ge-

komen dat het allemaal waar was? En dat Winterbeek het kasteel was met de geheime kamer?

Het was ongeloofwaardig en onwaarschijnlijk, maar Elfie kon het idee niet loslaten. Ze moest zo snel mogelijk terug naar het kasteel om de rest van die documenten te bekijken. Als Noraly Zwarts iets op het spoor was geweest, dan lag het bewijsmateriaal vast onder die plank in de vloer.

Om kwart over zes belde de cameraploeg aan. Ze stelden zich allemaal voor, maar het waren te veel namen voor Elfie om te onthouden. Er waren een productie leider, twee productie-assistenten, een visagiste, een styliste, drie cameramannen, een geluidstechnicus en het aanspreekpunt van de burgemeester: de regisseur.

‘En dit is een van onze Wonderwerkers,’ zei burgemeester Blijdorp trots en hij gebaarde naar Petronella.

‘Aha,’ zei de regisseur. De norske blik van de tengere, roodharige vrouw gleed even over Petronella’s bruine bloemetjesjurk en sandalen. ‘Aangenaam, ik ben Ria.’

‘En dan had ik bedacht dat de Wonderwerkers hier voor deze twee kasten gingen zitten,’ vertelde burgemeester Blijdorp terwijl hij de vrouw en de cameramannen rondleidde in de Sterrensteen. ‘En dat we dan al deze kaarsen aansteken.’ Hij gebaarde naar de tientallen stompkaarsen die in en tussen de pompoenen stonden.

Ria knipperde een paar keer met haar ogen. ‘Goh,’ zei ze

terwijl ze verbluft om zich heen keek. 'Ja, dit werkt wel.'

Elfie stond bij de ingang van de praktijk met haar notitieboekje in haar hand. De burgemeester had haar gevraagd de spannende sfeer van de opnames te beschrijven. 'Jij geeft de mensen een voorproefje,' had hij gezegd. 'Het is de bedoeling dat iedereen enthousiast wordt om het programma te gaan kijken.'

Na een zucht van ergernis noteerde ze: *De Sterrensteen ziet eruit als de kerkers van het kasteel van Dracula*. Dat streepte ze meteen weer door. Ze was een objectieve journalist. Uit het artikel mocht absoluut niet blijken dat zij het hele programma maar een slecht idee vond.

Op dat moment werd de deur van de Sterrensteen opengesmeten. In de deuropening stond Mats en hij had een rode blos van opwinding op zijn wangen. 'Ze zijn er!' riep hij. Hij wierp Elfie een blik toe die alleen maar 'dit ga je niet geloven' kon betekenen.

Een paar tellen later hoorde Elfie buiten de stem van haar vader steeds dichterbij komen. Zo te horen begeleidde hij de Wonderwerkers. 'Nogmaals, welkom allebei. We moeten even door kou, of nou ja, ú zal het wel niet koud hebben...' Hij lachte luid. 'En ziehier: dit krakkemikkige ding is onze praktijk. Gaat u maar voor.'

Als eerste kwam er een gouden staf met een slangenkop binnen. Er zaten vingers omheen geklemd die meerdere glimmende ringen droegen. Die vingers hoorden bij een man met fon-

kelende, bruine ogen en een lichtbruine huid. Zijn halflange, blonde haar was zo gekamd dat het leek alsof er continu een ventilator op zijn gezicht was gericht. Hij bleef stilstaan in de deuropening en keek met een kalme, indringende blik om zich heen. Het leek erop alsof hij wachtte tot alle aanwezigen in de Sterrensteen hem hadden opgemerkt.

Elfie begreep nu waar Ed een grapje over had gemaakt: de man droeg een cape van wit bont tot aan de grond. Daaronder droeg hij een wit pak met pailletten. Pas toen het eindelijk stil was in de praktijk riep hij met een stralende lach: '*Buenos dias!*' Zijn spierwitte, kaarsrechte tanden leken het licht te weerkaatsen. 'Mijn naam is...' Hij wachtte even, bonkte toen met zijn staf op de grond en brulde: 'Diego Torrrrrmenta!' Hij lachte hardop en liep met schrijdende passen naar de regisseur.

Elfie knipperde met haar ogen. Was dit een acteur die was ingehuurd voor dit programma? Dit was toch niet een écht iemand? Ze keek onzeker om zich heen of de rest van de aanwezigen ook hun vraagtekens hadden bij deze man.

'Hij is geweldig,' fluisterde Mats, die gehypnotiseerd elke stap van de man volgde. 'Hij komt helemaal uit de Dominicaanse Republiek, wist je dat? Hij heeft duizenden fans.'

Toen stapte een jonge vrouw in een leren jack de Sterrensteen binnen. Haar zwarte haar was aan de zijkanen opgeschoren en de rest stond omhoog in een flinke kuif. Ze droeg een neusring en uit de mouwen van haar leren jas staken twee

slanke, getatoeëerde handen. ‘*Hi everyone!*’ zei ze toen ze om zich heen keek. ‘Ik ben Summer Johnson. Aangenaam.’ Haar stem klonk vriendelijk en zelfverzekerd.

‘Fijn dat jullie er zijn,’ zei een blond meisje van de productie. ‘Willen jullie eerst even wat drinken? Dan stel ik jullie daarna aan iedereen voor.’

Elfie keek ademloos naar de man met de cape en de vrouw in leer. Ze zagen er vreemd uit, maar wel als... supersterren.

‘Welkom!’ Burgemeester Blijdorp wurmde zich langs een aantal mensen van de cameraploeg om de Wonderwerkers te begroeten. Hij trok Petronella achter zich aan. ‘Wat fijn dat jullie er zijn en wat zien jullie er geweldig uit!’ Hij vroeg beleefd hoe hun vliegreis was geweest en of hun kamer in de Meerkoet, het hotel van Mats’ ouders, naar wens was. Daarna legde hij voor de zoveelste keer die week zijn idee voor het programma uit. ‘Zoals jullie weten gaat Kasteel Winterbeek met Halloween open voor het publiek. In de aanloop daarnaartoe zullen jullie het publiek met jullie talenten een uniek kijkje geven in het kasteel...’

‘Pardon.’ De regisseur, Ria, was bij hen komen staan en schraapte haar keel. ‘Ik neem het vanaf hier over, burgemeester.’ Haar stem klonk even monotoon als eerst en er was geen sprankje enthousiasme in haar gezicht te bekennen.

‘O, eh... natuurlijk,’ zei de burgemeester een beetje bedremmeld. ‘Nog een klein momentje alstublieft.’ Hij richtte zeer

weer tot Petronella, Diego en Summer. ‘Het gaat eindelijk beginnen. Ik zie hier drie supersterren die Domperdal en Kasteel Winterbeek ontzettend bekend gaan maken. En het belangrijkste is: wees gewoon jezelf en -’

Weer schraapte Ria haar keel om hem te onderbreken. ‘Pardon.’

‘Eh ja?’ De burgemeester klonk geërgerd.

‘Petronella? We hebben een andere *look* voor jou in gedachten. Kun jij je even melden bij de styliste?’ Ria gebaarde naar een groepje medewerkers dat zich warmde bij de kachel.

‘O, is dat nodig?’ Petronella kreeg een blos op haar wangen. ‘Wie is dat precies?’

‘Dat blonde kleine meisje achterin, met die rode lippenstift,’ antwoordde Ria. ‘En jullie,’ ze richtte zich tot Diego en Summer, ‘jullie hebben je goed aan de briefing gehouden. Jullie hoeven alleen nog even langs de visagiste voor de laatste make-up.’

Elfie stond nog steeds met een leeg notitieboekje in de hoek het tafereel te bekijken. Ze wist niet waar ze moest beginnen met schrijven.

‘Dit wordt nog geweldiger dan ik dacht,’ fluisterde Mats.

‘Hm,’ mompelde Elfie. Ze wist het niet zo goed. Ze had niet gedacht ooit mensen te ontmoeten bij wie zelfs Petronella zou verbleken. En nu... Wat zou de filmploeg van haar moeder maken?



DE EERSTE OPNAMES

Verdachte gebeurtenissen: 7

1. Petronella doet mee aan de Wedstrijd van de Wonderwerkers.
2. Er zit een baksteen met een oog erop in de schouw van de ridderzaal, verstopt achter een fotolijstje.
3. In de middeleeuwen werden heksen vervolgd. De binnenplaats van Kasteel Winterbeek werd gebruikt voor brandstapels.
4. Er ligt van alles verstopt in Kasteel Winterbeek: een lijst met namen van vrouwen die in Winterbeek op de brandstapel terecht zijn gekomen, een brief uit 1614 waarin iemand zegt blij te zijn dat de Pendelvrouw is gestraft voor haar daden en een plattegrond van het kasteel waar kruisjes en een oog op zijn getekend.
5. Er staat een spreuk boven de poort waarin het ook over een oog gaat.

6. Er bestaat een volksvertelling over de Pendelvrouw. Zij zou een heks zijn geweest die haar pendelketting en grimoire in een geheime kamer in een kasteel heeft verstopt. Zou het Kasteel Winterbeek zijn?

7. De andere twee Wonderwerkers zien eruit als supersterren.

Personen om in de gaten te houden: 1. Petronella, 2. Burgemeester Blijdorp, 3. Noraly Zwarts (ook al is ze dood).

Terwijl Petronella bij de stylistes was, begonnen de eerste opnames.

‘Het doel van deze opnames is dat jullie jezelf aan de kijkers voorstellen,’ legde regisseur Ria uit. ‘We maken een blok van tien minuten waarin je vertelt wie je bent en waarom en sinds wanneer je dit werk bent gaan doen.’

Het licht in de Sterrensteen werd gedimd en er werden een paar felle lampen op de twee kasten vol rariteiten gericht. Er was een glimmende, goudkleurige stoel voor gezet.

Elfie vond het allemaal nogal overdreven. Niemand zou dit spektakel toch geloofwaardig vinden?

‘Diego Tormenta!’ riep een man met een oortje in.

‘Torrrrrrmenta!’ verbeterde Diego hem en hij zwaaide met zijn bontcape. ‘Het betekent “storm”, dus spreek het ook zo uit, oké?’

De man met het oortje reageerde niet en gebaarde dat hij moest opschieten.

Diego rolde theatraal met zijn ogen en liep toen met langzame, gecontroleerde passen naar de troon toe. Hij leek wel

een danser. Zodra hij zat gooide hij zijn benen over elkaar en tuurde met zijn fonkelende, bruine ogen de camera in. Toen de cameraman een seintje gaf, begon hij te vertellen. Hij had een sterk accent en maakte soms wat rare zinnen, maar hij sprak goed Nederlands.

‘Ik wist al vroeg, ik was anders dan alle anderen.’ Hij sprak met een betoverend ritme. ‘Toen mijn moeder overleed, kreeg ik bezoek van...’ Diego maakte een vloeiende beweging met zijn handen, zijn vingers wijd gespreid, keek recht de camera in en fluisterde op een doordringende toon: *‘los espíritus!’*

De kaarsen achter hem flakkerden alsof er een wind door de praktijk waaide.

‘Dat betekent “geesten”,’ fluisterde een meisje van de productie tegen de regisseur.

Naast Elfie hapte Mats naar adem.

Diego leunde achterover. ‘Op de dag van haar begrafenis ging ik vissen. Waarom? Omdat ik haar wilde herdenken en zij hield van de zee. Vooral van walvissen.’ Hij zweeg even, en schoot toen overeind. ‘En wat zie ik, behalve de eindeloze zee? Ja, lieve mensen. Een eenzame walvis. Het was een teken van mijn moeder.’

Elfie schreef alles op wat de man vertelde. Ze vond elk woord ongeloofwaardig, maar op de een of andere manier had hij iets hypnotiserends. Alle medewerkers van het programma hingen aan zijn lippen.

Diego vertelde dat hij sinds het overlijden van zijn moeder

vele mensen had geholpen met het verlies van hun naasten. Dat hij sprak met overledenen. Dat hij soms visioenen had. ‘Lieve mensen, vergeet niet dat we één zijn met het universum. Alles wat daar gebeurt, tussen de fonkelende sterren, zien we terug op aarde. De planeet Jupiter staat nu in het uitbundige teken Boogschutter, waar hij zich thuis voelt.’ Hij ging staan, ademde diep in en zei met een stralende lach: ‘Alles is nu mogelijk. Ik voel het in elke cel van mijn lichaam. Voelt u het ook?’

Elfie zag hoe de medewerkers van het programma grijnzend om zich heen keken en er ontstond een opgewonden stemming. Het verbaasde haar. Snapte iedereen wat Diego bedoelde? Of deden ze alsof? Zelf wist ze niet zoveel van astrologie, behalve dat zij het sterrenbeeld Maagd was en Mats Vissen.

Toen Diego uitverteld was, ging hij staan en zwiepte hij met zijn cape van bont: ‘Mijn naam is Diego Torrrrrmenta. En laat *el amorrrr* de enige storm zijn die jullie wegblaast.’ Hij gaf een handkus in de camera.

‘Dat betekent “liefde”,’ zei hetzelfde meisje van de productie.

Elfie hoefde zich niet langer af te vragen of de regisseur dit optreden belachelijk vond of niet. Ria grijsde van oor tot oor en applaudisseerde het hardst van iedereen.

Elfie kon maar aan één ding denken: wat verwachtten ze van haar moeder?

De regisseur vroeg aan Diego om een paar dingen opnieuw te doen en nog iets te vertellen over zijn specialiteiten als Won-

derwerker. Na een halfuurtje was Summer aan de beurt. Zij had een andere aanpak voor haar introductiefilmpje. Ze ging wijdbeens in de troon zitten en leunde voorover terwijl ze in de camera keek. In haar handen hield ze een pak tarotkaarten, die ze nonchalant schudde terwijl ze vertelde. Ze was precies het tegenovergestelde van Diego: scherp, direct en nuchter. Betoverend op haar eigen manier.

‘Het gebeurde tijdens een sessie met mijn therapeute. Ik ging alleen maar naar haar toe omdat mijn vader dat wilde. Ik was ronduit onaardig, dwars *and* koppig. Ik beantwoordde haar vragen amper. *And then*, op een dag, ze gaf mij een pak tarotkaarten. Ze duwde het gewoon in mijn handen. Ik had zoiets van: wat moet ik hiermee, jij gekke oude *cat lady*!’

Een paar mensen grinnikten.

Elfie vond haar accent geweldig. De uitspraak van Summers ‘r’ en ‘l’ klonk dik als pap.

‘Ik keek naar de kaarten en toen... ik huilde. Ik huilde minutenlang. Het was *crazy*. Het voelde alsof ik iemand ontmoette van wie ik hield, maar die ik vergeten was.’ Ze liet een stilte vallen en schudde haar kaarten. ‘Tarot bestaat uit achteenzeventig kaarten. Tweeëntwintig daarvan noemen we de Grote Arcana. Deze tweeëntwintig kaarten gaan over de grote thema’s van het leven.’ Ze draaide de bovenste kaart om en grijnsde toen ze hem voor de camera hield. Er was een toren op afgebeeld die door de bliksem getroffen werd, in brand stond en waar mensen uit sprongen. ‘Het is natuurlijk geen

toeval dat ik deze kaart trek. Het is mijn favoriete kaart van de Grote Arcana: “De Toren.” Als je deze kaart trekt, betekent het vaak dat er chaos is: alles wat je dacht zeker te weten, verdwijnt of blijkt onwaar te zijn.’ Ze lachte en roffelde met haar voeten op de grond. ‘Als je in deze fase van je leven zit,’ ze wapperde met de kaart, ‘dan is dat verschrikkelijk en fantastisch tegelijk! Je komt erachter dat je *bloody powerful* bent. Ik bedoel: krachtig.’ Ze balde haar hand tot een vuist en gebaarde ermee naar de camera om haar woorden kracht bij te zetten.

Summer vertelde verder over haar werk als tarotist en hoe ze contact legde met de spirituele gidsen van haar klanten.

Elfie luisterde aandachtig.

‘Ik wilde vroeger helemaal niet werken als tarotist. Waarom zou ik het gejammer van anderen willen aanhoren over hun leven? Waarom zou ik dat willen? Ik heb een eigen leven!’ Ze sloeg met haar hand tegen haar voorhoofd alsof dat het meest idiote idee ooit was. ‘Maar iedereen heeft gidsen, beschermengelen, lichtwezens, *whatever*. En ik kreeg die steeds op bezoek. Niet mijn eigen, maar die van anderen. Ze verschenen in mijn keuken, mijn slaapkamer, zelfs in mijn auto! *I was like*: Laat me alleen!’ Ze wierp een komische blik in de camera, alsof ze ontzettend verontwaardigd was.

Elfie kon haar grijns niet langer bedwingen. Ze had nog nooit iemand ontmoet die zo stoer en spiritueel tegelijk was.

‘En toen kreeg ik ineens een belletje van een totale vreemdeling met de vraag of ik een kaartlegging voor hem wilde doen.

Meteen voelde ik dat ik zijn gids de dag ervoor op bezoek had gehad. *Men!* Ik kon geen nee meer zeggen. Ik wist het zeker: dit was mijn roeping.'

Summer nam afscheid van de kijkers door haar tong met een zilveren piercing uit te steken naar de camera. De cameraploeg applaudisseerde luid. Elfie en Mats klaptten net zo hard mee.

'Wow,' zei Mats. Hij had een rode blos van opwinding op zijn wangen.

'Ja,' zei Elfie zachtjes. Het voelde vreemd om mensen die zo anders waren dan haar ouders te horen vertellen over spiritualiteit. Als haar moeder erover sprak klonk het allesbehalve spannend. Althans, dat vond zij. Mats dacht daar vast anders over.

Toen Summer voorbijliep hield Mats haar aan. 'Mevrouw...' begon hij zachtjes.

Ze trok haar wenkbrauwen op en vouwde haar armen over elkaar. 'What? Ik ben geen mevrouw. Ik ben niet zo oud!'

'O eh, sorry...' zei Mats vlug.

Summer grijnsde. '*Just kidding!* Wat is er?'

'O nou... Ik wilde alleen even zeggen dat ik het een heel cool verhaal vond over uw therapeut en over de tarotkaarten en zo.'

'Thanks!'

'Petronella geeft mij al een tijdje les over tarotkaarten. Ik hoop dat ik ook ooit een kaartlegging kan doen voor iemand.'

'Wat cool,' zei Summer opgewekt terwijl ze haar leren jasje uittrok en over een van haar getatoeëerde armen gooide. 'En wat is jouw favoriete kaart?'

‘O eh...’ Mats beet op zijn lip. ‘Ik denk... nummer zeven-
tien: de maan. Omdat die kaart over dromen en geheimen gaat.’

‘Dat is inderdaad een mooie kaart,’ beaamde ze. ‘Veel plezier met de lessen! Wanneer je *ready* bent, wil ik graag een legging van je.’ Ze gaf hem een knipoog, en net toen ze weg wilde lopen viel Elfies blik op de tatoeage in het kuiltje van haar hals.

Het was een oog! En niet zomaar een. Het was een oog met zonnestralen eromheen.

‘Mag ik u wat vragen?’ vroeg Elfie haastig. ‘Wat betekent uw tatoeage?’

Summer reikte met een hand naar haar hals. ‘Deze? Dit is een rune. Een heksenrune om precies te zijn. Het staat voor spirituele kracht en verborgen inzichten die eindelijk aan het licht komen.’

‘Wat is een rune precies?’ vroeg Mats.

‘*Well...* Het is een oud schriftteken. Als we het hebben over klassieke runen, hebben we het over het schrift van Germaanse volkeren, eeuwen geleden. Maar dat is heel iets anders dan heksenrunen. Waar heksenrunen precies vandaan komen weet niemand.’

‘Weet u al of ze al bestonden in de middeleeuwen?’ vroeg Elfie.

‘Ik denk het wel, *yes*.’ Summer keek haar even vreemd aan, alsof ze verwachtte dat Elfie nog zou uitleggen waarom ze dat vroeg.

Elfie knikte en gebaarde nog eens naar de tatoeage. ‘Mooi.’
‘Thanks, girl.’ Summer glimlachte en liep toen weg.

‘Een heksenrune,’ fluisterde Elfie opgewonden tegen Mats toen Summer buiten gehoorsafstand was. ‘Stel je voor dat dat een aanwijzing is die –’ Ze stopte midden in haar zin omdat Mats ineens grote ogen opzette alsof hij een spook zag.

Elfie keek achterom. Het was geen spook dat hij zag. Hij zag de visagiste en de stylisten en tussen hen in liep een lange vrouw met golvend, blond haar tot aan haar middel. Elfie moest twee keer kijken. Pas toen zag ze dat het Petronella was.

‘Mam?’

‘Ja, dit werkt,’ zei de regisseur met een kort knikje toen het drietal voor haar stond.

‘Maar dit is helemaal niet... Zo ziet ze er nooit uit!’ protesteerde Elfie.

Ria draaide zich met gefronste wenkbrauwen naar Elfie om. ‘Dit is een televisieshow, kind,’ zei ze nors, ‘geen autobiografische film. En nou wegwezen.’

Petronella zat met gesloten ogen op de troon. Haar blote voeten stonden plat op de grond. Ze mediteerde al vijf minuten. Er heerste een ongemakkelijke stilte in de praktijk.

‘Waarom kijk je zo verbijsterd?’ vroeg Ed zachtjes aan Elfie.

‘Ik snap gewoon niet waarom mam zich moest verkleeden als... iemand anders.’

Ed kneep even in haar schouder. ‘Ik vind dat ze er fantas-

tisch uitziet. Dit is niet iemand anders. Het is precies Petronella, maar dan keer tien.'

'Ze lijkt op een elf,' fluisterde Mats in Elfies oor, 'of een engel.'

Elfie reageerde niet. Het voelde alsof er een bal draadjesvlees in haar keel vastzat. Ze had moeten weten dat er styling aan te pas zou komen bij een televisieprogramma. Maar dit... Haar moeder droeg een lange, witte jurk tot op de grond. De mouwen waren wijd en doorzichtig. De voorste plukjes van haar haren waren naar achteren gevlochten en ze droeg er een dik, zilveren sieraad overheen. Het liep in een puntje naar beneden, midden op haar voorhoofd. Haar paarse vlinderbril was nergens te bekennen.

'Kunnen we door?' vroeg Ria ongeduldig.

Petronella ademde diep in, hield haar adem vast en blies toen uit. Ze opende haar ogen. 'Ja,' antwoordde ze.

De cameraman gniffelde.

Elfie had het snikheet. Wat ging haar moeder vertellen?

'Camera loopt!' riep Ria.

'Mijn naam is Petronella Valerius,' begon Petronella met haar serene stem. 'Mijn eerste ervaring met "Boven" was toen ik elf jaar oud was. Ik zag mijn overleden oma. Ik had nog nooit eerder geesten gezien. Althans, dat kon ik me niet herinneren.' Ze pauzeerde even en haalde diep adem. 'Mijn oma was vanaf dat moment constant bij me. Ik zag haar. Ik rook haar geur. Ik voelde dat ze mijn haren streelde. Dat was fijn,

maar soms ook moeilijk. Ze zag alles wat ik deed en als ik kattenkwaad uithaalde, schaamde ik me daarna ontzettend. Ik probeerde met haar te spreken, maar ze gaf nooit antwoord. Ik wilde weten of ze wel trots op me was.' Petronella glimlachte in de camera, maar haar ogen stonden droevig. 'Toen ik twaalf werd, namen mijn ouders me mee naar een medium.'

Elfie wist niet wat ze hoorde. Had oma Hetty haar moeder meegenomen naar een medium? Haar grootmoeder wilde nooit iets weten over bovennatuurlijke zaken. Daarin leek Elfie ontzettend op haar oma.

'Angela, zo heette de vrouw die mij hielp. Angela legde contact met mijn oma. Ze vertelde me dat mijn oma mij graag een ringetje wilde geven. Daarom was ze steeds bij me. Angela beschreef een ringetje van witgoud, met drie groene steentjes. Mijn ouders hadden nog nooit zo'n soort sieraad gezien bij mijn oma. En waarom zou mijn oma een ringetje hebben dat om de vingers van een twaalfjarig meisje zou passen? Mijn ouders vonden Angela ongeloofwaardig. Een oplichtster.' Petronella liet een lange stilte vallen.

Het was doodstil in de Sterrensteen.

'Diezelfde avond belde ik stiekem al mijn tantes en ooms. Ik vroeg of iemand een ringetje van witgoud, met drie groene steentjes van oma had geërfd. Maar niemand had ooit zoiets gezien. Ik was ontzettend verdrietig. Tot de volgende dag mijn oudste tante mij terugbelde. Ze had precies zo'n ringetje gevonden tussen haar erfstukken. Ze kwam het brengen. Het

was ontzettend klein en het paste mij precies.’ Petronella keek recht in de camera en vouwde haar handen ineen op haar schoot. ‘Vanaf dat moment ontwikkelden mijn gaven om contact te leggen met geesten, gidsen, energieën, noem het maar op, zich razendsnel. Dat was niet altijd fijn. Je wilt niet elke keer dat je een kamer binnenloopt schrikken omdat er een geest is die je hulp nodig heeft. Je wilt niet altijd dingen zien die anderen niet zien. Er waren kinderen op school die zeiden dat ik gek was. Ik moest naar therapeuten en psychiaters. En toen ik als volwassen vrouw vijf keer zakte voor mijn rijexamen riep iedereen: “Elke sufferd kan toch wel z’n rijbewijs halen? Waarom jij dan niet?” Maar ik stopte ook voor geesten en engelen, en de rij-instructeur snapte daar natuurlijk niets van. Dat waren geen leuke tijden.’ Petronella haalde haar schouders op en toverde toen een glimlach op haar gezicht. ‘Gelukkig leerde ik om mijn gaven als talenten te zien in plaats van lasten. Nu help ik anderen met het vinden van hun levensgeluk in mijn eigen praktijk: de Sterrensteen. Als ik mijn jongere zelf iets kon vertellen, dan zou ik zeggen: *wees niet bang voor jezelf. Jij bent liefde.*’

Ed kneep even in Elfies hand.

Elfie knipperde met haar ogen. Ze had een brok in haar keel. Waarom wist ze dit allemaal niet over haar moeder? Nou ja, dat was eigenlijk niet zo moeilijk: ze had er gewoon nog nooit naar gevraagd.



DE ZOEKTOCHT VAN NORALY ZWARTS

Verdachte gebeurtenissen: 6

1. Er zit een baksteen met een oog erop in de ridderzaal van Kasteel Winterboek, verstopt achter een fotolijstje.
2. In de middeleeuwen werden heksen vervolgd. De binnenplaats van Kasteel Winterbeek werd gebruikt voor brandstapels.
3. Er ligt van alles verstopt in Kasteel Winterbeek: een lijst met namen van vrouwen die in Winterbeek op de brandstapel terecht zijn gekomen, een brief uit 1614 waarin iemand zegt blij te zijn dat de Pendelvrouw is gestraft voor haar daden en een plattegrond van het kasteel waar kruisjes en een oog op zijn getekend.
4. Er staat een spreuk boven de poort waarin het ook over een oog gaat.
5. Er bestaat een volksvertelling over de Pendelvrouw. Zij zou een heks

zijn geweest die haar pendelketting en grimoire in een geheime kamer in een kasteel heeft verstopt. Zou het Kasteel Winterbeek zijn?

6. Het symbool van het oog is een heksenruime.

Personen om in de gaten te houden: 1. Burgemeester Blijdorp, 2. Summer Johnson, 3. Diego Tormenta, 4. Noraly Zwarts (look al is ze dood).

Elfie zat na school vermoeid aan de keukentafel met haar laptop. De opnames hadden gisteren tot elf uur 's avonds geduurd. Daarna had ze al haar aantekeningen uitgetypt en tot diep in de nacht gepiekerd over het televisieprogramma. Over drie dagen werden de introductiefilmpjes uitgezonden op de regionale televisie. Hoe zou iedereen reageren op het optreden van Petronella? Op haar make-over en op haar verhaal dat het nooit was gelukt om te leren autorijden omdat ze engelen en geesten zag? Elfie kreeg buikpijn bij het idee dat iedereen op school het erover zou hebben.

Elfie scrolde door De Betweter. Haar eerste achtergrondartikel over Noraly Zwarts, dat ze gisteren online had gezet, had heel wat reacties gekregen. Het varieerde van *Noraly Zwarts is de beste griezelauteur ooit, ik ga zeker naar de wedstrijd in het kasteel kijken tot Wat een achterlijk idee om een spookimago te geven aan zo'n mooi kasteel met een rijke geschiedenis!* Maar ook Lobo had gereageerd onder het artikel: *Zo vet om Petronella Valerius en de anderen straks aan het werk te zien! Gaaf artikel.* Elfies hart maakte een sprongetje, elke keer als ze het las. Ze was ontzettend zenuwachtig ge-

weest om het online te zetten. Voor het eerst had ze een artikel geschreven waarin ze haar ‘eigen stem’ liet horen: ze had het verteld in de ik-vorm. De burgemeester had haar gecomplimenteerd met het stuk. Vooral over haar mysterieuze slotzin was hij erg te spreken geweest.

De Betweter

Dé nieuwsblog van Domperdal en omgeving

NORALY ZWARTS' EEUWIGE ZOEKTOCHT NAAR
MAGIE EN HEKSERIJ

Het afgelegen Kasteel Winterbeek was het laatste thuis van thrillerschrijfster Noraly Zwarts. Ik bezoek het kasteel op een stille zondagochtend en wanneer ik door de donkere gangen dwaal, vraag ik mezelf af waarom iemand hier in vredesnaam in z'n eentje zou willen wonen. Diegene moet in ieder geval niet gauw bang zijn, dat is zeker. Wie was Noraly Zwarts en waarom betrok zij Kasteel Winterbeek?

Zwarts werd bekend met haar paranormale thrillers, zoals De Geest van de Held en Horror in Huize Huls-hof. Bijna al haar boeken, 36 stuks in totaal, werden

vertaald naar meer dan veertien talen. Zwarts heeft wereldwijd miljoenen fans. Zij groeide op in Helmersveen, woonde een groot gedeelte van haar leven in de Verenigde Staten en verhuisde drie jaar geleden naar Kasteel Winterbeek. Hier schreef zij haar allergrootste bestseller Demonen uit de diepte. Nooit heeft zij bekendgemaakt waarom zij hiernaartoe verhuisde. Zwarts overleed op 1 september op 80-jarige leeftijd.

Op uitnodiging van burgemeester Blijdorp bezoek ik het kasteel. De kamer waar ik mij het meest op verheug is Zwarts' kantoor. Waar werkte deze wereldberoemde schrijfster jarenlang aan haar laatste bestseller? Het is een donkere kamer zonder ramen en er staat een groot, houten bureau in het midden. De auteur hield van griezelen, dat is duidelijk, maar haar kantoor laat een bijzondere zoektocht naar informatie over hekserij zien. Zwarts' boekenkasten staan vol met literatuur over dit onderwerp en overal liggen verzamelde verslagen van mensen met paranormale ervaringen. Ik moet denken aan de geheimzinnige spreuk die boven de poort van de binnenplaats staat gegraveerd:

Wie wysheid zoekt, zal achter het blote oog pas vinden. Zoek waar de vlammen verhalen vertellen, zoek

waar herinneringen uw eenige gezelschap zijn, zoek tot de sterren uw tocht bezeegelen.

Naar welke wijsheid was Zwarts op zoek? Het enige wat ik nog kan doen is haar interesse koppelen aan het kasteel. Ik duik in de geschiedenis van Winterbeek en stuit op een aantal schokkende gebeurtenissen in de zeventiende eeuw. In Kasteel Winterbeek hebben gruwelijke heksenvervolgingen plaatsgevonden. Zou deze geschiedenis Zwarts hebben aangetrokken? Is ze daarom hiernaartoe verhuisd? We zullen het nooit zeker weten. Tenzij het iemand lukt om contact te maken met haar geest, natuurlijk... Zou het spannende televisieprogramma De Wedstrijd van de Wonderwerkers ons antwoorden geven? Vanaf 11 oktober elke zaterdagavond om 19:00 op DomperTV.

Bronnen: Uitgeverij Winters, DomperTV en NED journaal.

De burgemeester had haar meteen allerlei instructies gegeven voor het artikel over de opnames. Hij wilde dat ze een beeld schetste van de magische sfeer in de Sterrensteen en dat ze achtergrondinformatie gaf over alle drie de Wonderwerkers. Dat was niet makkelijk, want de meeste informatie over Diego

was in het Spaans en over Summer in het Engels, maar met Google Translate kwam ze een heel eind.

Op Summers eigen website las ze vooral veel positieve berichten van mensen die een tarotlegging bij haar hadden gedaan. Een paar klanten vonden haar brutaal en onprofessioneel omdat ze had gezegd dat ze niet aan vrijwilligerswerk deed en dat ze vooraf moesten betalen. Op de een of andere manier moest Elfie daarom grinniken. Ze zag helemaal voor zich hoe Summer dat zou zeggen.

Elfie kwam er ook achter waarom Summer goed Nederlands sprak: ze las dat de tarotist geschiedenis had gestudeerd aan de Universiteit van Amsterdam. Haar afstudeeronderzoek ging – natuurlijk – over de hernieuwde populariteit van tarot, maancirkels en andere vormen van hekserij in Europa in de twintigste eeuw.

Over Diego was op veel verschillende kanalen wat te vinden. Zijn moeder bleek Nederlandse te zijn, maar hij had hier nooit gewoond. YouTube stond vol met filmpjes van hem. Blijkbaar kwam hij vaak op televisie in de Dominicaanse Republiek. Elfies verbazing was groot toen ze erachter kwam dat Diego een vaste rubriek had op het journaal. In plaats van weersvoorspellingen, deed hij astrologische voorspellingen. *‘Vandaag zal het voor de weegschaal een moeilijke dag zijn om een beslissing te nemen... De leeuw is vandaag het zonnetje in huis...’* Zijn bijzondere outfits waren niet iets wat hij speciaal voor deze wedstrijd had aangetrokken; hij zag er altijd zo wonderlijk uit.

Elfie keek met grote ogen van verbazing naar filmpjes waarin mensen zijn handtekening vroegen en zijn handen kusten. Mats had dus gelijk... hij had echt fans! Ze opende net een artikel van een maand geleden met de titel *Diego Tormenta's peperdure telefoonlijn voor persoonlijke voorspellingen na ophef gesloten*, toen de deurbel ging. Dat moest Mats zijn. Ze hadden afgesproken om naar Kasteel Winterbeek te gaan zodra hij Mello had uitgelaten.

Elfie klapte haar laptop dicht en liep naar de voordeur. Dat artikel over de opnames van gisteren moest ze vanavond maar afmaken.

‘Sorry hoor,’ zei Mats toen ze de deur opendeed. Hij slaakte een diepe zucht. ‘Ik moest Mello ook nog wassen van mijn moeder. Dat duurde een miljoen jaar en een paar maanden want hij ontsnapte steeds.’

Elfie grinnikte.

‘Ik heb gisteravond nog uitgezocht hoe pendelen precies werkt,’ vertelde Mats terwijl Elfie haar jas aantrok.

‘Verrassend...’ mompelde Elfie, maar Mats hoorde haar niet en vervolgde enthousiast: ‘Een pendelketting is dus een ketting met een puntige edelsteen eraan. Je stelt een vraag en houdt de ketting aan het touwtje vast. De beweging die de pendel dan maakt geeft het antwoord op je vraag. Dus als die bijvoorbeeld van links naar rechts zwaait is het “nee”, van voor naar achter “ja” en in cirkels “misschien”.’

‘Klinkt als ontzettende onzin,’ vond Elfie. ‘Het ligt er maar

net aan hoe de wind staat. En je kunt het touwtje ook zelf bewegen, als je iemand wilt bedriegen.'

'Toch is de Pendelvrouw er bekend mee geworden,' zei Mats, die gepikeerd zijn armen over elkaar sloeg. 'En ben je nou eens klaar?'

Elfie deed haar rugzak om. 'Nu wel,' zei ze.

'Gelukkig. Gaan we door het bos? Dat is sneller.'

Elfie grijsde om zijn ongeduld. Er was niemand leuker dan Mats om mee op onderzoek uit te gaan. Heel even dacht ze aan Lobo. Vrijdag zou ze voor het eerst met hem alleen zijn. Zou dat heel anders zijn dan met Mats? Stel je voor dat ze met Lobo door de verlaten gangen van het kasteel zou dwalen... Meteen werd ze overvallen door een vreemd, zenuwachtig gevoel. Misschien zou het inderdaad heel anders zijn.



'Wow,' zei Mats toen ze na een winderige fietstocht de binnenplaats van het kasteel op liepen. Hij ging in het midden staan en draaide met wijd gespreide armen een rondje om zijn eigen as. 'Dit is gigantisch.'

'En kijk,' zei Elfie en ze draaide zich om naar de poort waar ze doorheen naar binnen waren gekomen. Ze wees omhoog naar de spreuk.

'Wie wijsheid zoekt, zal achter het blote oog pas vinden,' las Mats zachtjes op.

‘Kom, we kijken eerst naar de rest van die geheime papieren en daarna gaan we naar de ridderzaal.’ Elfie trok hem mee. Ze wist de weg naar het kantoortje nog precies. Op de een of andere manier leek het kasteel griezeliger dan de vorige keer. Het leek stiller. En nog groter. Ze beklommen de wenteltrap.

‘Elke trede heeft een andere hoogte,’ zei Mats. ‘Dat is toch gek?’

‘Daarmee wilden de bewoners vroeger aanvallers te slim af zijn. Iedereen die hier woonde was gewend aan de treden. Maar vijanden niet,’ legde Elfie uit. Ze had inmiddels heel wat gelezen over middeleeuwse kastelen. Ze liepen door de lange, donkere gang met het lage plafond tot ze bij de deur van het kantoor kwamen. Elfie stak de sleutel in het slot en trok hem open.

Mats ging als eerste naar binnen en keek met twinkelende ogen om zich heen. ‘Precies zoals ik me het had voorgesteld: een donker kantoor voor een schrijfster van donkere verhalen.’

‘Hier is het,’ zei Elfie en ze liep naar de plek naast de deur. Ze schoof de kruk aan de kant, ging op haar knieën zitten en wipte de plank uit de vloer.

Mats kwam vlug bij haar staan en keek over haar schouder het gat in. Hij floot zachtjes. ‘Dat is een flinke berg geheimen.’

Elfie haalde dit keer alles eruit. Naast de stapel losse papieren en de rol perkament vond ze nog twee kladblokken en een bruin, leren boekje. Ze legde het naast zich neer op de vloer, in het midden van het kantoor.

‘Ik wil je eerst die plattegrond laten zien,’ zei ze terwijl ze opstond en het perkament uitrolde op het bureau. ‘Kijk, er staan overal kruisjes, wel honderd!’ Ze zette een plakbandhouder en een boek op de bovenste hoeken zodat het perkament niet omkrulde. Daarna tikte ze met haar vinger op het tekeningetje van het oog, waar een grote cirkel omheen was gezet. ‘Ze was sowieso op zoek naar die baksteen, denk je niet?’

Mats knikte.

Even stonden ze zwijgend naast elkaar.

‘Het kasteel heeft een beetje de vorm van een hand,’ merkte Mats op. ‘Zie je dat?’ Hij tikte op de vijf zijvleugels.

Elfie knikte. Toen liet ze de kaart los en draaide zich zuchtend om naar de verzameling papieren op de vloer. ‘Als Noraly Zwarts echt bezig was om die volksvertelling over de Pendelvrouw te onderzoeken, dan moet dat blijken uit deze verstopte documenten. Dat kan niet anders.’ Ze rekte zich uit om zich klaar te maken voor dit speurwerk. Daarna ging ze op de grond zitten en pakte een paar papieren van de stapel, die met een paperclip bij elkaar werden gehouden.

Mats volgde haar voorbeeld en ging tegenover haar zitten. ‘Dit is een bouwkundig rapport van het kasteel,’ mompelde Elfie. ‘Dat is best handig als je op zoek bent naar een geheime kamer...’ Er was niets onderstreept of omcirkeld in het rapport, dus ze legde de papieren weg en pakte toen het bruine, leren boekje. Het was een volgeschreven dagboek. Op som-

mige bladzijden zaten grote inktvlekken. Elfie begreep niet alles wat er stond, omdat er veel ouderwetse woorden tussen zaten. Maar ze snapte wel dat de schrijfster voornamelijk over haar man en kinderen schreef. Wat moest Noraly Zwarts hiermee? Met een zucht bladerde Elfie verder, tot ze bij een bladzijde kwam waarvan het bovenste hoekje was omgevouwen. Op de pagina ernaast was een geel blaadje geplakt waar iets op was geschreven. Iets in modern Nederlands. Iets wat ze wél kon lezen.

Heer Grazier is stervende. Dat zien wij allemaal Hillegonde zal vast spijt hebben dat zij zoveel op reis is geweest de afgelopen tijd en haar plicht als vrouw heeft verzaakt. Heer Grazier had haar nodig. Ik heb haar er uiteraard niet op aangesproken, je weet maar nooit hoe Hillegonde reageert. Ik ken geen vrouw zo opvliegend als zij. Laatst complimenteerde ik haar met haar ketting. Hij zag er duur uit, met zo'n robijnrode steen, en het enige wat zij zei was: bemoeit u zich met uw eigen zaken!

Hillegonde. Waar had ze die naam eerder gelezen? Toen herinnerde Elfie het zich weer. 'Mats,' siste ze terwijl ze de woorden in het dagboek opnieuw las. 'Ik denk dat Hillegonde Grazier de Pendelvrouw was. Daarom had Noraly Zwarts haar naam onderstreept. Je weet wel, op die lijst met vrouwen die hier in Kasteel Winterbeek tot de brandstapel zijn veroordeeld. Dit is

het dagboek van iemand die zegt dat Hillegonde een ketting had met een robijnrode steen. In de volksvertelling ging het ook over een pendelketting met een robijnrode steen...'

Mats keek op van het kladblok waar hij doorheen bladerde. 'Laat eens zien!' Hij stak zijn hand uit.

Elfie gaf hem het dagboek aan.

'Ongelooflijk,' zei Mats terwijl hij de bladzijde las. 'Dit moet echt een onmogelijk onderzoek zijn geweest. Noraly Zwarts heeft waarschijnlijk het hele dagboek moeten lezen om dit stukje informatie te vinden.'

'Heb jij nog iets gevonden in die aantekeningen?' vroeg Elfie, die naar het kladblok op Mats' schoot gebaarde.

'Ja,' zei Mats meteen terwijl hij het dagboek weglegde en het kladblok erbij pakte. 'Noraly Zwarts heeft de spreuk boven de poort van de binnenplaats opgeschreven, met nummers ertussen. En daarboven staat "locaties van de raadsels".' Hij gaf haar het kladblok aan.

LOCATIES VAN DE RAADSELS

Wie wysheid zoekt, zal achter het blote oog pas vinden
1. Zoek waar de vlammen verhalen vertellen, 2. Zoek waar
herinneringen uw eenige gezelschap zijn, 3. Zoek tot de
sterren uw tocht bezeegelen

'Locaties van de raadsels,' mompelde Elfie. Er ging een stoot adrenaline door haar heen toen ze bedacht dat met 'raadsels'

waarschijnlijk de aanwijzingen van de Pendelvrouw werden bedoeld waarover ze op internet hadden gelezen. ‘Als die volksvertelling klopt, dan betekent dit dat de spreuk boven de poort vertelt waar in het kasteel we die aanwijzingen kunnen vinden. De aanwijzingen die de pendelvrouw heeft achtergelaten zodat haar erfgenamen de geheime kamer konden vinden waar ze haar grimoire en pendelketting heeft verborgen.’

‘Een grimoire en pendelketting uit de zeventiende eeuw...’ zei Mats ademloos.

‘Wat zou er allemaal in een grimoire staan?’ vroeg Elfie zich hardop af.

‘Recepten voor kruidendrankjes, instructies hoe je speciale amuletten maakt, spreuken en rituelen,’ antwoordde Mats zonder er ook maar een seconde over na te denken.

‘Hoe weet jij dat nou?’ Elfie keek hem met opgetrokken wenkbrauwen aan.

‘Je moeder heeft toch ook dat zwarte boek met die gouden ster op de voorkant? Dat staat er vol mee.’

‘O, ik dacht dat dat een soort dagboek was.’ Het verbaasde Elfie niet eens dat Mats meer wist over haar moeders werk dan zij. Soms leek het zelfs of Mats voor Petronella langskwam in plaats van voor haar.

Terwijl ze in stilte het kladblok bestudeerde, zocht Mats verder tussen de losse papieren.

‘Zou het niet zo kunnen zijn,’ zei Elfie na een tijdje, ‘dat

“waar de vlammen verhalen vertellen” een soort cryptische beschrijving is van het haardvuur? In de schouw bevindt zich de baksteen met het oog en misschien is dat de locatie van het eerste...’ Toen ze opkeek stopte ze midden in haar zin.

Mats staarde met open mond naar een stukje perkament in zijn handen.

Elfie ging meteen rechtop zitten. ‘Wat is er?’ vroeg ze ongeduldig. ‘Wat heb je gevonden?’

‘Ik denk...’ fluisterde Mats terwijl zijn ogen nogmaals over de tekst vlogen. ‘Ik denk dat dit een boodschap van de Pendelvrouw zelf is...’

‘Wat?’ Elfie trok het stuk perkament uit zijn handen.

Geachte erfgenaam, gefeliciteerd - gij heeft het eerste raadsel van de drie gevonden. Hier begint de zoektocht naar de wysheid die te nimmer verlooren mag gaan. Weet gij al waar nu naartoe te gaan? Het eerste raadsel luidt: zy die het donker niet kennen, zullen nooit het licht vol maagie zien.

Zijt gij geen erfgenaam? Keer dan om - voor uw eigen veiligheid.

Elfie hapte naar adem. Dit was al het bewijs dat ze nodig hadden. Hoe onwaarschijnlijk het ook leek: Winterbeek was het kasteel met de geheime kamer. ‘Ongelooflijk,’ fluisterde ze. ‘Misschien heeft Noraly Zwarts alle drie de raadsels opgelost

en de kamer al gevonden, en het gewoon nooit aan niemand verteld!’ Ze bukte zich over de papieren en begon te zoeken naar eenzelfde soort perkament. ‘Als ze nog meer boodschappen van de Pendelvrouw heeft gevonden, zitten die hier vast tussen.’

Mats volgde haar voorbeeld. Ze werkten de hele stapel af, tot ze alle papieren hadden gehad. Maar geen van beiden vond bewijs dat Noraly Zwarts nog meer raadsels had opgespoord.

‘Het kan dus ook zo zijn dat het Noraly Zwarts níét is gelukt om alle raadsels op te lossen voordat ze stierf. En dat de kamer dus nog niet is gevonden...’ Elfies stem trilde van opwinding.

‘En dan kunnen wij dat doen,’ zei Mats.

Elfies wangen gloeiden. Stel je voor dat zij en Mats samen de geheime kamer zouden ontdekken. Dat zou landelijk nieuws zijn! En zij zou de primeur hebben op De Betweter...

‘Kom,’ zei ze. ‘Ik laat je het oog zien.’

Een paar minuten later liepen ze weer beneden, door de gangen met het hoge plafond, in de richting van de ridderzaal. Telkens als ze een hoek om gingen wachtte een kille stilte hen op. Als een strenge leraar die hen zou straffen als ze te veel geluid maakten.

‘Hier is het,’ fluisterde Elfie toen ze voor twee grote deuren stonden die samen de ingang vormden. De rechterdeur ging krakend open. Ze keek eerst om het hoekje, maar er was na-

tuurlijk niemand. ‘Zo,’ zei ze luid, om de stilte te verbreken. Haar stem galmde door het vertrek.

Mats legde zijn hoofd in zijn nek om de kroonluchters te bekijken. ‘Denk je dat kaarsenaansteker vroeger een beroep was? Kijk nou, daar ben je echt een eeuwigheid mee bezig!’

Elfie haalde haar schouders op. ‘Ik heb er in ieder geval nog nooit over gehoord.’

‘Nee dat is niet zo gek,’ vond Mats, ‘ik kan me niet voorstellen dat er eeuwenlang verhalen zijn doorverteld over “Jan de meesterlijke kaarsenaansteker”.’

Elfie lachte terwijl ze langs de lange tafel naar de open haard achterin liepen. Het fotolijstje met de foto van Noraly Zwarts hing nog steeds scheef aan de schouw.

‘Kijk,’ fluisterde Elfie en ze tilde het lijstje van de spijkers af. ‘Hier heb je de steen.’

De baksteen met het oog staarde hen aan.

‘Wow,’ zei Mats, die met zijn vingers het reliëf aanraakte. ‘Het is inderdaad een oog.’

Even stonden ze zwijgend naast elkaar. Toen draaide Elfie zich met een ruk om naar de deur waardoor ze naar binnen waren gekomen. Had ze daar nou vanuit haar ooghoeken iets zien bewegen?

‘Wat is er?’ Mats’ stem klonk hoger dan normaal.

Elfie kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Ik had de vorige keer ook een raar gevoel toen ik hier was. Alsof iemand me in de gaten hield.’

Mats zette grote ogen op. ‘De Pendelvrouw? Denk je dat haar geest ons in de gaten houdt?’ Hij keek zenuwachtig over zijn schouder.

Elfie zuchtte geïrriteerd. ‘Ik zei iémand. Niet iéts.’ Ze draaide zich weer naar de open haard toe. ‘Kom, we halen hem eruit.’ Ze begon te wrikken en te porren langs de zijanten van de baksteen. Er verstreek zeker een minuut. Het puntje van haar tong kwam uit haar mond toen ze eindelijk met twee vingers de baksteen uit de schouw kon trekken. ‘Hebbes!’

Met ingehouden adem tuurde ze in het gat. Er zat een kleine, langwerpige ruimte achter de steen.

‘Het is leeg,’ zei ze met een zucht, ‘logisch natuurlijk. Noraly Zwarts had deze plek al gevonden, dus wat er ook in zat, heeft zij eruit gehaald. Misschien lag hier inderdaad dat stukje perkament.’ Ze stak haar hand uit en voelde aan de binnenkant van de stenen opening. Misschien kon ze voelen wat erin had gelegen. Misschien lag er nog een spoor van iets. Misschien... toen haakten haar vingers in een spleet tussen twee stenen. Ze hapte naar adem toen haar vinger over iets glads gleed. ‘Er zit hier iets!’ Ze keek Mats met grote ogen aan.

‘Wat dan?’

Elfie begon met haar vingers tegen het gladde materiaal te duwen. Langzaam kwam er iets los. Ze klemde het ijzer tussen haar vingers en trok haar hand uit de muur.

‘Een sleutel!’ riep Mats uit.

Elfie staarde met een bonzend hart naar het zwarte, gietijze-

ren ding in haar hand. Hadden ze nu iets gevonden uit de zeventiende eeuw?

Toen klonk er een kuchje. Een kuchje dat niet van Mats, noch van Elfie was.

Elfie en Mats schrokken op en draaiden zich razendsnel om. Er stond iemand bij de deur.



HET RAADSEL VAN DE RIDDERZAAL

Verdachte gebeurtenissen: 3

1. De Pendelvrouw heeft haar pendelketting en grimoire verstopt in een geheime kamer in Winterbeek en ze heeft drie raadsels achtergelaten in het kasteel die naar de kamer leiden.
2. De spreuk boven de poort beschrijft de locaties van de raadsels.
3. Het symbool van het oog is een heksenrune.

Personen om in de gaten te houden: 1. Burgemeester Blijdorp, 2. Summer Johnson, 3. Diego Tormenta, 4. Noraly Zwarts (ook al is ze dood).

‘Wat doen jullie hier?’ De stem van het meisje waaide als een kille wind door de ridderzaal. Ze leek een paar jaar ouder dan

hen. Haar dikke, bruine haar hing tot ver over haar schouders en ze was helemaal in het zwart gekleed. Haar handen waren gebald tot vuisten.

‘Ik werk voor de burgemeester,’ antwoordde Elfie luid, ‘ik heb zijn toestemming om hier te zijn. Maar wie ben jij?’ Ze hield de sleutel verborgen achter haar rug. Had het meisje hen afgeluisterd?

‘Ik?’ Het meisje snoof. ‘Ik woon hier.’

‘Er woont hier niemand, behalve de schoonmaakster,’ zei Elfie.

‘Dat is mijn moeder.’ Ze kwam met grote passen dichterbij. ‘Ik woon hier al mijn hele leven.’

Ineens voelde het alsof de geheimzinnige mist in Elfies hoofd langzaam optrok. Dit meisje moest degene zijn die Elfie steeds het gevoel gaf dat ze werd bespioneerd. Zij moest dat geluid hebben veroorzaakt toen Elfie de plank omhoogtilde en de verstoppiek onder de vloer ontdekte. ‘Jij zag mij in het kantoor van Noraly Zwarts,’ zei ze met samengeknepen ogen. Haar hersenen draaiden op volle toeren. Wat zou dit meisje precies weten over het onderzoek van Noraly Zwarts?

Het meisje hield haar pas in. Met haar schouders naar achter en haar nek gestrekt als een giraf bleef ze op een paar meter afstand stilstaan. Ze had zwarte make-up op en haar wenkbrauwen waren dik en donker. Even, heel kort, schoten haar ogen naar de plattegrond in Mats’ handen. Maar lang genoeg voor Elfie om te zien dat het meisje de kaart herkende.

Het meisje schraapte haar keel. ‘Het is mevróúw Zwarts,’ zei

ze bars, 'en ik weet niet waar je het over hebt. De burgemeester heeft gevraagd of ik die losse steen in de schouw vast wil zetten. Maar ik hoorde dat jullie iets hebben gevonden.' Ze hield haar hand op. 'Wat het ook is, het hoort bij het kasteel.'

Elfie wisselde een blik met Mats en haalde toen haar hand achter haar rug vandaan. Ze liet de sleutel zien.

Het meisje zette een paar stappen naar voren, zonder haar blik van de sleutel los te maken. 'Goed, geef maar hier.' Haar ademhaling trilde.

Elfie sloot haar hand. Er klopte iets niet aan haar. En waarom zou de burgemeester een meisje van veertien of zoiets vragen om hier iets op te knappen? 'Ik geef hem zelf wel aan de burgemeester,' zei ze. 'Waarom zou ik hem aan jou geven?'

Er verscheen een roze gloed op de wangen van het meisje. 'Omdat ik hier woon.'

'Heb je enig idee waarom er een sleutel in de muur verstopt zat?' vroeg Mats aarzelend.

Het meisje keek hen om de beurt doordringend aan. 'Misschien,' zei ze toen, 'maar het gaat jullie niets aan. Dit kasteel is niet van jullie.'

'Het is ook niet jouw kasteel,' kaatste Elfie terug en nadat ze die woorden had uitgesproken wist ze zeker dat, als het meisje vuur had kunnen spuwen, ze Elfie en Mats in vlammen op had laten gaan.

Met samengeperste lippen ademde het meisje zwaar door haar neus.

‘Nou, dan gaan we maar,’ zei Elfie, die de sleutel in haar zak stak en in de richting van de deur liep. ‘Kom, Mats.’

Mats rolde de plattegrond op en liep achter haar aan. Toen ze halverwege de lange tafel waren riep het meisje ineens: ‘Wacht! Wacht even.’

Elfie draaide zich om. ‘Ja?’

Het meisje haalde diep adem en zei: ‘Ik weet dat jullie het onderzoek van mevrouw Zwarts hebben ontdekt. Het is levensbelangrijk dat het geheim blijft.’

‘Je bedoelt die papieren onder de vloer?’

“Die papieren,” zei het meisje met opeengeklemden kaken, ‘zijn het resultaat van jarenlang onderzoek.’

‘Waarom is het levensbelangrijk om het geheim te houden?’ vroeg Mats nieuwsgierig.

‘Gewoon!’ Haar stem sloeg over van frustratie. ‘De geheimen van dit kasteel zijn niet bedoeld voor hebberige schatzoekers. Ik heb nog maar een paar weken...’ Ze kapte haar eigen zin abrupt af.

‘... om de geheime kamer te vinden?’ Elfie zette haar handen in haar zij. ‘Ik weet niet wie je bedoelt met “hebberige schatzoekers”, maar waarom zou alleen jij de kamer mogen vinden? Zodat jij met de eer kunt strijken?’

Het meisje schudde haar hoofd. ‘Jullie snappen er echt niets van.’ Ze wierp Elfie een woedende blik toe en zei: ‘En jij hebt al meer dan genoeg schade aangericht.’

Er viel een ijzige stilte.

Elfie zag dat de handen van het meisje beefden. Wat bedoelde ze met schade? En wat had dit meisje precies met het onderzoek van Noraly Zwarts te maken? ‘Ik weet niet waar je het over hebt, en als jij ons niets wilt vertellen...’ Elfie keek vragend naar Mats. Ook hij haalde zijn schouders op.

Het meisje wreef over haar gezicht. Er leek zich een hevige strijd in haar hoofd af te spelen. ‘Oké,’ zei ze toen. ‘Ik zal het jullie uitleggen, maar jullie moeten beloven aan niemand ook maar iets over dit onderzoek te vertellen, en er absoluut niets over te schrijven op een nieuwsblog.’ Ze wierp Elfie een vermanende blik toe.

Nu wist Elfie zeker dat ze gelijk had: dit meisje had wel degelijk haar en de burgemeester bespioneerd. Hoe wist ze anders dat Elfie voor De Betweter schreef?

‘Dat kan ik niet beloven,’ antwoordde Elfie eerlijk. ‘Als er een geheime kamer wordt gevonden in dit kasteel, is dat groot nieuws en dan wil ik de primeur op mijn blog.’

‘Nadat de kamer gevonden is, mag je erover schrijven wat je wilt,’ zei het meisje, ‘maar ik moet de kamer als eerste betreden. Dat is levensbelangrijk. En als jij vaker belangrijke aanwijzingen bekendmaakt, zoals de spreuk boven de poort, dan zullen er schatzoekers naar Winterbeek komen en die zullen proberen mij voor te zijn. Als dat niet al het geval is...’

Weer gebruikte ze dat woord: levensbelangrijk. Elfie werd nieuwsgierig. Wat wist dit meisje dat zij nog niet wisten? En wat bedoelde ze nou met schatzoekers? Ze wisselde een blik

met Mats. Die haalde weer zijn schouders op, wat dit keer ‘oké’ moest betekenen.

‘Goed,’ zei Elfie.

‘Ik ben Amara.’ Het meisje stak haar hand uit, die Elfie en Mats schudden terwijl ze zichzelf voorstelden.

‘Laten we gaan zitten.’ Amara schoof drie stoelen naar achteren en toen ze eenmaal zaten begon ze te vertellen.

‘Ik wil de kamer niet vinden omdat ik met de eer wil strijken. Ik wil de kamer vinden omdat ik de enige ben die kan afmaken waar mevrouw Zwarts ooit aan begonnen is. Zij heeft alles over de legende van de Pendelvrouw tot op de bodem uitgezocht. En ze kwam erachter dat de legende meer inhoudt dan alleen de verborgen pendelketting en grimoire in een geheime kamer.’ Ze keek Elfie en Mats doordringend aan en vervolgde: ‘De geest van de Pendelvrouw is hier nooit weggegaan. Die zal pas naar het licht gaan, waar ze eindelijk rust kan vinden, als een erfgenaam van de pendelketting de kamer als eerste opent.’ Amara ademde scherp in. ‘Mevrouw Zwarts kwam erachter dat ze een verre afstammeling was van de Pendelvrouw. Daarom is ze hier komen wonen en was ze zo toegewijd aan deze hele zoektocht.’

‘En nu dan?’ vroeg Mats voorzichtig. ‘Nu ze dood is?’

Amara schoof de mouw van haar trui omhoog en ontblootte een zwarte armband met een zilveren kokertje eraan, zo groot als een vingertop. Ze klikte het open en haalde er een briefje uit dat wel twintig keer was opgevouwen. ‘Mevrouw Zwarts werd ineens ziek,’ vertelde ze zachtjes. ‘Het ging alle-

maal heel snel. Ze had niet eens een testament laten opmaken. Op de dag dat ze stierf heeft ze dit geschreven en aan mij gegeven.' Ze vouwde het open.

Elfie boog zich over de tafel om het te kunnen lezen. Het was in hetzelfde krasserige handschrift geschreven als de aantekeningen in het kladblok van Noraly Zwarts. Bovenaan stond de datum: 1 september.

De pendelketting in het kasteel laat ik na aan Amara Benali

Het was ondertekend door N. Zwarts, met een even krasserige handtekening.

Mats schoof zijn stoel met een ruk naar achter en stond op. Hij hapte naar adem. 'Dat heeft ze gedaan zodat jij nu de erfgenaam bent van de pendelketting. Alleen jij kunt ervoor zorgen dat de geest van de Pendelvrouw rust vindt!'

Amara knikte. 'Alleen ik.'

Elfie was een stuk minder onder de indruk dan Mats. 'Volgens de legende dan. We weten niet of de geest van de Pendelvrouw hier écht nog is.'

Amara stootte een vreugdeloos lachje uit. 'Ik woon hier al mijn hele leven en geloof me: het is niet alleen een legende. Het is echt waar.'

Er viel een stilte en de hele ruimte leek ineens gevuld met onbeantwoorde vragen.

Mats zag wit, alsof hij verwachtte dat de geest van de Pendelvrouw elk moment haar hoofd door de tafel omhoog zou steken.

Elfie wist niet wat ze van het hele verhaal moest vinden. Misschien had Amara wel te veel tijd doorgebracht met Noraly Zwarts en was ze nu ontzettend bijgelovig. Ze veranderde vlug van onderwerp. ‘Wat bedoelde je nou met die schatzoekers? Denk je dat meer mensen op zoek zijn naar de kamer?’

‘Mevrouw Zwarts vertelde me dat er meer mensen zijn die, net zoals zichzelf, legendes en oude verhalen uitpluizen. Mevrouw Zwarts deed het om inspiratie op te doen voor haar boeken en meer te leren over het bestaan van geesten en andere paranormale zaken. Maar er zijn ook schatzoekers. Zij geven alleen om geld. Ze hopen iets waardevols te vinden om te verkopen,’ antwoordde Amara. ‘Ik heb twee keer meege maakt dat er iemand voor de deur stond die het kasteel wilde bekijken. Toen mevrouw Zwarts nee zei, waren ze niet erg vriendelijk. Eentje bleef keer op keer terugkomen, tot mevrouw zei dat ze de politie zou bellen. Daarom heb ik dat fotolijstje maar voor de baksteen gehangen, toen ik hoorde dat het kasteel open zou gaan voor bezoekers. Schatzoekers zullen dan vrij spel hebben om de geheime kamer te zoeken. En ze mogen mij niet voor zijn.’

Elfie was onder de indruk van Amara’s strijd lust. Het was duidelijk dat ze het als haar plicht zag om het werk van Noraly Zwarts af te maken, en vastberaden was om die te vervullen.

‘Heb je mevrouw Zwarts vanaf het begin geholpen met het onderzoek?’ vroeg Mats.

‘Nou, nee. Mevrouw Zwarts was erg op zichzelf. Maar als ik haar vragen stelde over mijn huiswerk, nam ze de hele avond de tijd om me te helpen. Ze was zo slim en wist echt overal wat vanaf.’ Amara glimlachte. ‘Op een gegeven moment, toen ze hier al anderhalf jaar woonde, vroeg ze of ik haar met een geheim onderzoek wilde helpen. Ze vertelde over de legende van de Pendelvrouw en daarna kamden we het hele kasteel uit, op zoek naar aanwijzingen. Dat deden we elk weekend. Kijk maar eens hoeveel kruisjes er op die plattegrond staan.’

‘Hoever zijn jullie gekomen met de raadsels?’ vroeg Elfie.

‘Toen mevrouw Zwarts erachter kwam dat die spreuk boven de poort de locaties van de raadsels bevat, kwamen we eindelijk ergens. De eerste plek was dus de open haard: *zoek waar de vlammen verhalen vertellen*. We zagen de baksteen met het oog, haalden hem eruit en vonden een briefje. Alleen een briefje.’ Amara wachtte even en kreeg een roze gloed op haar wangen. ‘Ik voelde me zo stom net, toen jullie die sleutel vonden... Hoe hebben mevrouw Zwarts en ik die kunnen missen?’ Ze schudde haar hoofd. ‘Waarschijnlijk waren we te enthousiast omdat we überhaupt iets gevonden hadden, na al die tijd.’

‘Is dat het briefje waarin de Pendelvrouw zegt “gefeliciteerd, jullie hebben het eerste raadsel gevonden”?’ vroeg Mats.

Amara knikte.

‘Deze dus?’ Elfie haalde het stukje perkament uit haar broekzak en legde het op tafel.

‘Ja, dat is het,’ zei Amara. ‘Toen we die vonden, keken we weer eerst naar de spreuk boven de poort. Die geeft namelijk de volgende locatie aan: *zoek waar herinneringen uw enige gezelschap zijn*. Mevrouw Zwarts kwam tot de conclusie dat dat de kerkers moesten zijn. Gevangenen in afwachting van de doodstraf hadden namelijk geen toekomst meer om over na te denken, zei ze, alleen maar herinneringen.’

‘O ja,’ verzuchtte Mats, ‘daar was ik niet zo snel opgekomen, denk ik...’

‘In de kerkers losten we het eerste raadsel op en we vonden het tweede. Maar mevrouw Zwarts heeft nooit de kans gekregen om over het tweede na te denken...’ Amara slikte en voegde daar zachtjes aan toe: ‘En het is mij tot nu toe niet gelukt om het op te lossen.’

‘Jeetje,’ zei Mats, ‘wat verdrietig.’ Hij boog voorover en kneep even in Amara’s hand. ‘Wij kunnen je nu helpen,’ bood hij aan.

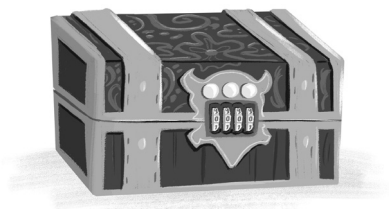
Amara snoof. ‘Ik weet niet of ik echt zit te wachten op de hulp van twee – sorry dat ik het zeg – kinderen.’

‘Elfie en ik hebben wel vaker mysteries opgelost, hoor,’ protesteerde Mats.

‘En ik geloof niet dat je veel keus hebt,’ voegde Elfie er geërgerd aan toe, ‘aangezien het je niet lukt in je eentje, je het

verder aan niemand wilt vertellen, en wij een sleutel hebben die je waarschijnlijk later nodig zult hebben.'

'Tja, daar heb je wel gelijk in.' Er verscheen een grijns op Amara's gezicht. 'Jullie zijn in ieder geval volhardend. Dat is belangrijk.' Ze zuchtte en stond op. 'Goed dan, als jullie niet bang zijn aangelegd, zal ik jullie meenemen naar de kerkers. Dan kunnen jullie zien hoe we het eerste raadsel hebben opgelost, en daarna kunnen jullie mij helpen met het tweede.' Ze wierp hen om de beurt een doordringende blik toe. 'Ik hoop maar dat jullie echt zo goed zijn in mysteries oplossen als jullie zeggen.'



DE RAADSELS VAN DE PENDELVROUW

Verdachte gebeurtenissen: 4

1. De Pendelvrouw heeft haar pendelketting en grimoire verstopt in een geheime kamer in Winterbeek en ze heeft drie raadsels achtergelaten in het kasteel, die naar de kamer leiden.
2. De spreuk boven de poort beschrijft de locaties van de raadsels.
3. Het symbool van het oog is een heksenrune.
4. Amara is de erfgenaam van de Pendelvrouw en alleen zij kan ervoor zorgen dat haar geest rust vindt (zegt de legende).

Personen om in de gaten te houden: 1. Burgemeester Blijdorp, 2. Summer Johnson, 3. Diego Tormenta, 4. Noraly Zwarts (ook al is ze dood).

Ze moesten een heel eind lopen naar de trap naar de kerkers. ‘Er is hier bijna geen licht,’ zei Amara toen ze een zware, houten deur opentrok. Ze haalde een gasaansteker uit haar zak en scheen met de vlam op de smalle, stenen wenteltrap naar beneden.

‘Amara,’ zei Mats zachtjes en hij friemelde zenuwachtig met zijn handen. ‘Je zei dat je zeker wist dat de geest van de Pendelvrouw hier nog is. Hoe eh... hoe weet je dat eigenlijk?’

Amara dacht even na voordat ze antwoord gaf. Ze keek op haar hoede om zich heen. ‘Dat voel je,’ antwoordde ze zachtjes. ‘Je krijgt kippenvel. Het wordt kouder in de ruimte. Soms flakkert het licht of kraken de deuren. Het zijn manieren van de Pendelvrouw om je aandacht te trekken.’

‘Of een elektrische storing...’ mompelde Elfie, ‘of de wind.’

Amara wierp haar een geërgerde blik toe en daalde toen de trap af.

Mats beet op zijn lip. Hij leek te twijfelen of hij wel naar beneden wilde.

‘Ook al is er wel een geest, die kan je niets doen,’ probeerde Elfie hem gerust te stellen, maar zijn ogen werden alleen maar groter van angst. ‘Maar natuurlijk is die er niet,’ voegde ze er gauw aan toe. ‘Kom.’ Ze trok hem mee en de deur viel achter hen dicht. Ze werden omsloten door het donker.

‘Doe jij het lampje op je mobiel aan?’ fluisterde Mats.

Elfie haalde haar telefoon uit haar zak en samen liepen ze naar beneden. Met een hand tegen de koude muren bleef ze in balans. Het plafond was laag en de treden van de trap lagen

onder het zand. Hoe verder ze afdaalden, hoe muffe en vochtiger de lucht werd. Eigenlijk wilde Elfie niets liever dan terug naar boven, waar ze beter kon ademen. Toen klonk boven hen een krakend geluid waarvan haar nekharen overeind gingen staan.

Mats greep haar arm beet. 'Wat was dat?'

'De deur ging open,' fluisterde Elfie. Haar hart ging als een razende tekeer terwijl ze haar oren spitste. Waren dat voetstappen?

'Komen jullie nog?' Amara stond zo te horen een paar meter onder hen.

'Er is daar iemand,' zei Elfie. Haar trillende stem verraadde haar angst.

'Ja, dat legde ik toch net uit?' siste Amara.

Mats kneep zo hard in Elfies arm dat ze er een blauwe plek van zou krijgen als ze zich niet losmaakte. Ze legde haar hand op de zijne. 'Het was gewoon de wind,' fluisterde ze.

Ze liepen de laatste treden naar beneden tot ze naast Amara stonden.

Even vonkte de gasaansteker en daarna tilde Amara een brandende olielamp op. Ze stonden in een brede ondergrondse gang met aan de linkerkant gevangencellen. Die waren elk maar een paar meter breed en diep en hadden geen ramen. Iedere cel had een ijzeren spijlenpoort als deur.

'Welkom op de plek waar herinneringen je enige gezelschap zijn,' zei Amara bitter. Ze liepen de gang in.

Vol afgrijzen staarde Elfie naar de zware, verroeste kettin-
gen aan de muren. Hier hadden mensen vastgeketend gezeten.
Ze werd overvallen door een gevoel van misselijkheid, alsof
een reusachtige hand haar maag vastpakte en samenknep.

Ook Mats huiverde.

Ze liepen door tot ze voor de laatste cel stonden. Amara
trok het hek open en een scherp, piepend geluid galmde door
de kerkers.

Deze cel was anders dan de andere. Het leek alsof ze op de
bodem van een put stonden. Het plafond was torenhoog, en
ergens halverwege de muur zat een raampje met tralies ervoor.
Een streepje miezerig daglicht sijpelde naar binnen.

‘Zij die het donker niet kennen, zullen nooit het licht vol
magie zien,’ zei Elfie peinzend. ‘Dat was toch het eerste
raadsel?’

‘Klopt,’ zei Amara terwijl ze verder de cel in liep. Ze pakte
de ladder die achterin op de grond lag en zette die tegen de
linkermuur. ‘Mevrouw Zwarts heeft daar lang over nage-
dacht. Het was in ieder geval zo dat in de zeventiende eeuw
zogenaamde heksen hier in de kerkers werden opgesloten en
vastgeketend, en nog wel meer gruwelijks... Maar goed, die
vrouwen zaten hier maar in het donker en verlangden ontzet-
tend naar het licht. Om precies te zijn: het magische licht van
de volle maan.’

Amara klom de ladder op.

Elfie en Mats gingen onderaan staan om hem vast te houden.

‘Het licht van de volle maan zag je alleen als je hier een langere tijd werd opgesloten, en dan wist je ook waar dat licht de muur raakte...’

Toen Amara helemaal bovenaan de ladder stond, strekte ze haar arm en voelde aan de donkere muren, alsof ze iets zocht. ‘En dat is hier ergens, ik kan de plek inmiddels vinden zonder dat het volle maan is...’ Ze bewoog haar handen over de muur en leek af en toe te proberen iets in te drukken, wat niet lukte. ‘Ah, hier is het,’ zei ze uiteindelijk. Ze kreunde van inspanning toen ze tegen iets aan duwde.

Een krassend geluid van stenen die over elkaar schuurden weerkaatste tegen de muren.

Elfie maakte een sprongetje van schrik en ze stootte tegen de ladder, die gevaarlijk wiebelde.

‘Doe eens rustig!’ Amara wist met moeite haar evenwicht te behouden.

Elfie en Mats staarden naar de overkant van de cel. In de hoek had iets bewogen.

‘Wat heb je nou gedaan?’ vroeg Mats.

Amara klom naar beneden. ‘Precies op de plek waar het licht van de volle maan de muur raakt, zit een hendel. Het ziet eruit als een baksteen zoals alle andere stenen, maar je kunt je vingers ertussen wurmen en hem naar beneden duwen.’ Ze liep naar de hoek van de cel en hief haar olielamp zodat Mats en Elfie het goed konden zien. Het was de muur die had bewogen. Er zat een geheime doorgang.

Elfie en Mats konden niets uitbrengen. Ze stonden als twee standbeelden te turen naar de spleet precies in de hoek van de twee muren.

Amara zette de olielamp op de grond en duwde met beide handen tegen de muur. De spleet werd langzaam groter, tot die zo groot was dat ze zich er net doorheen kon wurmen. ‘Laten we opschieten,’ zei ze terwijl ze de olielamp oppakte. ‘Als mijn moeder me zo gaat zoeken en ze vindt ons hier...’ Er klonk een zweempje paniek door in haar stem.

‘I-is daar de geheime kamer?’ stamelde Mats.

‘Nee, natuurlijk niet. Was het maar zo’n feest. Hierachter zit het tweede raadsel.’ Amara verdween door de opening.

Elfie volgde haar als eerste. Zand kraakte onder haar schoenen en de muren schuurden langs haar billen en borst. Ze kwam uit in een ruimte die niet groter was dan een flinke bezemkast en die werd gevuld door een trap van vier treden. De bovenste trede was smaller en hoger dan de rest.

‘Mag ik erbij?’ siste Mats, die met een arm en een been binnen stond.

Elfie drukte zichzelf tegen de muur aan om ruimte te maken.

Amara keek omhoog en hief haar olielamp op tot boven haar hoofd. ‘Kijk,’ zei ze, en ze pakte het uiteinde van een touw vast, dat een paar centimeter boven haar in de lucht bungelde. ‘Hier hing ook een sleutel aan. Precies zo eentje als die jullie vonden achter de baksteen. Ik dacht eerst dat het een flauwe grap was, want...’ Amara keek naar de trap en zette de

lamp neer op de bovenste trede. ‘... hier in de trap is een soort kist gemetseld waar een slot op zit waar geen enkele sleutel op past. Het is namelijk een cijferslot.’

Elfie boog voorover om het goed te kunnen zien. Nu zag ze het: het blok was een kist met een bronzen, sierlijk bewerkte deksel, en voorop zaten vier schijfjes met getallen waaraan je kon draaien. Nu keek ze naar vier nullen. Boven de schijfjes zaten drie glazen bolletjes, zo groot als parels. Ze raakte ze even aan, omdat ze dacht dat het misschien knopjes waren, maar de koude bolletjes reageerden nergens op.

‘Is dit het tweede raadsel?’ vroeg Elfie terwijl ze overeind kwam. ‘Moeten we een cijfercode kraken?’

Amara knikte en belichtte met de olielamp de bovenkant van het de kist. ‘Hier staat een inscriptie.’

‘Weer zo’n diepzinnige tekst?’ Elfie rolde met haar ogen. Echt origineel was de Pendelvrouw niet.

Amara hield de olielamp dichterbij zodat ze het kon lezen.

‘*Spring eerst. Sterf dan, want gij zult herrijzen,*’ las Elfie hardop.

‘Dat is de enige aanwijzing,’ zei Amara met een zucht.

‘Nou, een ding weten we zeker,’ zei Mats grinnikend, ‘de Pendelvrouw was niet bepaald het zonnetje in huis.’

Op dat moment begon de vlam in de olielamp hevig te flakkeren. Amara maakte een sprongetje van schrik.

‘Was dat de wind?’ vroeg Mats zachtjes.

Elfie slikte. Ze voelde een vreemde, koude lucht door de ruimte stromen. Waar kwam dat ineens vandaan?

‘Ze is hier,’ fluisterde Amara.

Elfie stond als aan de grond genageld. Met ingehouden adem luisterde ze naar de stilte, die haar omsloot als een donker bos. Toen hoorde ze iets. Het kwam uit de andere cellen. Een golf van misselijkheid overspoelde haar toen ze beseftte dat het klonk alsof er gerammeld werd met de ketenen aan de muur.

Mats ademde zo snel dat Elfie dacht dat hij zou gaan hyperventileren.

‘Rustig blijven,’ zei Amara met trillende stem, ‘mevrouw Zwarts zei dat ze ons niets zal doen. Wij hebben goede bedoelingen.’

Het gerinkel hield niet op.

Dit is niet echt, zei Elfie tegen zichzelf. Dit is niet echt... Dit is de wind. Haar lichaam trilde van top tot teen.

“Ze” als in... de geest van de Pendelvrouw?’ vroeg Mats met een hoog stemmetje.

Amara knikte.

Plotseling stopte het gerinkel.

Elfie wilde hier geen seconde langer blijven. ‘Ik denk dat we beter thuis over het cijferraadsel kunnen nadenken,’ zei ze.

Amara knikte, haalde diep adem en wurmde zich toen als eerste de geheime ruimte uit.

Toen Elfie en Mats buiten kwamen, was Amara de ladder al opgeklommen om de hendel in te drukken. Langzaam schoof

de muur dicht, tot er niets meer van de geheime doorgang te zien was.

‘Kom,’ siste Amara, nadat ze de ladder op de grond had gelegd.

Zonder verder nog iets tegen elkaar te zeggen, liepen ze met zijn drieën de cel uit.

Elfie durfde de hele weg door de gang niet om zich heen te kijken. Haar ogen bleven op de olielamp van Amara gericht.

Toen ze eindelijk bij de trap aankwamen en Amara haar voet op de eerste trede zette, klonk er boven hen een schurend geluid. Alsof een schoen uitgleed over het zand op de stenen.

Amara bleef stokstijf staan. ‘Hallo?’

Het bleef stil.

Elfie luisterde naar het gebonk van haar eigen hart. En toen... voetstappen. Iemand vluchtte naar boven.

Mats greep Elfies arm beet. ‘Wie is dat?’

Met een piepend geluid ging de deur bovenaan de trap open, om daarna met een klap dicht te slaan.

Als bevroren stonden ze met z’n drieën bij de eerste trede en staarden omhoog.

‘Was dat je moeder?’ vroeg Elfie hoopvol. Haar keel was nu zo droog dat ze de woorden amper haar mond uit kreeg.

Amara schudde haar hoofd. ‘Zij zou niet wegrennen,’ fluisterde ze. ‘Zij zou me aan mijn haren terugsleden naar mijn huiswerk als ze dacht dat ik weer bezig was met de zaken van mevrouw Zwarts.’

‘Wie was het dan?’ vroeg Mats.

‘Dit is precies waar mevrouw Zwarts mij voor waarschuwde...’ zei Amara met bevende stem. Ze keek de anderen aan. ‘Een schatzoeker zit ons op de hielen. Iemand die ons heeft afgeluisterd en nu misschien evenveel weet als wij...’



INTERVIEWTECHNIKEN

Verdachte gebeurtenissen: 8

1. De Pendelvrouw heeft drie raadsels achtergelaten in het kasteel die leiden naar de geheime kamer.
2. De spreuk boven de poort geeft de locaties van de raadsels aan.
3. Amara is de erfgenaam van de Pendelvrouw en alleen zij kan ervoor zorgen dat haar geest rust vindt door de kamer als eerste te openen.
4. Het eerste raadsel is opgelost: de volle maan scheen op de hendel in de kerkers, en er ging een doorgang open naar de plek van het tweede raadsel.
5. Het tweede raadsel is een cijferslot met de inscriptie: Spring eerst. Sterf dan, en gij zult herrijzen.
6. De Pendelvrouw had twee sleutels verstopt.

7. Er gebeurde iets spookachtigs in de kerkers.

8. Iemand (een schatzoeker?) is ons naar de kerkers gevolgd en heeft ons afgeluisterd.

Personen om in de gaten te houden: 1. Burgemeester Blijdorp, 2. Summer Johnson, 3. Diego Tormenta, 4. Schatzoeker.

Elfie, Mats en Amara bleven pas stilstaan toen ze buiten de poort stonden. Het was al aan het schemeren. Mats zag bleek, Elfies handen beefden en Amara had geen woord gezegd vanaf het moment dat ze de trap op waren gerend. Geen van hen had in de kerkers willen blijven, dus ze hadden erop gegokt dat die schatzoeker hen niet ergens stond op te wachten.

Met z'n drieën keken ze om naar het kasteel. Boven de torens verzamelden zich donkergrijze wolken, als grimmige volgelingen die zich bij hun leider voegden.

‘En? Hebben jullie al een briljante ingeving over dat cijfer-raadsel?’ vroeg Amara.

Mats schudde zijn hoofd. ‘We zouden het aan Petronella kunnen vragen.’

‘Alles wat we hier zien is strikt geheim,’ zei Amara fel. ‘Jullie hebben beloofd...’

‘Dat is mijn moeder,’ onderbrak Elfie haar, ‘en ze heeft een spirituele praktijk.’

‘O? En wat doet ze daar precies?’

‘Het is een praktijk waar ze mensen helpt,’ legde Elfie uit,

‘omdat ze helderziend, heldervoelend en helderhorend is. En omdat ze verstand heeft van kruiden en dat soort dingen.’

‘Een soort heks?’

‘Zo zou ik het niet noemen...’ protesteerde Elfie.

‘Een moderne heks, ja!’ antwoordde Mats opgewonden.

Ineens veranderde de blik in Amara’s ogen, alsof er een lampje ging branden in haar hoofd: ‘Je bedoelt Petronella van de Wonderwerkers? Is dat jouw moeder?’

Elfie knikte.

‘Kunnen we haar vertrouwen?’ Amara’s bruine ogen priemden in die van Elfie.

‘Natuurlijk,’ riep Mats uit.

‘Hoezo “natuurlijk”? Misdadigers hebben ook kinderen,’ zei Amara. Haar stem klonk als een hakmes. ‘Dat ze een moeder is betekent niet dat ze nooit iets zou stelen.’

‘Dat hoef je mij niet uit te leggen,’ zei Elfie met opeengeklemd kaken. Ze had heus meer verstand van misdaad en detectivezaken dan Amara.

‘Ik weet het niet hoor, met die Wonderwerkers,’ zei Amara, die haar handen demonstratief in haar zij zette. ‘Ik vind het moeilijk te geloven dat iemand echt mee zou willen doen aan deze wedstrijd.’

‘Hoezo? Ze komen op televisie, dus dan worden ze bekend. En dan krijgen ze ook meer klanten bij hun eigen praktijk,’ beredeneerde Mats.

Amara’s mond krulde tot een grimmige glimlach. ‘Dat zou

een geloofwaardige theorie zijn,' zei ze, 'maar het programma wordt niet internationaal uitgezonden, hè? Dus die vrouw uit het Verenigd Koninkrijk en die man uit de Dominicaanse Republiek hebben andere redenen om mee te doen. Bijvoorbeeld om een magische pendelketting te stelen.' Met die woorden draaide Amara zich om en sloop naar het koetshuis. 'Ik hoor het wel als jullie iets te weten komen over het cijferraadsel.'

Elfie en Mats keken Amara na terwijl ze de buitenverlichting ontweek, onder het raam langs dook en zachtjes, als een inbreker, via de achterdeur het huis binnen glipte. Deed ze dat nou omdat haar moeder haar anders zou zien? Was die echt zo streng?

Mats stopte de plattegrond van het kasteel in Elfies rugzak. 'Die mag ik wel houden, toch? Amara zei net dat niemand hem zal missen.'

Elfie lachte en haalde haar schouders op. 'Wat moet je daar nou mee? Maar als jij dat leuk vindt...' Ze sprong op haar fiets en keek nog een laatste keer om naar het kasteel voordat ze de hoek om was. 'Tot de volgende keer,' mompelde ze. Niet dat ze nou stond te springen om terug te gaan naar de kerkers. En Mats al helemaal niet. 'Die ketenen,' fluisterde hij toen ze het bos uit waren en langs de grote weg fietsten. 'Jij hoorde het ook, toch?'

Er liep een rilling over Elfies rug als ze eraan terugdacht. 'Deed de schatzoeker zat?'

‘Sowieso,’ zei Elfie beslist. De enige andere verklaring was dat de geest van de Pendelvrouw inderdaad nog in het kasteel rondwaarde. En dat geloofde ze liever niet.



Mats en Elfie besloten om niets over het avontuur aan de anderen te vertellen. Dat hadden ze aan Amara beloofd. Daarom ging het de dagen erna in de schoolpauze vooral over het Halloweenfestival en hun outfits.

‘Ik kan ook als tovenaar gaan,’ opperde Mats, ‘dan neem ik mijn amethyst mee om magie uit te putten.’ Hij hield één hand omhoog alsof hij een waardevol wapen vasthad.

‘Je wat?’ Lewis grinnikte.

‘Dat is een paarse edelsteen die ik van Petronella heb gekregen,’ zei Mats trots.

‘Voor mij is het makkelijk,’ zei Lobo en hij deed alsof hij naar de maan hilde. ‘Oe-oeee.’

‘Eh, je gaat als wolf?’ raadde Nova.

‘*Exacto!* Lobo is het Spaanse woord voor wolf.’

‘En jij, Elfie? Ga jij als detective?’ vroeg Lewis.

‘Ik weet het nog niet,’ antwoordde ze, ‘maar dat klinkt wel goed.’ Ze had een brede grijns op haar gezicht. Dit zou de eerste keer zijn dat ze met een groepje vrienden naar een feestje ging. Voordat ze Mats leerde kennen had ze de meeste feestjes gemeden.

‘Gaan we eigenlijk samen de eerste uitzending van de wedstrijd kijken?’ vroeg Nova ineens. ‘Dat is morgen al!’

‘Laten we bij Elfie thuis gaan kijken,’ zei Mats opgewonden. ‘Misschien kunnen we dan ook pizza bestellen of zo.’

Lobo en Lewis knikten hevig.

Elfie deed een dappere poging tot een glimlach. ‘Ja, waarom niet?’ Maar ze kon wel honderd redenen bedenken waarom niet. Omdat haar woonkamer eruitzag als een oerwoud. Omdat haar ouders geen empanada’s maakten, maar brandnetelsoep en spinaziesapjes. Omdat er overal boeken lagen over engelen en tweelingzielen. En omdat ze niet wist wat ze kon verwachten van de uitzending. Het werd sowieso ongemakkelijk om haar moeder op televisie te zien. Werd dat niet alleen maar erger als ze het samen met haar vrienden bekeek?

Elfie riep haar eigen gedachten een halt toe. Het had geen zin om zich hier zorgen over te maken. Ze had andere dingen aan haar hoofd. Bijvoorbeeld haar afspraak met Lobo vanmiddag. Zou dat wel leuk zijn zonder de anderen erbij? Zou het gewoon een beetje zijn zoals met Mats? Het voelde niet hetzelfde. Mats keek haar nooit zo aan zoals Lobo deed, alsof hij wilde weten wat ze dacht. En als hij haar aankeek kreeg ze al helemaal geen tintelend gevoel in haar nek, alsof iemand zijn warme adem over haar huid blies.



Elfie ging die middag eerst langs huis om haar laptop en Handleiding Voor Primeurtochten (HVP) op te halen en fietste daarna door naar Lobo.

Toen hij de deur opendeed, maakte haar hart een sprongetje.

‘Kom,’ zei Lobo vrolijk, ‘ik ben er helemaal klaar voor.’

Elfie kuchte, glimlachte ongemakkelijk en liep toen achter hem aan naar binnen. Het rook er naar tomatensoep.

Meneer Rosario zat aan de keukentafel en bladerde door een stripboek van Marvel. ‘*Hola* Elfie! Wat fijn dat je Lobo komt helpen met zijn podcast.’

‘Ja,’ zei Elfie, ‘ik hoop dat hij er iets aan heeft.’

‘Morgen heb ik een afspraak om mevrouw Meijer te interviewen, en daar weet jij alles van.’ Lobo ging aan tafel zitten. ‘Van interviewen, bedoel ik.’

‘Wat is je idee eigenlijk precies?’ vroeg Elfie terwijl ze ging zitten.

‘Aha.’ Hij grijnsde alsof hij al hoopte dat ze die vraag zou stellen. Hij pakte een voetbalshirt van tafel en hield het omhoog. ‘Kijk,’ zei hij, ‘dit is het shirt van de Mexicaanse voetbalclub Club León. Dat heb ik een paar jaar geleden van mijn vader gekregen toen we in Mexico waren. Maar ik was hem bijna kwijtgeraakt...’ Hij dempte zijn stem tot een spannende verteltoon. ‘Het was snikheet in het voetbalstadion van Estadio Azteca. León maakte geen schijn van kans. In de laatste minuut scoorde Castillo, die net nieuw was in het team...’

‘Ja-ha,’ verzuchtte meneer Rosario terwijl hij opstond van

tafel en naar het aanrecht liep. ‘Ik weet niet of Elfie alle details van de wedstrijd nou zo interessant vindt.’

‘Oké, oké,’ zei Lobo en hij hield zijn handen omhoog als hij zich overgaf. Daarna ging hij vlug verder: ‘Na de wedstrijd gingen mijn vader en ik wat eten bij een *cantina*, en daar kwamen we vier supporters van Club America tegen, de club waarvan Léon net verloren had. Ze gaven mijn vader een duw en riepen dat hij zijn shirt uit moest doen. Ze wilden het shirt verbranden. Ze zagen er kwaad en gevaarlijk uit. Maar mijn vader was niet bang en riep dat de mannen een slecht voorbeeld waren voor kinderen. Toen ze mij zagen, deden ze een stap achteruit. Daarna pakte de kleinste van de vier mannen een tube tomatensaus van de bar en spoot het hele shirt van mijn vader onder.’

‘Dat meen je niet!’ riep Elfie geschokt. ‘En toen?’

‘Toen bestelde mijn vader twee porties friet zonder saus, en aten we de ketchup van zijn shirt.’ Lobo’s bruine ogen twinkelden en hij grijnsde breed.

Elfie schoot in de lach.

Meneer Rosario stond bij het aanrecht en draaide zich naar hen om. ‘Die sukkels hebben ons mooi geld bespaard.’ Hij haalde lachend zijn schouders op, zette toen de speakers harder en zong mee met de muziek. ‘*Bonita, tan bella, sencilla tu cara bonita...*’

‘Dat moet ook wel eng zijn geweest,’ zei Elfie tegen Lobo.

Lobo knikte. ‘Dat was het ook. Maar gelukkig liep het goed

af. Telkens als ik dit shirt zie, moet ik aan die wedstrijd denken en aan dit hele avontuur.'

'En wat heeft dit precies met je podcast te maken?'

'Nou, dit is mijn idee: ik wil voetbalfans interviewen aan de hand van hun favoriete shirts. Ze kiezen één shirt uit en vertellen hoe ze eraan komen. Dan vertellen ze ook welke wedstrijd ze hebben bezocht en waarom dat shirt zoveel voor hen betekent. Iedere voetbalfan heeft wel zo'n vet verhaal.'

'Maar er zijn toch niet zoveel voetbalshirts?' vroeg Elfie verbaasd. 'Elke club heeft toch één tenue?'

Toen begonnen Lobo en meneer Rosario te lachen.

Elfie voelde haar wangen gloeien. Had ze iets stoms gezegd?

'Bijna elk seizoen wordt er een nieuw shirt uitgebracht. En weet je hoeveel clubs er wel niet zijn? Kom, dan laat ik je wat zien.' Lobo liep grijnzend in de richting van de gang.

'Wat?' Elfie stond op van tafel. Waar ging hij naartoe? Vlug zette ze haar bril recht en veegde wat pluizige krullen uit haar gezicht.

Lobo stond al met één voet op de trap naar boven. 'Ik laat je mijn kamer even zien.'

Elfie deed een dappere poging niet te laten blijken dat ze hier zenuwachtig van werd. Ze volgde Lobo naar boven. Zonder de muziek en het gezang van meneer Rosario was het ineens heel stil. Moest ze iets zeggen? Ze kon niets bedenken.

'Hier is het,' zei Lobo en hij duwde de laatste deur op de overloop open. Ze kwamen in een kamer waar alle muren

paars geverfd waren behalve één, die je niet kon zien omdat er een metershoge kledingkast voor stond. Zijn bed in de hoek was netjes opgemaakt en er hingen posters van voetballers boven.

‘Ben je er klaar voor?’ vroeg hij grijnzend. Hij liep naar zijn kast toe.

Elfie bleef met haar armen over elkaar geslagen in het midden van de kamer staan.

Lobo duwde de schuifdeuren van de kast helemaal open en onthulde tientallen voetbalshirts. Geel met groene, paars met roze, zwart met rood gestreepte... Sommige in kindermaten en sommige voor volwassenen.

‘Tadááá.’ Hij kwam naast haar staan. ‘Wat vind je ervan?’

‘Je hebt in ieder geval meer T-shirts dan ik,’ zei ze droog.

Lobo schoot in de lach. ‘Dit zijn alleen nog maar de shirts van de afgelopen vier jaar. Volwassen voetbalfans hebben er vast nog veel meer. En die hebben dus ook veel meer vette voetbalverhalen.’

Elfie glimlachte. ‘Je idee voor je podcast is echt leuk.’

‘Vind je?’

‘Ja,’ zei Elfie, die omhoog moest kijken om zijn gezicht te kunnen zien. ‘Voetbalfans zullen smullen van alle herinneringen aan spannende wedstrijden. En het is ook heel origineel om op deze manier sportnieuws te bespreken.’

Lobo’s ogen lichtten op en zijn mondhoecken krulden langzaam omhoog tot een glimlach.

Toen was het weer stil. Elfie kreeg het er benauwd van. Ze veegde haar zweterige handen af aan haar spijkerbroek. Wat stond hij dichtbij. Het viel haar op dat er een vlekje op zijn grijze trui zat, midden op zijn borst. *Zeg iets, Elfie, zeg iets!* Wist ze maar iets van voetbal...

‘Zullen we even naar mijn interview kijken?’ vroeg Lobo toen, en hij liep naar zijn bureau toe. Hij klapte zijn laptop open. ‘Jij had een interviewhandleiding, toch?’

‘O nee, het is meer een handleiding voor journalisten. Maar er staat wel iets in over interviewen. Ik pak hem even uit mijn tas.’ Elfie liep vlug naar beneden om haar tas te pakken.

Even later zaten Elfie en Lobo samen aan zijn bureau en sloeg Elfie haar HVP open.

‘Primeurtochten?’ vroeg Lobo niet-begrijpend.

‘Ja, zo noem ik mijn speurtochten naar nieuws. Als ik een mysterie als eerste oplos, heb ik de primeur op mijn nieuwsblog,’ legde Elfie uit.

Samen namen ze hoofdstuk 11 uit haar HVP door.

HANDLEIDING VOOR PRIMEURTOCHTEN (HVP)

Hoofdstuk 11: Interviewtechnieken

Geef degene die je interviewt de ruimte om zoveel mogelijk te vertellen. Stel dus open vragen en geen vragen waar je alleen ‘ja’ of

‘nee’ op kunt antwoorden. Open vragen beginnen vaak met: ‘Wie, waar, wat, waarom, hoezo, in hoeverre...’

Stel geen sturende vragen. Dan zou je het antwoord kunnen beïnvloeden of kunnen er misverstanden ontstaan. Als je bijvoorbeeld ‘Zag je het wapen?’ zou zeggen, ga je ervan uit dat er een wapen was. Een betere vraag is: *zag je een wapen?* Zo laat je het meer in het midden.

Vat tussendoor samen om te checken of je alles goed hebt begrepen.

Vraag om verduidelijking als je meer diepgang wilt in het gesprek.

Bijvoorbeeld door te zeggen: *wat bedoel je precies?* Of: *kun je daar een voorbeeld van geven?*

‘Volgens mij moet ik veel vragen aanpassen, als ik je handleiding goed begrijp,’ zei Lobo terwijl hij door zijn vragenlijst voor mevrouw Meijer scrolde. ‘Ze zijn niet allemaal open.’

‘Ik denk dat je mooiere, uitgebreidere antwoorden krijgt als je aan mevrouw Meijer vraagt: *welke stadionwedstrijd heeft het meeste indruk op u gemaakt en waarom?* In plaats van: *maakt het bijwonen van een wedstrijd veel indruk op u?*’

Lobo wreef over zijn kin. ‘Je hebt gelijk,’ zei hij toen. ‘Dan gaat ze pas echt een verhaal vertellen!’

Elfie voelde zijn elleboog tegen haar arm terwijl hij de vraag aanpaste. Ze zuchtte zachtjes. Waarom had ze aan zichzelf getwijfeld? Ze had zelf al meerdere keren politieagenten en

slachtoffers van misdaden geïnterviewd. Natuurlijk kon ze Lobo helpen met interviewtechnieken.

De rest van de middag verbeterden ze Lobo's vragen, oefenden ze het interview en vertelde Elfie over haar avonturen tijdens haar primeurtochten. Ze had geen idee dat het al zo laat was toen ze ineens meneer Rosario hoorde roepen: 'Lobo, Elfie, eten!'

'Blijf je mee-eten?' vroeg Lobo enthousiast. 'We eten *flautas*, volgens het recept van mijn opa. Die moet je echt proberen!'

'Flautas?' vroeg Elfie niet-begrijpend.

'*Flauta* betekent "fluit". Het is Spaans.'

'O, eh... graag.' Elfie wist nog steeds niet wat ze gingen eten, maar ze glimlachte bij het zien van de twinkeling in zijn ogen. Ze pakte haar telefoon en zag dat ze een berichtje van haar vader had.

Blijf je bij Lobo eten? Ik zou het niet doen als ik jou was, want ik maak een spinazieschotel!

Grinnikend stuurde ze terug:

Ik eet bij Lobo omdat ik jou de hele spinazieschotel gun!

Ed wist dondersgoed dat Elfie niet van spinazie hield.

En een ding was zeker: ze had nog helemaal geen zin om naar huis te gaan.



DÍA DE LOS MUERTOS

Verdachte gebeurtenissen: 8

1. De Pendelvrouw heeft drie raadsels achtergelaten in het kasteel die leiden naar de geheime kamer.
2. De spreuk boven de poort geeft de locaties van de raadsels aan.
3. Amara is de erfgenaam van de Pendelvrouw en alleen zij kan ervoor zorgen dat haar geest rust vindt door de kamer als eerste te openen.
4. Het eerste raadsel is opgelost.
5. Het tweede raadsel is een cijferslot met de inscriptie: Spring eerst. Sterf dan, en gij zult herrijzen.
6. De Pendelvrouw had twee sleutels verstoep.
7. Er gebeurde iets spookachtigs in de kerkers.
8. Iemand is ons naar de kerkers gevolgd en heeft ons afgeluisterd.

Personen om in de gaten te houden: 1. Burgemeester Blijdorp, 2. Summer Johnson, 3. Diego Tormenta, 4. Anonieme schatzoeker.

De eettafel stond vol kommetjes met rode, groene en witte sauzen, bakjes met tomaat, ui, koriander en zwarte bonen. ‘Zijn jullie wat opgeschoten?’ vroeg meneer Rosario terwijl hij een schaal voor Elfie en Lobo neerzette, gevuld met een soort opgerolde, knapperige wraps.

Lobo knikte. ‘We hebben alle vragen verbeterd, wat vragen geoefend en een titel voor de podcast verzonnen.’

‘Nee!’ Meneer Rosario greep overdreven naar zijn eigen borst, alsof hij naar adem moest happen van verbazing.

Lobo rolde met zijn ogen. ‘Ha ha, pap.’

Meneer Rosario gaf Elfie een knipoog. ‘We hebben een hele avond titels verzonnen, maar er zat niets pakkends tussen. Hoewel ik *Scoren en Verhalen Horen* best aardig vond.’

Lobo schudde wild zijn hoofd. ‘Elfie had een veel betere!’

‘Wat dan?’

‘*Trap af!*’

‘Trap af!’ herhaalde meneer Rosario langzaam terwijl hij een hap nam van zijn flauta. ‘Fwantastisch!’

Lobo lachte breed. ‘Goed hè? Dus elke keer als de gast in mijn podcast op het punt staat om z’n stadionverhaal te vertellen roep ik: “Trap af!” En dan trapt hij dus z’n verhaal af, net zoals ze bij voetbal de eerste bal aftrappen.’

Meneer Rosario klapte in zijn handen. ‘Je had je woordgrap niet uit hoeven leggen, maar toch bedankt.’

Elfie grinnikte en smeerde net zoals meneer Rosario een groene saus op haar wrap.

‘Oe, die is *picante*, Elfie!’ waarschuwde meneer Rosario haar, maar ze had al een hap genomen. Even dacht ze eraan om het uit te spugen, maar dat vond ze al helemaal ongemakkelijk. Ze kauwde snel en slikte door, maar haar ogen begonnen te prikken en haar tong begon te branden. Ze wilde naar haar glas water grijpen, maar Lobo sloeg haar hand weg. ‘Nee, wacht even!’ Hij sprong op en rende naar de keuken. Een paar tellen later zette hij een glas melk voor haar neer.

‘Aaaah.’ Elfie wapperde met haar hand voor haar mond. Inmiddels zag ze niets meer door de tranen heen. Waarom had ze niet gewoon even gevraagd wat voor saus het was? Ze schaamde zich dood. Vlug nam ze een slok van de melk. Die voelde fluweelzacht op haar tong. Ze goot de rest in een keer achterover.

‘Welkom in huize Rosario!’ zei meneer Rosario lachend toen Elfie eindelijk weer op adem was gekomen. Opgelucht leunde ze achterover in haar stoel.

‘Sorry hoor,’ fluisterde Lobo haar toe. ‘Gaat het?’ Hij legde voorzichtig een hand op haar arm.

‘Ja,’ zei ze terwijl ze haar natte gezicht en bril droog veegde. Toen zag ze pas de beschaamde blik in Lobo’s ogen. ‘Echt hoor,’ voegde ze er snel aan toe. Zo erg was het toch niet?

Maakte hij zich echt zorgen om haar? Bij die gedachte krulden haar mondhoeken omhoog tot een glimlach.

Toen ze uitgegeten waren, ruimden Elfie en Lobo samen de tafel af.

‘Weten jullie eigenlijk al hoe jullie verkleed gaan naar het Halloweenfestival?’ vroeg meneer Rosario vanaf de bank. Hij zette zijn zwarte pet even af om aan zijn hoofd te krabben.

‘Ik ga als wolf,’ antwoordde Lobo.

Elfie haalde haar schouders op. ‘Misschien als detective.’

‘Moeten jullie niet als koppel gaan?’ stelde meneer Rosario voor.

Elfie liet het bord uit haar handen glibberen. Het kletterde op het aanrecht, maar bleef heel. ‘Oeps,’ fluisterde ze.

‘Koppel?’ vroeg Lobo, die deed alsof hij haar onhandige actie niet gezien had. ‘Wat bedoel je?’

‘Nou, of als groep, samen met Nova, Mats en Lewis. Dat jullie bijvoorbeeld allemaal als *Catrin*as gaan.’

‘Wow, ja!’ riep Lobo uit. ‘Wat een goed idee.’

‘Als wat?’ vroeg Elfie verbaasd.

‘Het heeft te maken met een Mexicaans feest, *Día de los Muertos*. Oftewel: de dag van de doden. We vieren het elk jaar.’

‘De dag van de doden? Is dat hetzelfde als Halloween?’

‘*Ai no!*’ zei meneer Rosario hoofdschuddend. ‘Halloween is een dag om mensen bang te maken. Onzin! De dood is onderdeel van het leven en niet iets om bang voor te zijn. Tijdens de

dag van de doden herdenken we de overledenen en vieren we hun bestaan. Zolang wij herinneren, leven de doden voort.'

'Wat mooi, zo'n herdenkingsdag,' vond Elfie. 'En wanneer vieren jullie dat?'

'Op 1 en 2 november,' vertelde Lobo. 'Kom, ik wil je wat laten zien.' Hij trok haar mee door de deur naast de koelkast, naar de bijkeuken.

Het was een kleine ruimte waar alleen een houten tafel in stond, waarop een kleurrijk versierde trap was gemaakt van drie treden. Er hingen papieren vlaggetjes en doeken met vrolijke borduursels. Er stonden kaarsen, fruit, oranje bloemen en drie lachende doodshoofden die in felle kleuren geschilderd waren. Eentje droeg een grote sombrero. Bovenop prijkte een gouden fotolijstje, met een foto van een lachende vrouw met een rimpelig gezicht.

'Dit noemen we een *ofrenda*, dat betekent "altaar",' zei Lobo, die naar de tafel gebaarde. 'En dit is mijn *abuelita* Ofelia.' Hij wees naar de foto. Zijn ogen stonden droevig. 'Ze is nu twee jaar dood.'

'O, wat erg,' zei Elfie zachtjes. 'Je oma?'

Lobo knikte. 'Mijn oma woonde bij ons in huis. De rest van mijn familie van mijn vaders kant woont in Mexico.' Hij zette een kaarsje recht. 'In Mexico maakt bijna iedereen zo'n altaar voor hun overleden familieleden, zodat hun zielen de weg naar huis kunnen vinden. En deze *ofrenda* is dus voor mijn oma.'

Elfie twijfelde of ze iets over zijn moeder moest vragen. Ze

had haar nog nooit gezien. Ze had niet het idee dat ze hier in huis woonde. Maar als ze dood was had ze hier op het altaar gestaan, toch? ‘En je moeder?’ vroeg ze voorzichtig.

‘Zij woont nu al een paar jaar in Dubai. Daar ben ik eigenlijk tijdens alle vakanties.’

‘O,’ zei Elfie. Ze voelde zich een beetje opgelucht. ‘Is dat leuk?’

‘Soms,’ zei Lobo schouderophalend. ‘Maar ze heeft ons beloofd om in Mexico werk te gaan zoeken. Dat zou veel leuker zijn.’

Even stonden ze zwijgend naast elkaar.

‘Mis je haar?’ vroeg Elfie.

Lobo knikte.

‘Lijkt me best moeilijk,’ zei Elfie, ‘als een van je ouders in het buitenland woont.’

‘Ja,’ zei Lobo, ‘maar als ik met haar ben is het altijd een groot avontuur.’ Er verscheen een glimlach op zijn gezicht. ‘De volgende keer dat ze hier is, moet je echt langskomen.’

‘Leuk,’ zei Elfie, die hoopte dat hij niet zag dat ze een kleur kreeg. ‘Waarom staan deze doodshoofden hier eigenlijk?’ vroeg ze snel. Ze pakte een van de schedels op. Hij paste precies in haar hand.

‘Het is een suikerschedel. Die laten ons zien dat de dood niet iets is om bang voor te zijn.’

‘Ze zijn inderdaad heel vrolijk,’ merkte Elfie op.

‘Bijna iedereen schminkt voor het feest ook zijn gezicht als

een skelet. Vooral als je meedoet aan de optocht. Door je te verkleden als een geraamte is iedereen gelijk. Of je nou arm bent of rijk, of nog leeft of gestorven bent... Het herinnert ons eraan dat we uiteindelijk allemaal skeletten zijn. We zijn allemaal gelijk.'

Lobo rommelde in een la van het tafeltje en haalde er een foto uit.

Drie wit geschminkte gezichten keken Elfie aan, met zwarte kringen om hun ogen, zodat die op lege oogkassen leken. Daaromheen waren bloemen en vrolijke versiersels getekend. Het zag er prachtig uit. Elfie herkende meneer Rosario en Lobo, die een arm om een meisje met felgroene ogen en inktzwart haar had geslagen.

'Dat is Yesenia,' zei Lobo terwijl hij met zijn vinger op het meisje tikte. 'Mijn beste vriendin in Mexico.'

Elfie voelde een vreemde steek in haar buik. Ze had helemaal geen zin om het over die Yesenia te hebben.

'We kunnen ons laten schminken door mijn vader en ook als skeletten verkleed gaan naar het Halloweenfestival. Hij kan dat supergoed.'

Elfie knikte. 'Dat zou leuk zijn.' Ze probeerde zich voor te stellen hoe ze met z'n vijven als vrolijke skeletten op het feest zouden rondlopen. Iedereen zou zien dat ze bij elkaar hoorden. Een warm gevoel verspreidde zich door haar borst.

Lobo legde de foto terug in de lade en samen liepen ze terug naar de woonkamer.

‘En, was ze onder de indruk?’ fluisterde meneer Rosario overdreven naar Lobo. Hij gaf Elfie een knipoog.

Lobo rolde met zijn ogen. ‘Doe normaal, pap.’

‘Je bent van harte welkom om de dag van de doden met ons te vieren, Elfie. Als je daar zin in hebt,’ zei meneer Rosario. ‘We doen dingen die abuelita Ofelia leuk vond om te doen. Ze hield van literatuur, dus ik lees een verhaal voor, we luisteren haar lievelingsmuziek, we eten haar lievelingsgerechten en we zetten natuurlijk wat extra eten klaar voor haarzelf.’

‘Ja,’ zei Lobo enthousiast, ‘en wat we dan eten is echt nog veel lekkerder dan je tot nu toe geproefd hebt!’

Elfie fronste haar wenkbrauwen. ‘Extra eten voor haarzelf? Hoe bedoelt u?’

‘Na al dat geslaap heeft mijn oma echt wel honger,’ reageerde Lobo. ‘Ik kan niet wachten om weer met haar te zingen, te dansen en te eten. Gewoon samenzijn.’

‘Mooi, hè?’ zei meneer Rosario.

‘Hoe bedoel je “met je oma te dansen, zingen en eten”?’ vroeg Elfie niet-begrijpend. Het klonk alsof Lobo geesten kon zien of zoiets. En hij vierde feest met hen? Wat moest ze zich daarbij voorstellen?

‘De dag van de doden is de dag dat de zielen van overledenen tijdelijk naar de aarde komen,’ vertelde meneer Rosario. ‘Op 1 november zijn dat kinderzielen. Op 2 november verwachten wij mijn moeder.’

Elfie schoot in de lach. ‘En die komt dan gezellig op bezoek en eet het extra eten op?’

Lobo liet zijn telefoon uit zijn hand vallen.

Meneer Rosario en hij wisselden een blik. Een blik die Elfie niet helemaal begreep.

‘Je wordt hongerig als je van het zielenrijk naar de aarde reist,’ legde meneer Rosario kalm uit.

‘Maar jullie geloven toch niet echt dat ze hier dan in huis komt mee-eten en zo? Dat kan helemaal niet.’

Er viel een stilte.

‘Hoezo niet?’ zei Lobo.

Elfie schrok van de koele ondertoon in Lobo’s stem. Had ze iets raars gezegd?

‘Nou ja, jullie moeten dat eten uiteindelijk weggooien of zelf opeten, toch?’ Elfie probeerde zich een bord met kip en bonen voor te stellen dat langzaam leeggegeten werd door iets onzichtbaars.

‘Niet alles wat echt is, hoeven we te begrijpen, Elfie,’ zei meneer Rosario. ‘Wij mensen zijn niet alwetend.’ Hij stond op van de bank en liep naar de keuken. Het gesprek was afgelopen.

Lobo keek niet op van zijn telefoon toen hij zei: ‘Het is al best laat.’

‘O, eh, ja,’ zei Elfie en ze pakte haar schooltas. ‘Dan ga ik maar.’

Lobo keek haar nog steeds niet aan en knikte.

Elfie liep naar de gang en trok haar jas aan. Omdat Lobo op de bank bleef zitten moest ze teruglopen om hem gedag te zeggen. ‘Nou, tot morgen.’

‘Ja.’

Het voelde alsof ze een bowlingbal had ingeslikt. Waarom was het ineens zo ongezellig?

‘Dag meneer Rosario.’

‘*Chau*, Elfie.’

Ze trok de voordeur achter zich dicht en pakte haar fiets. Het was helemaal niet haar bedoeling geweest om iemand te beledigen maar... was het zo raar dat ze haar vraagtekens had gezet bij het idee van feestende doden?



DE EERSTE UITZENDING

Verdachte gebeurtenissen: 8

1. De Pendelvrouw heeft drie raadsels achtergelaten in het kasteel die leiden naar de geheime kamer.
2. De spreuk boven de poort geeft de locaties van de raadsels aan.
3. Amara is de erfgenaam van de Pendelvrouw en alleen zij kan ervoor zorgen dat haar geest rust vindt door de kamer als eerste te openen.
4. Het tweede raadsel is een cijferslot met de inscriptie: Spring eerst. Sterf dan, en gij zult herrijzen.
5. De Pendelvrouw had twee sleutels verstopt.
6. Er gebeurde iets spookachtigs in de kerkers.
7. Iemand is ons naar de kerkers gevolgd en heeft ons afgeluisterd.
8. Ik verpestte het bij Lobo thuis.

Personen om in de gaten te houden: 1. Burgemeester Blijdorp, 2. Summer Johnson, 3. Diego Tormenta, 4. Anonieme schatzoeker.

Zaterdag waren Elfie en haar vader druk in de weer met de voorbereidingen voor de uitzending. Ze hadden een groot scherm opgehangen in de woonkamer zodat iedereen het goed kon zien.

‘Zo,’ zei Ed terwijl hij de beamer aandeed en het beeld op het witte scherm projecteerde. ‘Het is net alsof we in een bioscoop staan.’

Elfie keek van de brandende geurkaarsen naar de tien hangplanten die aan de balken van het plafond hingen en mompelde: ‘Ja, net echt.’ Ze zette net een kan citroenwater en glazen neer toen ze ineens haar moeder op het scherm zag. Petronella zat met haar ogen gesloten op de troon in de praktijk. Om haar heen was het helemaal donker, op de kaarsen na. In haar witte gewaad leek ze op een elf uit een sprookje.

‘Daar is ze! Het is een voorstukje van de aflevering!’ riep Ed uit en hij zette vlug het geluid harder.

‘*Vanavond,*’ zei een mannelijke voice-over, ‘*maken we kennis met drie Wonderwerkers. Voortekenen zien, geesten verder helpen en magische rituelen uitvoeren is niets nieuws voor hen. Maar wie van hen kan ons meer vertellen over de geschiedenis van Kasteel Winterbeek? Wie legt contact met de grootste schrijfster die ons land ooit gekend heeft, Noraly Zwarts? Wie... heeft het meeste talent?*’

Er kwam een shot voorbij van Diego, die mysterieus lachte en een zwierig gebaar maakte alsof hij iets uit de camera wilde trekken. Daarna zagen ze Summer, die nonchalant achterover ging zitten, alsof ze zich nergens zorgen om maakte.

Het beeld schakelde over naar een reclame over waspoeder.

‘Fantastisch!’ zei Ed opgewonden tegen Elfie. ‘Ik ben reuze-trots op die knappe moeder van je.’

Elfie had als versteend staan kijken. Het was niet zo erg, zei ze tegen zichzelf. Het voorstukje zag er behoorlijk professioneel uit. Niets aan de hand.

Toen ging de bel.

Elfie liep vlug naar de gang en deed de deur open voor Mats. Hij gebaarde grijnzend naar de paarse capuchontrui die hij aanhad. ‘Speciaal voor Petronella, omdat paars haar lievelingskleur is.’

Elfie lachte. ‘Dat vindt ze geweldig.’ Ze deed een stap achteruit om hem binnen te laten toen ze Lewis en Nova aan zag komen fietsen. Lobo was er niet bij. Het voelde alsof ze een stomp in haar maag had gekregen.

Onder hun jassen wapperden een soort witte doeken.

‘Hé,’ riep Lewis en hij zwaaide wild.

‘Wat hebben jullie aan?’ vroeg Mats lachend.

Nova en Lewis ritsten grijnzend hun jassen open. Ze hadden een soort witte doek omgeslagen, als een jurk, die tot net boven de grond kwam.

‘We zagen Petronella in een reclameblok, dus we hebben

ons best gedaan zo veel mogelijk op haar te lijken,' zei Nova.

'Woooooow,' zei Mats vol bewondering. 'Wat een goed idee!'

'Go Petronella!' juichte Lewis.

Nova streek haar steile, bruine haren uit haar gezicht en glimlachte verlegen naar Elfie. 'Ik hoop dat ze het leuk vindt.'

'Pff,' zei Elfie blij, 'sowieso!' Ze voelde zich al een stukje beter. Wat had ze lieve vrienden, dat ze zo hun best hadden gedaan om haar moeder te steunen.

'Jammer dat Lobo het zo druk heeft met zijn podcast,' zei Nova. 'Maar hij zou misschien nog komen, toch?'

Elfie haalde haar schouders op. Lobo had haar niets laten weten over vanavond.

Even later zaten ze met z'n zessen voor het grote scherm in de woonkamer. Jupiter voelde de opwindning, want hij sprong onrustig van schoot naar schoot om even aan iedereen te ruiken en mauwde als hij niet geaaid werd.

'Welkom... *bij de wedstrijd van de Wonderwerkers*,' zei de voice-over. Eerst kwam de Sterrensteen in beeld, en daarna de lege, gouden troon met de spookachtige kast erachter. Het zag er allemaal heel mysterieus uit, alsof ze in een spannende film waren beland. Petronella kneept even in de handen van Ed en Elfie.

Terwijl Mats, Nova en Lewis elke keer dat Petronella in beeld kwam enthousiast gilden, sloeg Petronella steeds een hand voor haar mond en fluisterde: 'Ben ik dat?'

De voice-over legde uit hoe de wedstrijd in elkaar zat en vertelde kort iets over Summer, Diego en Petronella. Daarna kwamen ze zelf aan het woord.

Eerst voelde Elfie zich alleen maar ongemakkelijk, toen ze haar moeder zo recht in de camera zag spreken op televisie. Af en toe had ze kromme tenen. Maar toch straalde Petronella een en al serene rust en zelfvertrouwen uit, en dat vond ze eigenlijk heel stoer.

‘Geweldig gedaan, Peet!’ riep Ed en hij kuste haar eindeloos op haar wang.

Elfie haalde opgelucht adem. Het was niet zo erg als ze had gedacht. Echt niet. Ze pakte nog wat citroenwater en haalde de laatste pizza uit de oven. Met z’n allen bespraken ze wat de Wonderwerkers hadden gezegd en wie het gaafste verhaal had. Ze besloten unaniem dat dat Petronella was.

Elfie was blij dat ze met een grote groep waren en dat het niet opviel dat ze steeds opschrok als ze dacht dat ze de deurbel hoorde. Maar die ging niet. Lobo kwam niet naar de uitzending kijken.

Ze had het gisteren dus echt verpest.



Het hele weekend was Elfie druk bezig geweest met De Betweter. Ze kreeg veel vragen op haar artikelen en ze wilde haar lezers snel antwoorden. Daarnaast had de burgemeester steeds zoveel

ideeën voor zogenaamde ‘prikkelende artikelen’, dat ze soms een uur met hem aan de telefoon zat. Hij wilde bijvoorbeeld dat ze een artikel schreef met allemaal weetjes over de Wonderwerkers. Iets wat echte fans zouden willen lezen: hun lievelingseten, lievelingskleur, favoriete band, enzovoorts. Ze had hem zo beleefd mogelijk geantwoord dat ze daar echt te druk voor was. Het feit dat ze het een belachelijk idee vond, aangezien de Wonderwerkers helemaal geen fans hadden in Nederland, hield ze wijs voor zichzelf. Het enige fijne aan de drukte was dat ze niet zoveel tijd had om over Lobo na te denken.

Maar uiteindelijk werd het maandag. En die ochtend kwam ze hem tegen bij de fietsenstalling.

Meteen voelde ze weer een steen in haar maag. ‘Hoe was het interview met mevrouw Meijer?’ vroeg ze voorzichtig.

‘Dat ging goed, hoor,’ zei hij zonder haar aan te kijken. Hij zette zijn fiets in het rek, draaide zich van haar weg en riep: ‘Lewis!’

Lewis’ witte gezicht met zijn rode neus dook op tussen de fietsen. ‘Ik krijg hem niet op slot,’ mopperde hij.

‘Moet ik je helpen?’ Lobo liep naar hem toe en liet Elfie achter.

‘Ik vond je artikel over de eerste uitzending heel leuk,’ zei Mats, die naast haar opdook. ‘Vooral omdat je zo goed vertelde wat elke Wonderwerker bijzonder maakt.’

Elfie glimlachte flauwtjes. De Betweter voelde ineens heel onbelangrijk. Moest ze soms aan Mats vragen wat hij vond

van het voorval bij Lobo? Maar voordat ze had bedacht wat ze precies wilde vertellen, fluisterde Mats: 'Ik weet dat je zenuwachtig bent over de reacties, maar de uitzending was hartstikke vet!'

Laat ook maar, dacht ze.

Op dat moment liep Damaris voorbij. De wespenkoningin van de school: haar tong was als een giftige angel. Met veel plezier greep ze elke kans aan om Elfies ouders belachelijk te maken. Zo had ze een paar maanden geleden haar uiterste best gedaan om te vloggen over Petronella's zweverige maanfeest. Gelukkig was dat uiteindelijk niet gelukt omdat Nova haar telefoon in het vuur had gegoooid.

Damaris had haar arm in die van Jooske gehaakt. Toen ze Elfie zag bleef ze abrupt staan. 'Ho, gaat u maar voor hoor,' zei ze tegen niemand in het bijzonder en ze maakte een gebaar met haar hand. Toen keek ze Elfie aan en zei grijnzend: 'Sorry, ik moest even een engel laten oversteken. Het is hier ook zo ontzettend druk in de fietsenstalling! Het lukte me bijna niet om mijn fiets te parkeren.'

Jooske en zij schaterden het uit. Ze wierpen nog een blik over hun schouder naar Elfie voordat ze wegliepen. Het geluid van hun klakkende schoenen stierf langzaam weg.

Mats balde zijn vuisten. 'Als ik toch iemand van school zou mogen trappen...'

'Ja,' zei Elfie. Haar stem trilde van woede. 'Dan zou zij dat zijn.'

De rest van de schooldag bleven Damaris en Jooske dezelfde grapjes maken. Mats kwam meerdere keren voor Elfie op, Nova's ogen schoten telkens vuur en Lewis gooide propjes. Elfie had zich nog nooit zo gesteund gevoeld. Ze betrapte zichzelf erop dat ze het een paar keer zelfs fijn vond dat Damaris iets pesterigs zei, alleen maar om de anderen te zien reageren.

Lobo liet niets van zich horen. Hij had het met iedereen die maar wilde over voetbal.

In de pauze hoorde Elfie tot haar verbazing leerlingen uit lagere klassen over de wedstrijd praten.

‘Mijn moeder vond Diego Tormenta geweldig,’ zei een meisje uit groep zes. ‘Maar ik ben fan van Summer. Als ik achttien ben, mag ik ook zulk haar als zij.’

‘Mijn vader en ik vonden Petronella het meest geloofwaardig,’ zei een jongen met een zwarte bril en een bekakte stem. ‘Die andere twee leken meer een soort circusartiesten.’

Een roodharig meisje knikte hevig. ‘Het was zo’n mooi verhaal dat ze een ringetje kreeg van haar oma.’

Elfie stootte Mats aan. ‘Hoor je dat allemaal?’ siste ze. ‘Iedereen heeft het erover.’

‘Ik hoor het,’ zei Mats en hij grijnsde. ‘Dat komt omdat het een leuk programma is. Laat je niet gek maken door die domme Damaris.’

‘Precies,’ zei Nova, die net naast hen kwam lopen en Mats’ woorden opving. ‘Focus je op je artikelen voor de burgemeester. Lig je op schema?’

‘Ik schrijf niet alles wat hij vraagt, hoor. Hij wil oneindig veel artikelen.’

‘En dan zeg je gewoon nee tegen de burgemeester?’ Nova keek haar vol bewondering aan.

‘Ja hoor, waarom niet?’ zei Elfie en ze dacht er automatisch achteraan: *we zijn uiteindelijk allemaal skeletten. We zijn allemaal gelijk.*



HEKSENRUNEN

Verdachte gebeurtenissen: 8

1. De Pendelvrouw heeft drie raadsels achtergelaten in het kasteel die leiden naar de geheime kamer.
2. De spreuk boven de poort geeft de locaties van de raadsels aan.
3. Amara is de erfgenaam van de Pendelvrouw en alleen zij kan ervoor zorgen dat haar geest rust vindt door de kamer als eerste te openen.
4. Het tweede raadsel is een cijferslot met de inscriptie: Spring eerst. Sterf dan, en gij zult herrijzen.
5. De Pendelvrouw had twee sleutels verstoppt.
6. Er gebeurde iets spookachtigs in de kerkers.
7. Iemand is ons naar de kerkers gevolgd en heeft ons afgeluisterd.
8. Lobo kwam niet naar de eerste uitzending kijken.

Personen om in de gaten te houden: 1. Burgemeester Blijdorp, 2. Summer Johnson, 3. Diego Tormenta, 4. Anonieme schatzoeker.

Vrijdag zat Elfie samen met Mats aan de keukentafel bij haar thuis toen ze een mailtje van Amara kreeg:

Hallo journalist en mysterieoplosser. Nog steeds niets gevonden over het cijferraadsel dus?

P.S. Graag deze mail direct verwijderen na het lezen.

Er zat een zelfgemaakte pide in de oven en de kamer vulde zich met de geur van rozemarijn. Mats was al meerdere keren opgestaan om te kijken of het al klaar was.

‘Nog ietsie krokanter,’ zei Ed en hij woude door Mats’ blonde krullen. ‘Hij is bijna klaar!’

Toen Mats weer naast haar zat, schoof Elfie haar laptop naar hem toe en liet hem het mailtje lezen. Haar vriend slaakte een zucht.

Elfie tandenknarste. Ze kon er niet tegen dat Amara gelijk kreeg; ze hadden nog niets kunnen bijdragen aan de oplossing van het raadsel. Het speurneusduo had de afgelopen week twee avonden in de Sterrensteen gezeten en van alles gelezen over numerologie, een vorm van waarzeggerij die zich bezighoudt met de betekenis van cijfers, maar ze hadden niets gevonden wat ook maar iets te maken zou kunnen hebben met die vreemde inscriptie.

‘We moeten een aanwijzing gemist hebben,’ fluisterde Elfie. ‘Ik weet anders gewoon niet waar we moeten beginnen.’

Mats schudde zijn hoofd. ‘Ik heb de kist goed bekeken en er was niets te ontdekken, behalve die tekst, het cijferslot en wat versiersels in het brons.’

‘Misschien staat er nog een aanwijzing bij die hendel in de muur en heeft Amara daar niet goed gekeken,’ opperde Elfie.

Mats krabde een stukje blauw kaarsvet van de keukentafel terwijl hij nadacht. ‘Of...’ zei hij even later. ‘Of de Pendelvrouw heeft al eerder een aanwijzing gegeven...’

‘Hoe bedoel je “eerder”?’ vroeg Elfie, die haar laptop dichtklapte en hem naast Petronella’s schaal vol kristallen en amuletten legde.

‘Nou... ik zit te denken aan het oog op de baksteen. Wat als de Pendelvrouw daarmee niet alleen de verstopplek wilde markeren, maar dat ze ook wilde laten zien dat ze met heksenrunen werkte? Dat het dus een aanwijzing is?’

Elfie staaarde Mats even verbijsterd aan. ‘Natuurlijk,’ zei ze toen. Hoe langer ze erover nadacht, hoe logischer het werd. ‘De Pendelvrouw wil vast dat we iets doen met de betekenissen van die heksenrunen.’

‘Laten we meteen aan je moeder vragen of ze er een boek over heeft of zo,’ stelde Mats voor. ‘Als dat kan...’

Elfie draaide zich om naar haar vader. ‘Hoe gaat het met mam?’

Petronella had de afgelopen dagen languit op de bank gele-

gen met een nat washandje op haar voorhoofd. Ze moest aansterken voor morgen. Door alle opwinding, reacties van buurtgenoten en al die mensen over de vloer was ze nogal overprikkeld geraakt.

Ed knoopte de theedoek die over zijn kroeshaar zat los en gebruikte die om de hete oven mee te openen. ‘Ah,’ verzuchtte hij tevreden en hij snoof de geur van vers brood en rozemarijn op. ‘Met je moeder gaat het al stukken beter. Ze is een beetje aan het rommelen in de Sterrensteen.’

‘Oké, kom,’ zei Elfie tegen Mats. ‘Laten we het meteen gaan vragen.’

‘Maar...’ Mats gebaarde naar Ed die de pide in stukken sneed en op een schaal legde. ‘Het is net klaar...’

‘Met een volle maag is er minder geklaag,’ zei Ed zangerig. Hij nam zelf een hap en zette toen de schaal op tafel.

‘Precies.’ Mats stak meteen een stuk in zijn mond. ‘Au, heet.’

Nadat ze allebei een paar stukken naar binnen hadden gewerkt, trok Elfie haar beste vriend mee naar de Sterrensteen.

Petronella zat met gesloten ogen op de vloer in een kring van blauwe kaarsen. In haar haren had ze een zeeblauwe doek geknoopt en ze droeg een jurk in dezelfde tint. Uit de speakers klonken rustgevende geluiden van omslaande golven.

‘Mam?’ vroeg Elfie zachtjes.

Petronella opende haar ogen en glimlachte. ‘Ja, zonnekind?’ Haar stem klonk net zo kalm als de zee op de achtergrond.

‘Voel je je al wat beter?’ fluisterde Elfie.

Petronella knikte. ‘Veel beter.’

‘We willen je wat vragen over heksenrunen. Heb je daar een boek over?’

‘Heksenrunen? Jeetje, dat is lang geleden.’ Petronella strekte haar armen uit boven haar hoofd, leunde een beetje naar links en toen naar rechts, mompelde iets en stond toen op. ‘Dat weet ik niet zeker, hoor.’

Elfie en Mats wisselden een nerveuze blik. Ze hadden al hun hoop op Petronella gevestigd.

Ze liep naar de kasten halverwege de praktijk en beklom de ladder tot ze met haar handen bij de bovenste boekenplank kon. Met haar vinger tikte ze een aantal ruggen aan en schudde toen haar hoofd. ‘Nee, niet hier.’ Ze klom weer naar beneden en verschoof de ladder een paar meter. Toen Petronella meerdere planken had afgezocht, zette ze haar handen in haar zij en bleef zo even staan terwijl ze om zich heen keek. Haar blik bleef hangen bij het rode, fluwelen gordijn achterin, dat een stuk kale muur bedekte. ‘Misschien...’ Ze liep ernaartoe en trok een aantal stoffige kisten onder het gordijn vandaan. ‘Dit is allemaal heel oud. Nog uit mijn schooltijd zelfs. Wat grappig, heksenrunen waren vroeger mijn favoriete gereedschap om mee te voorspellen. Hoe komen jullie daar nou weer bij?’

‘Summer Johnson heeft een heksenrune als tatoeage. Dus ik wil er wat informatie over voor een artikel,’ verzon Elfie snel.

‘Ach, Summer is zo’n bijzondere vrouw,’ zei Petronella serene. ‘Prachtige energie. Zo nieuwsgierig en liefdevol.’

Mats en Elfie fronsten. ‘Liefdevol’ was nou niet bepaald het eerste woord dat bij hen opkwam als ze aan de stoere vrouw met haar opgeschoren haar en leren jack dachten.

‘Nou, jullie hebben geluk!’ riep Petronella ineens. ‘Ik heb iets voor jullie.’ Ze haalde een smoezelig zakje tevoorschijn en legde dat op tafel. ‘Hier zitten dertien steentjes in waar symbolen in zijn gekrast. Dat zijn de dertien heksenrunen. Dertien omdat er ook dertien volle manen zijn in een jaar. Dit boek legt het allemaal uit.’ Ze legde er een bruin boek naast dat bijna uit elkaar viel. ‘Maar, ik zou het jullie ook zelf kunnen vertellen...’ zei ze terwijl ze over haar kin wreef. ‘We zouden zelfs een keer kunnen gooien...’

‘Eh, nee hoor, mam,’ zei Elfie vlug en ze pakte het zakje en het boek op. ‘Het staat hier allemaal in, toch? Rust jij maar uit.’ Je wist immers maar nooit of een uitleg van Petronella tien minuten of tien uur zou duren.



Even later plofte Mats neer op haar bed en Elfie ging achter haar bureau zitten. Ze sloeg het boek open. ‘Hierin staat inderdaad dat er in totaal dertien heksenrunen zijn. Door met die steentjes te gooien kun je op de een of andere manier de toekomst voorspellen. Hm... Stel een vraag, blablabla...’ Ze las verder tot ze bij de uitleg van de symbolen kwam. Haar vinger gleed over de tekeningetjes.

DE DERTIEN HEKSENRUNEN

- 1. Zon: staat voor het begin van iets nieuws, vreugde en rechtvaardigheid.*
- 2. Maan: staat voor geheime verlangens, dingen die nog verborgen zijn en veranderingen op de lange termijn.*
- 3. Vogels: staat voor reizen, nieuwe informatie en veranderingen.*
- 4. Romantiek: staat voor liefde, relaties en het oplossen van conflicten.*
- 5. Ringen: staat voor situaties die mensen met elkaar verbinden om iets nieuws te creëren.*
- 6. Priesteres: staat voor vrouwelijke energie.*
- 7. Krijger: staat voor mannelijke energie.*
- 8. Oogst: staat voor overwinning en succes. Al het werk dat u heeft verricht, wordt beloond.*
- 9. Kruispunt: staat voor het maken van een moeilijke beslissing. Misschien voelt het alsof u klem zit en bent u bang om verder te gaan.*
- 10. Ster: staat voor het najagen van dromen. Ga ervoor. Er is hoop.*
- 11. Golven: staat voor beweging. U heeft geen controle en u voelt zich onzeker.*
- 12. Zeis: er is iets mis, er hangt gevaar in de lucht. Staat voor plotse linge einden.*
- 13. Oog: de mist trekt op, eindelijk ziet u het licht en doet u verborgen inzichten op. Staat voor spirituele kracht.*

‘Het oog staat dus inderdaad voor het zien van het licht, nieuwe inzichten, spirituele kracht,’ zei Elfie.

Mats reageerde niet. De gladde, donkerblauwe steentjes lagen verspreid over het bed en hij bekeek ze een voor een.

‘Hallo, luister je wel?’

Mats’ ogen glommen van opwinding. ‘Mag ik de andere bekenissen eens lezen?’

Elfie schoof het boek naar hem toe.

‘Zon, kruispunt, oogst, ringen, oog...’ Mats veranderde direct in een hongerige wolf die woorden vrat. Dat gebeurde altijd als hij een van Petronella’s boeken las.

Elfie bladerde door haar opschrijfboekje. Dit was de vreemdste primeurtocht die ze ooit had gedaan: ze waren bezig raadsels op te lossen die een vrouw eeuwen geleden had bedacht. Even beeldde ze zich in dat het hun lukte. Dat zij de kamer zouden vinden en dat iedereen het grote nieuws op De Betweter zou lezen. Misschien zou het journaal haar wel noemen... Maar als iemand hen voor was zou dit allemaal niet gebeuren. Ze dacht aan de schatzoeker die hen had afgeluisterd in de kerkers.

‘Zou die schatzoeker terug zijn gegaan naar het kasteel?’ vroeg ze aan Mats.

Hij keek op. ‘Eh... misschien wel. Maar als het goed is zit de poort meestal op slot, toch?’

‘Hm.’ Dat stelde Elfie niet echt gerust. Het was hem of haar al een keer gelukt om binnen te dringen, dus waarom geen

tweede keer? Toen schoot haar iets te binnen. ‘Wij hebben natuurlijk die twee sleutels die waarschijnlijk nodig zullen zijn om de geheime kamer te openen,’ zei ze opgewekt. ‘De schatzoeker heeft die niet!’

‘Hij maakt geen schijn van kans,’ zei Mats lachend.

Elfie leunde opgelucht achterover en staarde weer naar de spreuk in haar opschrijfboekje: *Spring eerst. Sterf dan, want jij zult herrijzen.* Terwijl ze terugdacht aan de kerkers gingen haar nekharen overeind staan. Even voelde ze weer die koude lucht over haar huid kruipen. Vlug schudde ze het gevoel van zich af. Het had geen zin om daar nu over na te denken. Ze keek nog een keer naar de woorden in haar schrift. Hoe zouden ze dit aan de hand van heksenrunen kunnen oplossen? Toen flitste er een gedachte door haar hoofd. ‘Hé,’ fluisterde ze, ‘ik denk... ik denk dat ik het weet.’

Mats keek op en zijn blonde krullen bungelden voor zijn ogen. ‘Wat?’

‘Die spreuk bestaat uit twee delen. Wat als elk deel bij een rune hoort? Die runen zijn genummerd, want ze staan voor de dertien manen in een jaar.’

Mats knikte opgewonden. ‘Dan moeten we er alleen achter komen bij welke.’

Elfie gebaarde naar het boek. ‘Wat denk jij dat past bij het eerste stukje: *Spring eerst.*’

‘Nou...’ Mats sloeg een bladzijde om. ‘Hier zeggen ze: de ster staat voor het najagen van je dromen. Ga ervoor. Er is

hoop.’ Hij keek Elfie aan. ‘Dat betekent eigenlijk zoiets als: spring en waag het erop! Vind je niet?’

Elfie knikte. ‘Dat klinkt logisch.’

‘Dat is rune nummer tien. En voor dat tweede stuk, *Sterf dan, en gij zult herrijzen...*’ Mats vinger gleed over de bladzijde. ‘Misschien nummer twaalf, de zeis? Die staat voor plotselinge eindes. Dan zou de code 1012 zijn.’

Elfie wreef over haar kin. ‘Of toch nummer dertien, dat is het oog. Die staat voor nieuwe inzichten. Misschien bedoelt ze met dat sterven en herrijzen dat je allemaal nieuwe inzichten krijgt.’

‘Ja... Misschien wel!’

‘Dan zou de code 1013 zijn,’ zei Elfie.

‘Misschien kunnen we ze allebei proberen. Ik weet alleen niet hoeveel pogingen we mogen wagen met dat slot. Misschien blokkeert dat na een paar keer...’

Elfie luisterde niet meer en sprong overeind. ‘Dit moet het wel zijn. Ik stuur Amara een mailtje dat we morgen na de uitzending bij de kerkers afspreken.’ Elfie probeerde de rilling die over haar rug liep te negeren. Het idee alleen al om terug te gaan naar die donkere, spookachtige cellen...

Toen ze naar Mats keek zag ze dat hij er ook niet vrolijk van werd. Zijn lijkwitte gezicht staarde terug. ‘Ja,’ mompelde hij. ‘Zin in...’



DE EERSTE LIVE-UITZENDING

Verdachte gebeurtenissen: 7

1. De Pendelvrouw heeft drie raadsels achtergelaten in het kasteel die leiden naar de geheime kamer.
2. De spreuk boven de poort geeft de locaties van de raadsels aan.
3. Amara is de erfgenaam van de Pendelvrouw en alleen zij kan ervoor zorgen dat haar geest rust vindt door de kamer als eerste te openen.
4. Het tweede raadsel is een cijferslot met de inscriptie: Spring eerst. Sterf dan, en gij zult herrijzen.
5. De Pendelvrouw had twee sleutels verstoep.
6. Er gebeurde iets spookachtigs in de kerkers.
7. Iemand is ons naar de kerkers gevolgd en heeft ons afgeluisterd.

Personen om in de gaten te houden: 1. Burgemeester Blijdorp, 2. Summer Johnson, 3. Diego Tormenta, 4. Anonieme schatzoeker.

Zaterdagmiddag stond de oprijlaan van Kasteel Winterbeek vol met auto's en bestelbusjes. Elfie, Mats en Petronella werden afgezet door een trotse Ed, die uitgebreid naar Ria zwaai-de en haar complimenteerde met de eerste uitzending. Hij scheen niet door te hebben dat de regisseur hem al vanaf de eerste seconde probeerde af te schudden.

Even later reed de rode auto van de burgemeester voor, he-lemaal tot aan het hek. Als eerste stapte de burgemeester uit, die vervolgens de deur openhield voor Diego Tormenta. Diego droeg een paarse cape met diamantjes en daaronder een drielig pak van hetzelfde opvallende paars. Om zijn vingers za-ten fonkelende gouden ringen met paarse stenen.

'*Spectacular!*' riep hij uit volle borst en hij gebaarde naar het kasteel.

De cameraploeg keek grijnzend om.

Toen stampte hij met zijn gouden staf op de grond, sloeg met zijn cape tegen zijn been en brulde: '*Como una torrrr-menta!*'

'Spectaculair zoals een storm,' vertaalde een meisje van de productie.

'Ja, dat begrijp ik ook wel,' antwoordde Ria geërgerd.

Meteen klonk er gejuich, gelach en applaus. Diego maakte een diepe buiging.

Summer Johnson stapte na hem de auto uit. Ze had hetzelfde leren jack aan als de vorige keer en droeg er een zwart buiktruitje onder. Door de grote gaten in haar spijkerbroek zag je de zwarte tatoeages op haar benen. Ze gooide haar rugzak over haar schouder, rolde met haar ogen en liep zo snel mogelijk bij Diego vandaan.

Elfie zou zweren dat ze haar ‘aansteller’ hoorde mompelen en grijsde.

‘Ik wil een mooi shot van de Wonderwerkers met het kasteel op de achtergrond,’ riep de regisseur naar haar productieteam, ‘dus doe hier maar de visagie en styling.’

Er klonk wat instemmend gemompel en iedereen begon zijn spullen of apparatuur uit te pakken. Het was tijd om te beginnen.

Elfie en Mats gingen in het gras zitten, met hun ruggen tegen het hek. De burgemeester bekeek hen van een paar meter afstand en knikte goedkeurend. ‘Rust lekker uit, want het wordt een lange dag!’ Daarna draaide hij zich om om iets met de regisseur te bespreken.

In het koetshuis verderop brandde licht, maar Amara liet zich niet zien.

‘Waarschijnlijk ergert ze zich dood aan dit hele programma,’ zei Mats.

Elfie knikte. ‘Ja, dat was wel duidelijk.’

Terwijl de styliste een nieuw, wit gewaad voor Petronella uitzocht en Diego extra gepoederd werd door de visagist, reed er een auto de oprijlaan op.

Elfie kneep haar ogen samen om te zien wie het was. Een man met een bos zwart, pluizig haar stapte uit. Hij had een zwart snorretje, een sikje en hij droeg een pilotenbril. Om zijn nek hing een grote camera.

‘Ah,’ zei burgemeester Blijdorp en hij zwaaide enthousiast om de man te groeten. ‘Osman, nietwaar?’

‘Burgemeester, fijn dat ik bij de opnames mag zijn. Het is een eer. Ik zal de lezers van de *Oostlandse Courant* ontzettend blij maken met een artikel over dit spektakel.’

‘Wat?’ zei Elfie verslagen. ‘Een verslaggever? Maar ik dacht dat ik de enige...’

Op dat moment draaide de burgemeester zich om en wuifde naar Elfie. ‘Kom eens even, mevrouw de journalist. Ik wil je aan iemand voorstellen.’

Elfie veegde haar broek af, die een beetje nat was geworden van het gras, en liep naar de twee mannen toe.

‘Dit is mijn hoofdverslaggeefster, Elfie Valerius. Zij schrijft voor De Betweter. Elfie, dit is Osman. Hij werkt voor de *Oostlandse Courant*. Osman belde mij meteen na de uitzending afgelopen zaterdag. Hij is ontzettend enthousiast en wilde graag verslag doen van de rest van de wedstrijd.’

‘Aangenaam,’ zei Osman met een kort knikje.

Elfie kreeg niet de kans om iets te zeggen, want de man richtte zich alweer tot de burgemeester: ‘Het is allemaal zo ontzettend origineel bedacht, meneer Blijdorp. U bent het meesterbrein achter deze wedstrijd, klopt dat?’

De burgemeester lachte. ‘Ach, nou ja, “meesterbrein” lijkt me wat overdreven. Noem me maar een enthousiasteling.’

‘U bent te bescheiden!’ riep Osman uit. Hij sprak zijn woorden overdreven duidelijk uit, alsof hij ze geoefend had. ‘Laat me alstublieft een foto van u maken, met het kasteel en de cameraploeg op de achtergrond.’

‘Gut, meent u dat nou?’ De burgemeester streek zijn blauwe colbertje glad.

‘Natuurlijk meen ik dat.’ Osman ging op zijn knieën zitten en richtte zijn camera op de burgemeester. ‘U bent ontzettend fotogeniek, wist u dat?’

Aangezien niemand meer op haar lette, liep Elfie terug naar Mats. ‘Wat een ontzettende slijmbal,’ zei ze met een vies gezicht.

‘Wie is dat dan?’

‘Een journalist van de *Oostlandse Courant*.’

Mats trok een wenkbrauw omhoog. ‘Maar ik dacht dat jij als enige journalist bij de opnames mocht zijn? Dat de rest alleen bij het Halloweenfestival mocht aansluiten?’

Elfie zuchtte. ‘Dat dacht ik ook. Maar de burgemeester heeft zich blijkbaar laten inpakken.’



Een uur later stond Diego Tormenta met gesloten ogen midden in de voormalige slaapkamer van Noraly Zwarts en alle

kasteelheren en -vrouwen voor haar. De muren waren versierd met een druk, mintgroen behang en tientallen schilderijen in gouden lijsten. In het midden stond een hemelbed.

Elfie en Mats stonden samen op de gang en gluurden om het hoekje van de deur naar binnen.

Een meisje van de productie legde aan haar collega's uit wat er het komende uur zou gebeuren. 'Over tien minuten gaan we live. Na de bevindingen van Diego in de adellijke slaapkamer schakelen we even over naar de studio, waar een historicus beoordeelt of het allemaal, geschiedkundig gezien, een beetje klopt. Daarna begint meteen het reclameblok, en dit herhaalt zich na Petronella en na Summer. Petronella is als tweede aan de beurt in de ridderzaal en als laatste gaan we naar Summer in de kerkers.'

Elfie en Mats keken elkaar verschrikt aan. Ze hoefden niets te zeggen, want ze wisten dat ze hetzelfde dachten. Wat als iemand de hendel zou vinden?

'Laat je Osman er ook even bij?' klonk ineens de stem van de burgemeester bij Elfies oor.

Elfie keek op. Zowel de burgemeester als Osman torenden boven haar uit.

'Het is vervelend dat de regisseur ons er steeds niet bij wil hebben, maar zo kan hij geen verslag doen, natuurlijk.'

Elfie haalde haar schouders op. 'Misschien had u het bij één verslaggever moeten houden.' Ze maakte snel een paar zogenaamde aantekeningen in haar opschrijfboekje en deed toen een stap achteruit.

Osman glimlachte overdreven vriendelijk naar haar, alsof ze een peuter was, en nam meteen haar plek in.

‘Bent u er klaar voor, meneer Tormenta?’ hoorde ze de regisseur roepen. ‘Nog dertig seconden.’

‘Zowel de zon als de maan staan in mijn teken, Schorpioen,’ zei Diego zangerig, ‘dit kan niet misgaan!’

‘En we zijn... live!’ riep de regisseur. Meteen werd het doodstil in het vertrek.

Secondelang liep Diego door de ruimte, bleef af en toe staan, strekte zijn arm uit en streelde de lucht alsof daar iets was wat alleen hij en niemand anders kon zien. Een cameraman volgde hem op de voet.

Elfie keek af en toe op het scherm dat de regisseur voor zich had, waar je de live-uitzending kon zien zoals de mensen thuis het ook zagen.

‘Noraly Zwarts’ energie is nog sterk aanwezig,’ zei hij met een stem alsof zijn keel werd dichtgeknepen. ‘Ik voel me... *muy triste*. Een vrouw zo talentvol, zo liefdevol, en zo...’ Hij schudde zijn hoofd. ‘... eenzaam.’ Hij liet zijn hand over de zijkant van de kledingkast glijden. ‘Ze verlangde naar *el amor*. Naar erkenning voor haar persoonlijkheid in plaats van voor haar werk. Dit bed...’ Hij wees met zijn staf naar het hemelbed in het midden van de ruimte. ‘Elke nacht zag ze ertegenop hier alleen te slapen. Ik word er onrustig van en ik voel een zwarte leegte, precies hier.’ Hij gebaarde naar zijn buik. ‘Ik ben ontzettend dankbaar om deze emoties van haar te mogen

ervaren. Ze waren zo oprecht.’ Hij liep naar het ronde raam achter in de kamer. ‘Hier stond ze vaak uit het raam te turen. Dan beeldde ze zich in dat ze niet zichzelf was, maar een van haar personages.’ Even sloot Diego zijn ogen. ‘Ik voel dat hier eerder eenzame vrouwen woonden, eeuwen geleden. Ik voel het verdriet van een jonkvrouw die haar man verloor aan de pest. Ze was amper twintig jaar oud toen ze weduwe werd. In deze kamer zag ze hem voor het laatst. Toen bleek dat hij die besmettelijke ziekte had, werd hij afgevoerd naar een aparte kamer en heeft ze hem nooit meer teruggezien.’ Diego snikte. ‘Ik voel ook het verdriet van een hertogin die haar man verloor aan de hebzucht van haar naaste familie. Een zwager, als ik me niet vergis. Het was...’ Hij liet zijn staf vallen, hapte naar adem en sloeg allebei zijn handen voor zijn mond. ‘... een gruwelijke moord.’

Diego ging op de rand van het bed zitten en gebaarde naar iemand van de productie dat hij een glaasje water wilde.

De jongen keek even weifelend naar Ria, maar die gebaarde geïrriteerd dat hij op moest schieten.

Nadat Diego zijn glaasje water ophad, legde hij zijn hand op zijn hart en zei in de camera: ‘Dat is alles wat ik jullie over deze kamer van het spectaculaire Kasteel Winterbeek kan vertellen.’ Toen ging hij staan en zwiepte hij met zijn glittercape: ‘Mijn naam is Diego Torrrrrmenta. En laat *el amorrrr* de enige storm zijn die jullie wegblaast.’ Hij gaf een handkus in de camera.

Ria zei iets in haar oortje, maakte een handgebaar naar een vrouw die met een koptelefoon op achter een laptop zat en riep: 'Door naar de studio.'

De mensen van de cameraploeg klaptten enthousiast in hun handen.

Elfie en Mats renden vlug de lange gang uit en zochten hun weg door het doolhof naar beneden, waar Petronella alvast in de ridderzaal klaar zat voor haar 'optreden'. Ze brandde een stukje wierook en mediteerde. Algauw kwam de cameraploeg de spullen opzetten.

Toen Elfie en Mats door de regisseur de zaal uit werden gestuurd met een 'jullie lopen alleen maar in de weg! Wacht maar op de gang', dook Amara ineens achter hen op. Ze zag eruit alsof ze zich klaarmaakte om een boksring in te stappen. Haar ogen stonden wild en woest, haar handen waren tot vuisten gebald en haar neusgaten waren opengesperd alsof daar elk moment stoom uit kon komen. 'Alleen maar leugens,' brieste ze, 'hij noemde gewoon wat vrouwen op die hij had opgezocht op internet. Om zijn verhaal wat geloofwaardiger te maken,' spuwde ze.

'O, hoi Amara,' zei Mats droog.

'Waar ben je nou zo kwaad over?' vroeg Elfie.

'Die stomme historicus in de studio bevestigde Diego's verhaal en nu denkt iedereen natuurlijk dat hij een soort alwetend iemand is. Jonkvrouw Willemina verloor inderdaad haar man aan de pest en dat is overal te vinden op internet. Net zoals het

verhaal van hertogin de Rode, wier man vermoord werd door een jaloerse broer.'

'O, echt?' vroeg Elfie. Ze vond het jammer dat ze geen tijd had gehad om de beoordeling van de historicus over het optreden van Diego te bekijken. Ineens voelde ze een naar gevoel opborrelen. Haar moeder zou zo ook beoordeeld worden. Wat zou hij over haar zeggen?

'Maar mevrouw Zwarts was niet eenzaam,' raasde Amara verder, 'ze verlangde niet naar erkenning voor haar persoonlijkheid.' Ze spuugde de woorden uit alsof ze vergif waren. 'Ze had een hekel aan dat beleefde, neppe gedoe van mensen. Mevrouw Zwarts was gewoon direct en eerlijk en niet alle mensen konden daar goed tegen.'

Elfie had genoeg van Amara's vloedgolf van woorden. 'De laatste opnames zijn in de kerkers,' zei ze. Dat leek haar veel belangrijkere informatie dan het onjuiste beeld dat Diego had geschetst van Noraly Zwarts.

Amara leek haar niet te horen. Met een diepe frons in haar voorhoofd staarde ze naar Diego, die samen met Osman een eindje verderop in de gang in gesprek was.

Op dat moment kwam er een forse vrouw de hoek om. Ze was lang, had brede schouders en ze droeg een wit en vlekkeloos schort. Haar zwarte haren waren strak achterovergekamd en in een hoge knot gebonden. Ze had dezelfde borstelige wenkbrauwen en dezelfde doordringende bruine ogen als Amara. Een blik die je meteen liet weten dat je niet met haar moest sollen.

Toen Elfie Amara wilde porren, schrok ze van de metamorfose die Amara plotseling had ondergaan. Haar strijdlustige en spijkerharde houding was als sneeuw voor de zon verdwenen. Ze leek ineens een stuk kleiner omdat haar schouders hingen en ze naar de vloer keek. Ze zag eruit alsof ze zichzelf onzichtbaar wilde maken.

‘Amara?’ De stem van de forse vrouw klonk als een zweepslag. ‘De keuken, graag.’ Er bewoog geen enkel spiertje in haar gezicht terwijl ze haar blik over Elfie en Mats liet gaan.

Op dat moment stak de burgemeester zijn hoofd om de hoek van de ridderzaal. ‘Ah, Elfie,’ zei hij opgelucht, ‘je moeder... O eh, dag Olfa.’ Hij trok wit weg toen hij de vrouw met het schort zag.

Olfa knikte kort bij wijze van groet en richtte toen haar ijzige blik weer op Amara, die zich haastig bij haar voegde. Zonder nog iets tegen iemand te zeggen liepen ze samen de gang uit.

Mats slikte. ‘Was dat Amara’s moeder? Ze leek meer op juffrouw Bulstronk.’

Elfie gniffelde om die vergelijking. Juffrouw Bulstronk was de vreselijk onaardige schooldirectrice uit het bekende kinderboek *Matilda*. Ze dacht aan die keer toen de burgemeester een telefoontje kreeg van Olfa. Hij was meteen naar haar toe gesneld. Nu snapte ze wel waarom.

‘We gaan beginnen, Elfie. Je mag van de regisseur in de ridderzaal zijn om te kijken. Jij helaas niet, jongeman, net zoals

ik.’ Hij lachte snuivend en Elfie kon duidelijk horen dat hij het eigenlijk helemaal niet leuk vond dat hij als ‘te veel’ werd bestempeld.

Mats gaf haar een kneepje in haar hand toen ze de ridderzaal binnenstapte. Het ging nu echt beginnen.



SPOREN VAN HEKSERIJ

Verdachte gebeurtenissen: 8

1. De Pendelvrouw heeft drie raadsels achtergelaten in het kasteel die leiden naar de geheime kamer.
2. De spreuk boven de poort geeft de locaties van de raadsels aan.
3. Amara is de erfgenaam van de Pendelvrouw en alleen zij kan ervoor zorgen dat haar geest rust vindt door de kamer als eerste te openen.
4. Het tweede raadsel is een cijferslot met de inscriptie: Spring eerst. Sterf dan, en gij zult herrijzen.
5. De Pendelvrouw had twee sleutels verstopt.
6. Er gebeurde iets spookachtigs in de kerkers.
7. Iemand is ons naar de kerkers gevolgd en heeft ons afgeluisterd.
8. Er is een nieuwe verslaggever, Osman, die bij de opnames mag zijn.

Personen om in de gaten te houden: 1. Burgemeester Blijdorp, 2. Summer Johnson, 3. Diego Tormenta, 4. Anonieme schatzoeker, 5. Osman.

Petronella's witte jurk sleepte over de grond terwijl ze met langzame passen door de ridderzaal liep. Ze droeg dezelfde zilveren haarband als bij de eerste uitzending. 'Dat is haar kenmerk,' had de styliste aan Elfie uitgelegd, 'net zoals bij Diego zijn gouden staf en bij Summer haar outfits van leer.'

'Ben je er klaar voor, Petronella?' vroeg regisseur Ria. Ze blies een plukje van haar rode haar uit haar gezicht. 'Nog dertig seconden.'

Petronella knikte en richtte zich tot de camera.

Elfie hield haar adem in. Wat ging haar moeder over de ridderzaal vertellen? Zou ze de baksteen met het oog vinden?

'En we gaan live,' riep Ria.

'Nou,' begon Petronella voorzichtig, 'het eerste wat ik kreeg toen ik deze kamer binnenstapte, of eigenlijk toen ik het kasteel binnenstapte, was dat deze plek door de eeuwen heen vele sterke vrouwen heeft aangetrokken.'

Elfie kreeg het warm. Zweet kroop in haar haren. Ze dacht aan de historicus die vanuit de studio meekeek. Wat zou hij over haar moeder zeggen? Dat ze niets interessants te vertellen had? Alleen maar dingen die iedereen al wist? Kom op mam, dacht ze.

Petronella liep naar de muur toe en legde haar hand op een gouden lijst waarin een metersgroot schilderij zat van een open

plek in het bos rondom een kronkelend beekje. ‘De sporen van hekserij zijn overal. In deze zaal overheersten gevoelens als jaloezie, afgunst en wraak. Maar een bijzondere hertogin zorgde voor verandering. Ze had gevoel voor energieën en wist precies wat deze ruimte nodig had. Ze droomde van een hemelse plek en liet het naschilderen. Sinds dit kunstwerk hier hangt, lopen ruzies in deze zaal niet meer uit de hand. Er wordt altijd een oplossing gevonden.’ Petronella glimlachte. ‘Hekserij op z’n mooist,’ voegde ze er op een liefkozende toon aan toe. Daarna draaide ze zich om en keek de ruimte rond. Langzaam liep ze langs de lange eettafel naar de open haard toe.

Twee camera’s volgden haar.

‘Dit was een belangrijke plek,’ zei ze zachtjes en ze sloot haar ogen. Toen, na een paar tellen van doodse stilte, bewogen Petronella’s lippen en vormden ze de woorden: ‘Vrouw *Grazier*.’

Het duurde even voordat het tot Elfie doordrong wat Petronella had gezegd. *Grazier*. Hillegonde *Grazier* was de echte naam van de Pendelvrouw. Elfie stond als aan de grond genageld. Hoe was het mogelijk dat Petronella op die naam kwam? Van alle honderden mensen die hier ooit hadden gewoond?

‘Voor vrouw *Grazier* en haar man was dit een belangrijke plek om verhalen te vertellen aan hun kinderen. Ze zeiden tegen elkaar dat de vlammen je de verhalen influisterden. Je hoefde alleen maar hier te gaan zitten en de woorden kwamen

vanzelf.' Petronella had een wazige blik in haar ogen. Ze leek de camera's die haar op de voet volgden niet eens op te merken. Langzaam bewoog haar hand naar het fotolijstje toe. 'Hier?' Haar stem klonk dof.

Elfie zag de regisseur en het meisje van de productie een blik wisselen.

'Tegen wie praat ze?' zei Ria met een handgebaar tegen het meisje.

Het meisje haalde haar schouders op.

Elfie herkende deze staat van haar moeder. Ze was in een soort focus waarin ze contact legde met Boven. Met gidsen, zielen en geesten.

Petronella nam het lijstje aan de schouw in haar handen. Haar vinger gleed over de foto van Noraly Zwarts. 'Dit...' zei ze, 'is hier opgehangen door iemand voor wie Noraly Zwarts een soort moederfiguur was.' Er verscheen een glimlach op Petronella's gezicht. 'Ik voel heel veel liefde.'

Elfie kon zich even niet bewegen. Het leek alsof iemand op haar borst was gaan zitten. 'Amara,' fluisterde ze geluidloos. Amara had dat lijstje opgehangen om de baksteen met het oog te verbergen. Was Noraly Zwarts echt zo belangrijk voor haar geweest? Nu ze Amara's moeder had ontmoet kon ze zich daar wel wat bij voorstellen. Elfie kreeg een brok in haar keel. Ze draaide zich om naar de deur van de ridderzaal, waar Mats zijn hoofd naar binnen stak. Hij staarde verbluft terug.

Toen Elfie haar blik weer op Petronella richtte, zag ze dat

haar moeder het lijstje van de schouw had gehaald. Elfie kromp in elkaar. Ze had het oog gevonden.

Wat zou Amara zeggen? Zou ze denken dat Elfie en Mats alles aan Petronella hadden verteld? Ze zou woest zijn, dat wist Elfie zeker. Welke schatzoekers zouden snappen wat hier gaande was en erop afkomen?

‘In deze steen is een heksenrune gekerfd,’ zei Petronella en haar stem klonk weer even sereen als altijd. ‘Nog een spoor van hekserij. Dit is gedaan door een vrouw die slachtoffer is geworden van de heksenvervolgingen in de zeventiende eeuw. Deze rune staat voor verborgen inzichten.’

Even dacht Elfie dat ze de baksteen uit de muur zou trekken, maar Petronella liet de schouw los, deed een stap achteruit en hing het lijstje weer terug. Ze draaide zich om, richtte zich tot de camera en zei kalm: ‘Dank u wel.’

‘Door naar de studio!’ riep Ria.

Elfie liep vlug naar haar moeder toe en gaf haar een knuffel. ‘Goed gedaan, mam.’

‘Zonnekind,’ fluisterde Petronella en ze aaide Elfie even over haar wang. ‘Volgens mij kwam jullie plotselinge interesse in heksenrunen niet alleen maar door Summers tatoeage, hè?’

‘Eh...’ Elfie zocht verwoed naar woorden, maar er was nergens eentje te bekennen.

Gelukkig werd Petronella op dat moment door Ria geroepen. ‘Als je maar voorzichtig bent,’ fluisterde ze Elfie toe voordat ze wegliep.

Mats en Elfie snelden meteen naar een van de schermen van de cameraploeg. Het beeld was overgeschakeld naar de studio, waar de historicus zat die de optredens besprak.

‘Tja,’ zei de man terwijl hij over zijn kin wreef. ‘Er zijn weinig elementen genoemd die ik als historicus kan checken. Kasteel Winterbeek is wel een plek die een tragische rol speelde tijdens de heksenvervolgingen. Op de binnenplaats zijn bijvoorbeeld brandstapels gebouwd voor veroordeelde heksen.’ Hij haalde diep adem en zei toen: ‘Ik kan wel bevestigen dat de kasteelheer Grazier en zijn vrouw hier woonden van 1600 tot 1614. En hertogin Johanna, die van 1590 tot 1600 in Winterbeek woonde, heeft dat schilderij laten maken. Het is een waar kunstwerk dat internationaal geprezen wordt om de enorme rust dat het uitstraalt. Maar of sindsdien daadwerkelijk ruzies worden uitgepraat in deze zaal, kan ik natuurlijk niet nagaan.’

Het reclameblok begon.

Elfie beet op haar lip. ‘Wat denk jij?’ vroeg ze aan Mats. ‘Zou iedereen denken dat mijn moeder alles verzonnen heeft?’

‘Nee, tuurlijk niet,’ zei Mats. ‘En sommige mensen zullen nooit geloven in spiritualiteit. Daar kunnen wij niets aan doen. En Petronella ook niet.’ Hij haalde zijn schouders op.

Elfie glimlachte. Mats kon sommige dingen zo simpel maken. Dat was echt zijn superkracht. Wat had ze een geluk met hem als beste vriend.

‘Kom,’ zei Mats en hij trok haar mee. ‘We moeten naar de kerkers.’

Het was veel stiller in de kerkers dan het in de slaapkamer en de ridderzaal was geweest, vooraf aan de opnames. Toen had er een opgewonden stemming gehangen, alsof er een feestelijke bijeenkomst zou zijn. Nu fluisterde de cameraploeg op een gespannen toon instructies naar elkaar. Ook Summer stond tegen de muur geleund en wipte onrustig op haar hakken heen en weer. ‘*Come on,*’ zei ze tegen zichzelf. Ze schudde haar handen los, blies uit en legde toen haar handen op haar blote buik. Ze leek zich niet te kunnen concentreren.

De televisieploeg stond aan het begin van de kerkers, naast de eerste gevangeniscel. Dit keer brandden alle fakkels aan de muur en werd de gehele ondergrondse gang verlicht.

Elfie en Mats stonden met een voet op de trap en ademden de bedompte, vochtige lucht in. Ze tuurden de gang in waar ze de vorige keer uit weg waren gerend. Bij elke onverwachte beweging en elk onverwacht geluid keken ze verschrikt op.

‘Ben je klaar, Summer?’ vroeg Ria.

Summer had haar armen over elkaar geslagen. ‘*Not really.*’ Ze klakte met haar tong en keek de regisseur kwaad aan. ‘Maar heb ik een keuze?’

‘Nee,’ antwoordde Ria droog. ‘Nog dertig seconden.’

Summer knakte haar vingers en haalde diep adem.

‘En we zijn live!’

‘*Well,*’ zei Summer terwijl ze recht de camera in keek, ‘het eerste wat ik voelde toen ik de kerkers betrad... is dat we hier niet *welcome* zijn.’ Ze blies gespannen haar adem uit. ‘Mijn

heart is aan het racen, ik ben te snel aan het ademen en ik voel onrust in mijn hele lijf. Er zit ook een vreemde trilling in de lucht. Dit is geen fijne plek.’ Ze haalde een stukje hout uit haar broekzak en stak het aan. ‘*Palo santo*,’ zei ze in de camera, ‘oftewel Heilig Hout. Laten we hopen dat de energie dan wat rustiger wordt hier.’ De rook kringelde om haar heen. Ze draaide zich om en liep naar het traliehek van de eerste cel. Summer legde haar hand erop en sloot haar ogen. Meteen begon ze zwaarder te ademen. Ze duwde het hek open en stapte de cel binnen. Ze liep even rond en raakte de zware, stenen muren aan. ‘Soms zaten de gevangenen hier dagenlang zonder eten. Wat ze dan deden was... zingen. Ze zongen samen om hun ziel te voeden...’ Summer bleef stilstaan.

De camera zoomde op haar in.

Elfie en Mats keken naar het scherm bij de regisseur, waar je de live-uitzending kon zien. Het was een griezelig gezicht: Summer die in haar eentje in de kille kerker stond, met het gelige licht van een fakkel op haar gezicht en de rook die om haar heen danste. Toen begon ze met een krakerige stem te zingen: ‘*Keten ons, onze handen en voeten, keten ons, maar voor vrijheid zullen wij niet boeten. Ik herinner mij. Ik herinner mij. Ik herinner mij alleen maar vrij.*’

Elfie stootte Mats aan. ‘De spreuk boven de poort,’ fluisterde ze. De spreuk beschreef de kerkers als ‘de plek waar herinneringen je enige gezelschap zijn’. Weer zo’n vreemd toeval...

Mats wierp haar een veelbetekenende blik toe.

Toen Summer haar laatste, krakerige noot had gezongen viel er een doodse stilte in de kerkers. Alleen het geluid van de brandende fakkels bleef over, die flakkerden in de tocht.

Ze knipperde met haar ogen alsof ze wakker schrok. Daarna stapte ze langzaam en een beetje gedesoriënteerd de cel uit. Heel even keek ze naar de cameraploeg rechts, en liep toen naar links, naar de volgende cel. Ze hield het stukje Palo Santo voor zich uit als een soort zwaard waarmee ze zich zou kunnen verdedigen.

Ineens was het alsof al het geluid op was gezogen, en Elfie greep Mats' bovenarm beet. Het leek wel alsof ze ineens doof was geworden. Wat gebeurde er? Drie seconden lang hoorde ze niets. En toen schalde er een keiharde knal door de kerkers.

Twee cameramannen slaakten een kreet. Regisseur Ria was opgesprongen. Elfie en Mats snakten naar adem.

Het traliehek van de eerste cel was met een rotvaart dichtgeknaald, alsof iemand het een harde duw had gegeven.

'Zoals ik al zei,' siste Summer met fonkelende ogen in de camera, 'we zijn hier niet *welcome*.'

De regisseur wankelde op haar benen. 'T-terug naar de s-studio!'



SCHATZOEKERS

Verdachte gebeurtenissen: 6

1. Amara is de erfgenaam van de Pendelvrouw en alleen zij kan ervoor zorgen dat haar geest rust vindt door de kamer als eerste te openen.
 2. Het tweede raadsel is een cijferslot met de inscriptie: Spring eerst. Sterf dan, en gij zult herrijzen.
 3. De Pendelvrouw had twee sleutels verstoppt.
 4. Er gebeurde iets spookachtigs in de kerkers (weer).
 5. Iemand is ons naar de kerkers gevolgd en heeft ons afgeluisterd.
 6. Er is een nieuwe verslaggever, Osman, die bij de opnames mag zijn.
- Personen om in de gaten te houden: 1. Burgemeester Blijdorp, 2. Summer Johnson, 3. Diego Tormenta, 4. Anonieme schatzoeker, 5. Osman.

De cameraploeg had alles zo snel mogelijk ingepakt en was als een kudde olifanten de trap op gestormd, achter Elfie en Mats aan.

Petronella en Diego sprongen geschrokken op toen er ineens twaalf lijkwitte mensen hijgend op de stoelen in de ridderzaal neerploften.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg Diego met wijd opengesperde ogen. ‘Zijn jullie behekst?’

Iedereen begon door elkaar te praten. ‘Wat gebeurde er nou?’ ‘Het was echt eng.’ ‘Een hek sloeg dicht! Zomaar!’ ‘Het kwam door de tocht, natuurlijk.’ ‘Ja, de tocht.’ ‘Natuurlijk, een beetje wind.’ ‘En daarom renden we allemaal naar boven? Wat een sukkels zijn we ook!’

Elfie, Mats en Summer leken de enigen te zijn die aandacht hadden voor het commentaar van de historicus vanuit de studio.

‘Wat een onverwacht maar spetterend einde van deze uitzending,’ zei de man lachend. Hij zette zijn bril recht en nam een slokje van zijn water. ‘Ik kan in ieder geval niet wachten tot dit spannende kasteel opengaat en ik ernaartoe kan om alles in het echt te zien. En die historische feiten kunnen me gestolen worden!’ Hij schaterde. ‘Nee hoor, het is een prachtig kasteel voor alle fans van de middeleeuwen. En nou ja, wat kan ik zeggen over dit optreden van Summer Johnson? Er werden niet veel historische feiten genoemd die ik kan checken. Uiteraard gingen sommige gevangenen toentertijd dood van

de honger. Of ze dan gingen zingen... Tja, dat zou zomaar kunnen. Misschien was het liedje dat ze zong wel een ontzettende hit onder de gevangenen, ha ha ha!’

‘*Oh bloody hell!*’ riep Summer woest uit. ‘Wie heeft die ezel van een man ingehuurd?’

Toen het was afgelopen plofte Elfie neer in een stoel en wreef over haar gezicht. Wat was er zojuist gebeurd? Tochtte het gewoon? En was het de vorige keer ook tocht geweest? Kon de wind ijzeren ketenen laten rinkelen? Ze slikte. Nee, natuurlijk niet. Had Amara dan gelijk? Spookte de geest van de Pendelvrouw hier echt nog rond?

Diego haalde uit een binnenzak van zijn cape iets wat leek op een grote, grijze sigaar. ‘Het is maar goed dat een echte Wonderwerker altijd een *smudgestick* bij zich heeft,’ zei hij triomfantelijk. Hij hield een aansteker bij het uiteinde en wachtte tot het bundeltje gedroogde kruiden begon te roken.

Een paar mensen trokken hun neus op voor de sterke geur van witte salie. ‘Wat is een “smudgestick” dan precies?’ vroeg een jongen van de productie.

‘Het verdrijft kwade geesten en vervelende energieën,’ legde Diego uit terwijl hij met de smudgestick langs ieders lichaam wapperde alsof hij hen aan het zegenen was. Toen hij een stap in Summers richting zette, wierp ze hem zo’n kille blik toe dat hij meteen weer aan tafel ging zitten.

‘Is iedereen weer schoon?’ vroeg Mats vriendelijk.

‘Gelukkig wel,’ zei Diego en hij zuchtte overdreven. ‘Alhoe-

wel...' Hij hield zijn hoofd een beetje schuin terwijl hij naar de andere kant van de zaal tuurde. 'Die man daar heeft wel een heel aparte aura.'

Elfie en Mats draaiden zich om. Het was Osman, de journalist. Hij stond naast de deur van de ridderzaal en leunde met zijn rug tegen de muur. Zijn voorhoofd glom van het zweet.

Elfie kon zich niet herinneren dat ze Osman had gezien toen ze met z'n allen de kerkers uit stormden. Waar was hij geweest? En waarom zag hij eruit alsof hij een marathon had gerend?

'Wat ziet u dan?' vroeg Mats op een voorzichtige toon.

Even bleef Diego stil. Hij wreef over zijn kin en boog zich toen naar hen toe. 'Hij voert iets in zijn schild, oké?' fluisterde hij. 'Maar wat is dat "iets"? Zullen we het ooit weten? En is het van belang?' Hij leunde achterover in zijn stoel en streelde de diamantjes in zijn paarse cape.

'Misschien wel,' zei Elfie geïrriteerd.

Diego knikte langzaam. 'Misschien wel.' Toen pakte hij zijn gouden staf van tafel, stond op en liep de zaal uit.

'Ik begin Summer steeds beter te begrijpen,' bromde Elfie terwijl ze hem nakeek. Zat Diego nou gewoon interessant te doen, of zag hij echt iets? Ze draaide zich om naar Osman. Hij tuurde geconcentreerd naar het scherm van zijn camera om zijn eigen foto's te bekijken. Toen keek hij op, knikte vriendelijk naar een paar mensen van de cameraploeg en ver-

dween naar de gang. Voerde die journalist echt iets in zijn schild?

‘Kom.’ Elfie pakte Mats’ hand en trok hem met haar mee. ‘Ik wil weten wie die Osman precies is.’

In de gang buiten de ridderzaal was het stil. Ze zagen Osman nog net aan het einde de hoek om glippen. Op hun tenen gingen ze hem achterna, langs de griezelige harnessen en een groot wandtapijt waar strijdlustige ruiters op waren afgebeeld. Ze sloegen nog een hoek om en toen bleven ze stilstaan om te luisteren. Osman was vlakbij.

‘Ik zei het toch,’ siste Osman. ‘Het is wel degelijk dit kasteel. Heb je die foto gezien die ik stuurde van de tekst boven de poort?’

Er kwam geen antwoord. Hij moest aan de telefoon zijn.

‘Het verwijst naar de plek waar vlammen verhalen vertellen, en daar vind je een oog op een baksteen... Ja maar... Luister... Hallo?’ Er klonk een gefrustreerde zucht. Toen werd het stil. Degene aan de andere kant van de telefoon had vast opgehangen.

Vlug trok Elfie Mats terug de gang in en ze doken achter de eerste zilveren ridderharnassen die ze zagen. Ze maakten zich zo klein mogelijk. Net op tijd, want Osman kwam al terug. Hij stopte zijn telefoon in zijn zak en woelde met zijn handen door zijn haar.

Ze bleven net zolang zitten tot Osman terug was in de ridderzaal.

‘Hij weet iets,’ siste Mats. ‘Hij is naar iets op zoek. Zou hij de schatzoeker zijn die ons is gevolgd naar de kerkers?’

‘Dat zou goed kunnen,’ zei Elfie, en dat baarde haar zorgen. Want een ding was zeker: als journalist kwam je makkelijk op plekken waar niemand mocht komen. Het was de perfecte dekmantel.

Toen Elfie en Mats bij de ridderzaal aankwamen, stond Petronella vlak voor de zaal op hen te wachten. Ze had kringen onder haar ogen van de vermoeidheid. ‘Daar zijn jullie! Kom, we gaan.’ Ze tilde haar witte jurk op en liep voor hen uit. ‘Welke kant is het eigenlijk op?’

‘O mam, Mats en ik moeten nog heel even blijven, we moeten nog iets uitzoeken voor een artikel...’

‘Dat gaat nu niet, zonnekind. Ed staat al op ons te wachten buiten.’

‘Maar...’ Elfie wilde protesteren. Maar ze hadden geen fietsen bij zich, dus anders zouden ze niet thuiskomen.

De hele weg door het kasteel keken Elfie en Mats om zich heen of ze Amara nog ergens zagen, maar die was nergens te bekennen. Ze moesten zo snel mogelijk terugkomen om het cijferraadsel op te lossen. De schatzoeker was dichterbij dan ze dachten.



De volgende ochtend werd Elfie niet wakker van haar wekker, maar van het getril van haar telefoon. Terwijl haar wimpers

nog aan elkaar plakten van de slaap keek ze op het scherm. Twee berichtjes van Mats en een gemiste oproep.

Er staan allemaal reacties online over de wedstrijd.

De tv-recensent zegt dat De Wedstrijd van de Wonderwerkers hét televisiepareltje van het moment is!

Elfie sprong uit bed en klapte haar laptop open. Ze kwam terecht op verschillende accounts die beelden deelden van de eerste uitzending. Hoe waren al die mensen bij DomperTV terechtgekomen? Erg lang hoefde ze niet over die vraag na te denken. Als maar één iemand iets plaatste op sociale media, kon het door iedereen worden opgepikt. De video's die online stonden van het programma waren bijna honderdduizend keer bekeken. Het plan van de burgemeester was zo te zien gelukt: Kasteel Winterbeek kreeg alle aandacht.

Ze scrolde door naar de reacties.

Zonder showman Diego Tormenta was het programma niet zo'n feestje. Wat een held! #stemopDiego

Was het voorval in de kerkers in scène gezet? Het leek verdomde echt! #wedstrijdvandewonderwerkers

Arme Summer! Zij kon haar optreden niet voltooien
maar ze was het meest spectaculair van iedereen
#stemopSummer

Petronella is een inspiratie voor elke lichtwerker!
#stemopPetronella

Maar het waren niet alleen maar positieve reacties. Elfie zag ook een paar kritische en gemene reacties over de Wonderwerkers.

Eerst was Diego Tormento een astroloog die burgers
uitbuitte met een dure, neppe telefoonhulplijn en nu
kan hij ook ineens de energieën in kastelen voelen?
#oplichter

Ik studeerde met Summer Johnson en ze was toen al
vastberaden om een heks te worden. Hilarisch om te
zien dat anderen haar onzin geloven! #wateenonzin

Een schilderij dat rust uitstraalt – niet erg origineel
gevonden door onze Wonderwerker Petronella hè?
#datkanikook

Elfie liep met haar laptop naar beneden. Wat was er toch met die telefoonhulplijn van Diego? Het zou haar eerlijk gezegd

inderdaad niet verbazen als gebleken was dat zijn adviezen gewoon verzonnen waren. En dat hij daardoor in de problemen was gekomen. En hoe zat het met Summer? Wilde zij vroeger echt graag een heks worden? Had ze daarom die heksenrune in haar hals getatoeëerd?

Elfie snoof de geur van wentelteefjes op. Haar vader stond in de keuken met zijn gestippelde schort voor.

‘Goedemorgen Elf,’ zei hij vrolijk, ‘heb je trek?’

Elfie wreef over haar buik. ‘Een beetje. Hoe is het met mam?’

Ed gebaarde naar de bank, waar Petronella languit lag. Ze had haar ogen dicht en lag met haar handen over elkaar gevouwen.

‘O jee,’ verzuchtte Elfie.

‘Toen je moeder zich gisteren openstelde voor de energieën in het kasteel kwam er zoveel informatie binnen dat ze er duizelig van werd. Ze heeft het ontzettend knap gedaan, vind je niet? Vooral dat stukje over die hertogin die dat schilderij heeft laten maken! Zulke specifieke informatie, daar heeft ze ontzettend voor moeten filteren,’ zei Ed trots. Hij draaide het wentelteefje in de pan om en strooide er wat extra kaneel overheen.

‘Je bent in ieder geval niet de enige die het indrukwekkend vond,’ zei Elfie. ‘Het internet staat het vol met reacties over het programma.’

‘Is dat zo?’

Elfie ging aan de keukentafel zitten en klapte haar laptop

open om het aan haar vader te laten zien, toen ze zag dat ze een mailtje van Amara had.

Er is vannacht ingebroken in het kasteel. Kom zo snel mogelijk naar de achterdeur van het koetshuis. Dit bericht na lezen gelijk wissen!

‘En wie staat er dan goed voor?’ vroeg Ed nieuwsgierig. ‘Ik bedoel, op Halloween gaan de mensen stemmen op hun favoriete Wonderwerker...’

‘O, eh, mam staat er goed voor, hoor.’

‘Ik wist het wel. En als ze nou een paar goede vragen voorbereidt om aan de geest van Noraly Zwarts te stellen, weet ik zeker dat ze iedereen omverblaast.’

Elfie humde iets van ‘ja inderdaad’, klapte haar laptop dicht en rende zonder verder nog iets te zeggen terug naar boven. Ingebroken? Haar oren suisden. Zou het Osman zijn geweest? Zou hij na de uitzending terug naar het kasteel zijn gegaan? Of zou een andere schatzoeker hebben toegeslagen?



Het hek van Kasteel Winterbeek stond open toen Elfie en Mats aan kwamen fietsen. Het terrein was verlaten, op een konijn na dat over het grindpad spurtte, door de heggen heen, het bos in.

‘Hier!’ riep een stem uit het niets.

Elfie en Mats zochten om zich heen tot ze bij de achterdeur van het koetshuis een gedaante zagen staan. Een lang en pezig meisje dat helemaal in het zwart was gekleed. Amara.

De twee wilden hun fietsen bij het hek neerzetten, maar Amara schudde wild met haar armen en gebaarde dat ze naar haar toe moesten komen.

‘Als mijn moeder jullie fietsen ziet, weet ze meteen hoe laat het is,’ zei ze toen ze even later bij haar stonden. ‘Zet ze hier maar neer, achter deze struiken.’ Ze wees naar de bosjes naast een afgebrokkeld muurtje.

‘Wat is er vannacht gebeurd?’ vroeg Elfie terwijl ze een paar takken opzij duwde.

‘Ik kon niet slapen na die vreselijke uitzending,’ zei Amara met een zuur gezicht, ‘en toen hoorde ik gerammel aan het hek. Toen ik uit het raam keek, zag ik iemand over het terrein lopen. Hij of zij had het slot opengebroken. Diegene liep net het grindpad op toen...’ Ze viel stil.

‘Toen wat?’ vroeg Mats.

‘Toen begon ik te schreeuwen...’ Amara zei het alsof ze zelf bijna niet geloofde dat ze dat had gedaan.

‘En toen?’ drong Elfie aan.

‘De inbreker rende eerst op mij af, maar toen deed mijn moeder de lichten aan omdat ze wakker werd van het geschreeuw en ging hij of zij ervandoor.’

Mats’ mond viel open. ‘Rende de inbreker op jou af?’

Amara knikte terwijl ze haar blik over het terrein liet gaan. ‘De politie is wel gekomen en ze hebben het vernielde slot van het hek gezien, maar ze kunnen er nu niet veel mee. Ze denken dat het jongeren waren of zo, die fan zijn van het tv-programma.’

‘Maar je hebt toch verteld wat je hebt gezien?’

Amara knikte en haalde haar schouders op. ‘Ze zeiden dat het te donker was om goed te kunnen zien. Maar goed, hier hebben we geen tijd voor. Mijn moeder heeft sinds kort een soort sessies thuis voor haar “persoonlijke ontwikkeling” – wat dat dan ook mag betekenen – en ik mag haar een uur lang niet storen. Daar moeten we gebruik van maken, want ik heb huisarrest. Als ze merkt dat ik mijn kamer uit ben geklommen...’ Ze schudde haar hoofd alsof ze daar liever niet aan wilde denken en liep toen voor hen uit naar de poort van het kasteel.

‘Wij weten misschien wie de inbreker was,’ gooide Elfie eruit.

Amara hield haar pas in. ‘Wie dan?’

Elfie vertelde haar alles over het telefoontje van Osman dat ze gisteren hadden afgeluisterd. Ondertussen liepen ze met z’n drieën verder over het grindpad, openden de poort en glipten de binnenplaats over.

‘Die burgemeester is ook een waardeloze worm,’ klaagde Amara. ‘Hij laat zomaar de eerste de beste journalist het kasteel in! En überhaupt deze hele wedstrijd... Die uitzending van gisteren was nog erger dan ik dacht!’ Plotseling bleef ze mid-

den in de gang staan en zette haar handen in haar zij. 'Hoezo begon je moeder ineens over kasteelheer Grazier? De Pendelvrouw was zijn vrouw! Ik dacht dat ik een hartaanval kreeg toen ik het haar hoorde zeggen!'

'Ik heb haar niets verteld, hoor,' schoot Elfie in de verdediging. 'Ik denk omdat...' Ze zocht hulpeloos naar woorden.

'En daarna begon ze ook nog over vlammen die verhalen fluisterden en liet ze het oog zien... Hoe is dat mogelijk?'

'Omdat Petronella herinneringen kan aanvoelen in een ruimte,' kwam Mats tussenbeide. 'Blijkbaar haalde ze een sterke herinnering op van de Pendelvrouw en haar gezin, die nou eenmaal in het kasteel hebben gewoond.'

Amara keek hen met samengeknepen ogen aan. 'Dus jullie denken echt dat de Pendelvrouw vroeger tegen haar kinderen zei dat de vlammen verhalen fluisterden?'

Mats knikte vol overtuiging.

'En die Summer dan, die begon over herinneringen in de kerkers. Dat is toch te toevallig? Ze moet de spreuk boven de poort hebben gezien, of erover hebben gelezen op De Betweter.' Amara wierp Elfie een verwijtende blik toe. 'En ze moet begrepen hebben dat de kerkers bedoeld worden met dat stukje. Misschien is zij nu ook op zoek –'

'Het hoeft toch niet te betekenen dat ze iets afweet van de legende van de Pendelvrouw? De meeste mensen die die spreuk boven de poort lezen, zullen denken dat het een mooie, diepzinnige tekst is,' zei Mats.

Elfie schudde langzaam haar hoofd. ‘Amara heeft gelijk. We moeten niemand uitsluiten. Summer heeft hier geschiedenis gestudeerd en ze heeft onderzoek gedaan naar hekserij in Europa.’

Amara snoof. ‘We moeten haar goed in de gaten houden. En ook die Osman. En de burgemeester vertrouw ik ook voor geen meter. Misschien heeft hij dit allemaal alleen maar opgezet omdat hij hoopt dat een van de Wonderwerkers de geheime kamer voor hem vindt. En dan die irritante Diego...’

‘Ja we snappen het, we kunnen niemand vertrouwen,’ onderbrak Elfie haar nors.

‘En zo is het.’ Amara stak haar neus in de lucht.

Mats haalde zijn schouders op. ‘Of Summer en Petronella nou wel of niet de spreuk boven de poort hebben gezien... Ik denk dat ze allebei sterk de energie van de Pendelvrouw voelden. Of dat ze contact met haar hadden of zo. In ieder geval iets wat wij niet begrijpen.’

Elfie noch Amara ging op Mats in. Ze slopen verder door de gangen, langs de zilveren ridderharnassen en middeleeuwse wandtapijten. Fluisterend bespraken ze de rest van de uitzending, maar zwegen allemaal over het stukje waarin Petronella zei dat het fotolijstje van Noraly Zwarts was opgehangen door iemand die de auteur als een moederfiguur zag.

Bij de deur naar de kerkers bleven ze heel even staan om te luisteren.

Amara haalde diep adem. ‘We doen dit snel,’ zei ze, ‘we kijken niet om ons heen en lopen direct door naar de laatste cel in de kerkers.’

Elfie en Mats knikten. Er zat niets anders op.



HET CIJFERRAADSEL

Verdachte gebeurtenissen: 6

1. Amara is de erfgenaam van de Pendelvrouw en alleen zij kan ervoor zorgen dat haar geest rust vindt door de kamer als eerste te openen.
2. Het tweede raadsel is een cijferslot met de inscriptie: Spring eerst. Sterf dan, en gij zult herrijzen.
3. De Pendelvrouw had twee sleutels verstoep.
4. Er gebeurde iets spookachtigs in de kerkers (weer).
5. Osman weet van de legende.
6. Er werd ingebroken bij Kasteel Winterbeek. Is het dezelfde schatzoeker die ons naar de kerkers gevolgd is en ons heeft afgeluisterd?

Personen om in de gaten te houden: 1. Burgemeester Blijdorp, 2. Summer Johnson, 3. Diego Tormenta, 4. Osman.

De grotachtige lucht in de kerkers drong akelig door in Elfies neusgaten. Ze voelde zich misselijk toen ze de laatste cel binnentapten en haar ademhaling werd oppervlakkig.

Amara pakte meteen de ladder en hield de olielamp voor zich uit om de hendel te zoeken. Ondanks dat ze hem al meerdere keren had gevonden zonder dat het volle maan was, was het toch elke keer een karwei om precies die baksteen te vinden.

Na wat een eeuwigheid leek te duren, ontstond er eindelijk een opening in de hoek. Ze wurmden zich erdoor.

‘Jullie zeiden dat jullie iets hadden gevonden,’ zei Amara toen ze binnen stonden.

‘Ja,’ zei Elfie, terwijl ze het boek van Petronella uit haar tas haalde. Ze liet Amara de bladzijde zien waarop de betekenis van alle heksenrunen werd uitgelegd. ‘We dachten eerst dat we iets met numerologie moesten doen. Toen dat niets uithaalde, bedacht Mats dat het oog op de baksteen misschien een aanwijzing was dat we met heksenrunen moeten werken,’ zei Elfie.

Mats legde snel aan Amara uit welke runen volgens hen bij het raadsel hoorden en waarom.

Amara las mee en knikte langzaam. ‘Het zou kunnen,’ mompelde ze terwijl ze het boek teruggaf aan Elfie. Daarna ademde ze diep in. ‘Dus eerst de ster, nummer tien, die staat voor *Spring eerst*. En dan nummer dertien, het oog, dat staat voor: *Sterf dan, want jij zult herrijzen*. Omdat je dan nieuwe inzicht

ten krijgt.’ Ze boog zich over de kist. Een voor een draaide ze aan de schijfjes van cijferslot. ‘Een, nul, een, drie,’ fluisterde ze. En toen ze het laatste cijfer had gedraaid, klonk er een geluid alsof iets in stukjes uit elkaar spatte.

Amara snakte naar adem. ‘Wat was dat?’ Ze trok aan de deksel van de kist, maar hoe hard ze ook trok, die gaf geen centimeter mee. ‘Hoe kan dat nou? Zou dat ding kapot zijn?’ Ze bekeek het slot van dichtbij.

Elfie voelde haar maag samentrekken van teleurstelling. Ze scheen met de zaklamp van haar telefoon op het slot. ‘Zie je iets?’ vroeg ze aan Amara.

‘Ik geloof...’ Amara liet haar vinger over het brons rondom het slot glijden. ‘Dit eerste glazen bolletje is gebarsten! Au!’ Ze trok haar vinger terug en zoog eraan.

‘Gaat het?’ vroeg Mats bezorgd.

‘Ik sneed me aan een stukje glas,’ bromde Amara, ‘maar het is niets.’

Elfie keek naar het gebarsten bolletje. Was het toeval geweest dat dat uit elkaar spatte? ‘Laten we die andere combinatie proberen, van de ster met de zeis,’ stelde ze voor. Ze voelde de zenuwen door haar lijf razen. ‘Wat was dat ook alweer, Mats?’

Mats keek in het boek. ‘De ster is dus tien en de zeis is nummer... twaalf. Dus een, nul, een, twee.’

Amara herhaalde fluisterend de cijfers terwijl ze aan het slot draaide. Weer spatte een bolletje rinkelend uit elkaar. Amara

trok opnieuw aan de deksel van de kist, die niet meegaf. ‘Waarom lukt het nou niet!’ riep ze kwaad uit. Ze gromde als een dier dat z’n kooi uit wilde. Met haar olielamp verlichtte ze het slot. ‘Het tweede bolletje is nu ook geknapt,’ zei ze.

‘Daar was ik al bang voor,’ zei Elfie. ‘Het is geen toeval dat die bolletjes zijn geknapt. Ze betekenen hoogstwaarschijnlijk dat we maar drie pogingen mogen wagen, waarvan we er nu al twee hebben verspild.’ Ze ging op de trap zitten en legde haar hoofd in haar handen. Het steen voelde koud aan haar billen.

‘Het raadsel gaat dus niet over heksenrunen,’ zei Mats, die naast haar kwam zitten.

Amara stootte een gefrustreerde kreet uit. ‘Ik snap het gewoon niet. Het was niet de bedoeling van de Pendelvrouw dat het nóóit opgelost zou worden.’ Ze zuchtte ongeduldig en ging toen ook zitten. ‘We missen iets...’ mompelde ze. ‘Maar wat?’

Het was even stil en iedereen leek diep in gedachten verzonken. Totdat Mats de stilte verbrak: ‘Denken jullie dat de spreuk boven de poort alleen maar de locaties van de raadsels aangeeft, of dat er ook een boodschap in zit?’

‘Het moet natuurlijk wel lijken op een gewone boodschap of wens, anders heeft iedereen meteen door dat ze iets in het kasteel moeten gaan zoeken,’ zei Amara. ‘Hoezo? En is dit van belang voor het cijferraadsel? Want we moeten zo echt gaan, ik kan hier niet veel langer meer blijven.’

‘Nou,’ zei Mats peinzend, ‘de Pendelvrouw heeft het in die

spreuk over het vinden van wijsheid, toch? Waarschijnlijk bedoelt ze spirituele wijsheid. Of heksenwijsheid, hoe je het ook wilt noemen. Ik denk dat ze de vormen van hekserij die zij beoefende, heeft verwerkt in de raadsels. Het oog was bijvoorbeeld een heksenrune, waarschijnlijk gebruikte ze dus heksenrunen om voorspellingen te doen. De hendel in de muur ging over de kracht van volle maan, dus waarschijnlijk gaf ze ook maanvieringen of zo. Ik vraag me gewoon af wat ze nog meer veel deden in die tijd. Bestonden bijvoorbeeld sterrenbeelden toen al? En werkten ze met edelstenen?’

‘Dat bestaat allemaal al veel langer,’ zei Elfie. ‘De oude Grieken en Romeinen deden al aan astrologie.’

‘Naar numerologie hebben we al gekeken,’ verzuchtte Mats, ‘het moet iets anders zijn. Wisten we maar wat de Pendelvrouw nog meer deed behalve pendelen.’

‘Haar grimoire zou nu handig zijn,’ zei Amara. ‘Daar staat het natuurlijk allemaal in.’

‘Weet je waar ik ineens aan moet denken...’ Mats rechte zijn rug en keek Elfie aan.

Elfie trok haar wenkbrauwen op. ‘Nou?’

‘Aan Summer Johnson.’

Amara klakte met haar tong. ‘Die Wonderwerker die we niet kunnen vertrouwen, bedoel je?’

‘Ja, die,’ zei Mats en hij rolde met zijn ogen. ‘Weet je nog dat Summer ons over haar favoriete tarotkaart vertelde, Elfie? Over “De Toren”? Ze vertelde dat de kaart betekent dat alles

wat je denkt zeker te weten, verdwijnt. Op die kaart is de bliksem in een toren geslagen en mensen springen naar beneden. Ze springen!’

Elfie dacht aan de inscriptie op de kist. ‘Spring eerst...’ zei ze ademloos.

‘Precies!’ Mats keek haar met grote ogen aan.

‘Bestonden tarotkaarten al in de zeventiende eeuw?’ vroeg Amara schamper. ‘En hoe zou je trouwens een cijferslot met tarotkaarten kunnen kraken?’

‘Tarotkaarten hebben cijfers, net zoals gewone speelkaarten,’ legde Mats opgewonden uit.

Elfie probeerde zich verwoed een gesprek van Petronella te herinneren. ‘Mijn moeder vertelde de burgemeester dat er een tarotkaart is die “De Dood” heet. Ik weet alleen niet meer wat die betekent...’

‘Dat je doodgaat?’ opperde Amara droog.

Mats sprong overeind. ‘Dat is het, Elfie! “De Dood” staat niet letterlijk voor de dood, maar voor het einde van iets en het begin van iets nieuws. Dus dat slaat op het tweede stukje: *Sterf dan want Gij zult herrijzen...*’

Amara keek met een ernstige blik van Elfie naar Mats. ‘Zou dat het zijn?’

‘Ik denk het wel!’ zei Mats. Hij had rode wangen en zijn ademhaling trilde van spanning. “De Toren” is kaart nummer zestien en “De Dood” is nummer dertien.’

Amara zette de olielamp boven op de kist en knakte haar

vingers, alsof ze die klaar maakte voor een zware taak.

Elfie en Mats hingen over haar schouders om mee te kijken.

Amara draaide aan de vier ijzeren wielmpjes tot er 1 - 6 - 1 - 3 stond.

Ze hielden hun adem in. Toen hoorden ze het luid en duidelijk: *klik*.

Amara voelde aan de kist. 'Ja,' zei ze opgewonden, 'hij kan open! Kom op, trekken.'

Ondanks de adrenaline die door Elfies lijf stroomde, was de deksel loodzwaar. Hijgend en puffend trokken ze met z'n drieën tot hij recht overeind stond en ze in de kist konden kijken.

'Nooit gedacht dat die tarotlessen van mijn moeder ooit van pas zouden komen,' zei Elfie zachtjes tegen Mats. 'Goed gedaan.' Ze kneep in zijn arm.

Hij grinnikte.

Amara scheen met de olielamp op de bodem en toen snakten ze als één naar adem. Er stond een inktafdruk van een hand in.

'Alle hemels en sterren...' fluisterde Mats. 'D-dat moet de handafdruk van de Pendelvrouw zijn.'

Er liep een rilling over Elfies rug. *Doe normaal*, zei ze tegen zichzelf, *het is maar een handafdruk*. Toch vond ze het een griezelig beeld en had ze het idee dat ze naar een afgehakte hand stond te kijken.

'En kijk aan, een derde sleutel!' zei Amara. Ze boog voorover en pakte de sleutel op die in de hoek van de kist lag.

‘Ik ben benieuwd wanneer we die nodig hebben,’ mompelde Elfie.

‘We beschikken nu in ieder geval over drie sleutels die eventuele schatzoekers niet hebben,’ zei Amara, die de sleutel die ze eerder had gevonden uit haar zak haalde en naast de andere hield. ‘Ze zijn bijna hetzelfde. Hebben jullie die van jullie veilig bewaard?’

Elfie knikte.

‘Goed zo,’ zei Amara en ze keek weer naar de binnenkant van de kist.

‘Staat er ergens nog een raadselachtige tekst die we moeten oplossen?’ vroeg Elfie. ‘Of is die hand nu onze enige aanwijzing?’

Mats wees naar de binnenkant van de deksel, waar in sierlijke letters een tekst in het steen stond gegraveerd.

‘De Pendelvrouw stelt in ieder geval niet teleur,’ mompelde Elfie terwijl Mats zijn keel schraapte en voorlas: *‘Onveranderlijk blijven zij, van wieg tot graf. En daar waar het vuur zijn eigen wetten maakt, en de maan in haar eigen teken staat, opent de deur.’*

Er viel een stilte.

Toen slaakte Amara een wanhopige zucht. ‘Gaaf er toevallig weer zo’n briljant belletje bij iemand rinkelen?’

Elfie schudde haar hoofd. Ze was nu alweer vergeten wat er precies stond. Het was veel te ingewikkeld.

‘Een handafdruk van de Pendelvrouw...’ prevelde Amara en

ze ging naast de kist zitten. ‘Mevrouw Zwarts had echt gegild en gedanst als ze dit had meegemaakt.’

Mats grinnikte. ‘Jullie onderzoek klinkt een stuk gezelliger.’

‘Mevrouw Zwarts was ook gezellig.’ Amara’s stem klonk teder en Elfie kreeg er een warm gevoel van in haar buik.

Even waren ze alle drie stil, tot Amara ineens overeind schoot. ‘Wat was dat?’

Elfie spitste haar oren. Toen hoorde ze het ook. Voetstapen.

Amara sprong naar voren en trok met al haar kracht de schuifdeur dicht tot er een spleet van een paar centimeter overbleef. Net op tijd, want er scheen een lichtstraal de cel in.

Ze drukten zich plat tegen de muur.

Elfies hart bonsde in haar keel. Wie was er in de kerkers? Was het de inbreker van vannacht?

Er schraapte iets over de stenen vloer van de cel.

‘De ladder,’ fluisterde Amara.

De ladder werd tegen de muur gezet, iemand klom omhoog, bleef staan en het werd stil. Toen hoorden ze een gefrustreerde zucht van iemand met een lage stem. Daarna volgde een kuchje.

‘Een man?’ fluisterde Elfie bijna geluidloos. Ze wist het bijna zeker. Was het Osman?

Toen hoorden ze een stem zo scherp als een scheermes door de kerkers galmen. ‘Amara!’

Elfie voelde hoe Amara naast haar verstijfde. Het was Olfa,

haar moeder. Maar niet alleen Amara schrok, ook de man in de cel klom razendsnel de ladder af en legde die hoogstwaarschijnlijk weg. Aan zijn voetstappen te horen verliet hij de cel.

‘Als ik je hier ergens vind, Amara, en ik merk dat je weer met die onzin bezig bent...’ De stem van Amara’s moeder gaf Elfie een koude rilling.

‘We moeten je moeder waarschuwen, Amara,’ fluisterde Mats. ‘De schatzoeker...’

Amara keek paniekerig om zich heen. Ze leek te twijfelen, maar toen er na een paar tellen opnieuw licht verscheen aan de andere kant van de geheime doorgang, deed ze niets. Het licht sijpelde door de spleet naar binnen en Amara, Mats en Elfie hielden hun adem in.

Er klonk een diepe zucht. ‘Amara...’ zei Olfa met een boze ondertoon. Ze scheen het licht in de rondte en even was het doodstil.

Toen verdwenen de voetstappen de cel uit.

Amara ging op de onderste trede zitten en veegde het zweet van haar bovenlip en voorhoofd. ‘Pff.’

‘Hoe is de inbreker langs je moeder gekomen?’ siste Elfie.

‘I-ik weet het niet. Of hij had zich ergens verstopt en wachtte tot ze hem voorbijliep, of... of hij is nog ergens en wacht tot ze weg is.’

Ze keken elkaar angstig aan.

‘Waarom is je moeder eigenlijk zo streng?’ vroeg Elfie, die naast Amara op het trappetje ging zitten.

Amara haalde haar schouders op. ‘Ze was niet altijd zo. Niet echt. We waren altijd met z’n tweeën en dat was prima, denk ik. Maar toen mevrouw Zwarts hier de nieuwe eigenaresse werd, leerde ik zoveel nieuwe dingen. Ze was zo slim! Mijn moeder vond dat ik te veel tijd met mevrouw Zwarts doorbracht. Het hielp ook niet echt dat ze geen idee had van waar we mee bezig waren. Ik zei dat ze me met al mijn huiswerk hielp, maar dat geloofde ze niet echt. Op een gegeven moment dreigde ze er zelfs mee om ontslag te nemen en te verhuizen... Eerlijk gezegd denk ik dat mevrouw Zwarts haar allang ontslagen had als dat niet zou betekenen dat ik ook weg moest.’

‘Jullie waren echt heel close, hè?’

‘Ik denk het,’ zei Amara en ze keek naar de grond. ‘De zoektocht werd steeds spannender. Heel lang vonden we niets. We wisten niet eens precies wat we zochten. Tot we de baksteen met het oog in de schouw vonden en we de eerste instructies uit het gat haalden...’ Ze straalde bij het ophalen van die herinnering. ‘Die avond liet mevrouw Zwarts tien pizza’s komen en mocht ik iedereen uitnodigen die ik wilde.’ Even bleef Amara stil en pulkte aan een haaltje in haar broek. ‘Maar ik nodigde niemand uit. We aten er samen stiekem drie dagen van. Zelfs als ontbijt.’

Mats grinnikte. ‘Dat klinkt wel als een feest, ja.’

Er viel een stilte die hen er meteen aan herinnerde dat ze op een griezelige plek waren.

‘Denken jullie dat de inbreker nog terugkomt?’ vroeg Elfie zachtjes.

Amara stond op. ‘We kunnen hier niet eeuwig blijven. We moeten het erop wagen.’ Ze wong haar vingers tussen de twee muren en begon te trekken tot ze erdoorheen paste.

Elfie nam vlug nog een paar foto’s van de inscriptie en de handafdruk voordat ze achter de anderen aan kwam.

Amara beklom de ladder en drukte de hendel in. De geheime deur sloot knarsend.

Zwijgend liepen ze terug door de kerkers en naar boven, met Amara voorop, die de olielamp voor zich uit hield.

Op de trap versnelde Elfie haar pas. Op de een of andere manier had ze het gevoel dat iemand ieder moment haar voet kon grijpen. Iemand die hen achterna zat. Iemand die hun speurtocht met iedere stap volgde.

Toen ze hijgend boven kwamen duwde Amara de deur eerst op een kier en gluurde naar buiten. Dat was maar van korte duur, want de deur werd ruw opengetrokken.

‘Ik wist het.’ Olfa’s stem klonk als een zweepslag. Ze hield met een hand de deur vast en haar andere hand hield ze gebald naast haar lichaam. Bij haar slaap klopte een blauwe ader.

‘L-luister mama,’ protesteerde Amara, ‘die inbreker was hier. We hoorden hem!’

‘Ach, hou toch op,’ siste Olfa met opeengeklemd kaken. Ze greep Amara bij haar pols en trok haar mee. ‘En wat heb je

daar?’ Ze wrikte Amara’s vingers los en pakte de twee ijzeren sleutels uit haar hand.

‘Eh, d-die zijn van mij, mevrouw,’ zei Elfie vlug. Haar hart bonsde als een bezetene.

Olfa bekeek Elfie alsof ze een emmer kots was. ‘Ik ben niet achterlijk, kind.’

‘Jawel mama, die zijn van Elfie,’ probeerde Amara nog.

‘Nu. Niet. Meer.’



DE TWEEDE LIVE-UITZENDING

Verdachte gebeurtenissen: 5

1. Amara is de erfgenaam van de Pendelvrouw en alleen zij kan ervoor zorgen dat haar geest rust vindt door de kamer als eerste te openen.
2. Het derde raadsel luidt: Onveranderlijk blijven zy, van wieg tot graf. En daar waar het vuur zijn eigen wetten maakt, en de maan in haar eigen teken staat, opent de deur.
3. Iemand is ons naar de kerkers gevolgd en heeft ons afgeluisterd.
4. Osman weet van de legende over de Pendelvrouw.
5. Olfa, Amara's moeder, heeft twee van de drie belangrijke sleutels afgepakt.

Personen om in de gaten te houden: 1. Burgemeester Blijdorp, 2. Summer Johnson, 3. Diego Tormenta, 4. Osman, 5. Olfa.

Elfie hoorde de dagen na het bezoek aan het kasteel niets meer van Amara. Ze nam haar telefoon niet op en reageerde op geen enkel mailtje. Wat zou Olfa met de sleutels hebben gedaan? Ze zou ze toch niet hebben weggegooid of zoiets? Bij die gedachte vlamde een vuurzee van woede door Elfie heen. Het was zo oneerlijk! Olfa had niet het recht om die sleutels zomaar af te pakken. Ze had niets met dit hele onderzoek te maken!

Terwijl Elfie en Mats zich druk maakten om Amara en de sleutels, ging het op school alleen maar over de Wedstrijd van de Wonderwerkers. Op woensdagochtend hingen er ineens posters van het Halloweenfestival op het prikbord in het klaslokaal, net als een grote poster van Petronella.

‘Het is toch iets om trots op te zijn dat Elfies moeder, Petronella, uit het pittoreske Domperdal zo’n televisiester is,’ zei meester Florian opgewekt. ‘Ik vond een poster wel op z’n plaats.’

Elfie kon zich niet herinneren wanneer deze Wonderwerkerfoto van haar moeder was gemaakt. Dat moest tijdens schooltijd zijn gebeurd. Op de poster droeg Petronella haar witte gewaad en tiara en ze had van haar handen een kommetje gemaakt, waar water in zat.

Elfie vond het maar ongemakkelijk dat haar moeder naar een beetje water in haar eigen handen zat te staren alsof het geen water, maar een vuurbal was. Gelukkig dacht niet iedereen er zo over.

‘Ze lijkt net een watergodin!’ riep Meri uit toen ze de poster zag.

‘Petronella is echt magisch,’ zei Yassin tegen Sam. ‘Vind je niet?’

Vlak voordat de tweede bel ging kwam Damaris de klas binnen. Ze had twee posters in haar handen. Eentje van Summer, die de helft van haar gezicht verborg achter een waaier van tarotkaarten, en eentje van Diego, die op zijn gouden staf leunde en met zijn witte gebit straalde alsof hij de zon zelf was.

‘We leven in een democratie, meester,’ zei Damaris luid terwijl ze de posters naast die van Petronella ophing, ‘en we mogen zelf weten op wie we stemmen. De meeste stemmen winnen, zo gaat dat.’ En toen voegde ze er op een kattige toon aan toe: ‘En dat zal waarschijnlijk niet Petronella uit het “pittoreske” Domperdal zijn.’ Ze drukte de laatste punaise aan en liep toen grijnzend naar haar tafel.

‘Negeer haar,’ gromde Nova, die achter Elfie zat. ‘Ze heeft echt niets beters te doen. Het is eigenlijk een beetje zielig.’

Elfie glimlachte dankbaar naar Nova en opende toen haar mailbox op haar telefoon. Ze had Amara de afgelopen week elke dag een mailtje gestuurd, maar nooit antwoord gekregen. Haar hart maakte een sprongetje toen ze een nieuw bericht zag staan. Maar al gauw zag ze dat het van burgemeester Blijdorp afkomstig was.

Fantastisch dat je hebt geschreven over de mogelijke inbraak bij het kasteel. Alle publiciteit is goede publiciteit! Ga zo door, kanjer!

Elfie zuchtte. Ze hoopte dat het goed ging met Amara. Zouden ze haar zaterdag zien tijdens de derde live-uitzending op Kasteel Winterbeek? En zou haar moeder de sleutels teruggeven hebben?

Aan het einde van de dag, toen de bel al was gegaan, kwam Lobo naar haar tafel toe. 'Het is echt een mooie poster,' zei hij en hij gebaarde naar het prikbord. 'Je bent vast trots op je moeder!'

Elfie merkte dat hij eigenlijk niet op een reactie van haar wilde wachten, want hij had zich al omgedraaid, maar Elfie hield hem tegen.

'O eh, Lobo, ik wilde nog wat tegen je zeggen eigenlijk,' zei ze in een opwelling, 'over de feestdag met je oma...'

Lobo keek om en er verscheen meteen een rode bloes op zijn wangen. Het leek alsof hij schrok dat ze erover begon.

Elfie duwde haar bril verder op haar neus. 'Ik eh, ik wilde zeggen...' Ja, wat wilde ze daar nou eigenlijk over zeggen?

Lobo staarde haar vragend aan. Toen haakte hij zijn duimen onder de hengsels van zijn rugzak en trok die hoger op zijn rug. 'Laat maar. Het is echt niet zo belangrijk.' Hij haalde zijn schouders op, lachte een beetje ongemakkelijk en liep toen achter de rest van de klas aan.

Elfie voelde haar wangen gloeien. Ze kon zichzelf wel voor haar kop slaan. Waarom had ze niet even wat beter over haar woorden nagedacht? In gedachten verzonken stopte ze haar boeken in haar tas.

Waarom zou Lobo zeggen dat het niet zo belangrijk was? Als het niet zo belangrijk was, dan was er vast ook niets veranderd tussen hen omdat ze iets stoms had gezegd. Maar er was wél wat veranderd. Ze dacht aan het prachtige altaar voor Lobo's oma, die hij overduidelijk ontzettend miste. Ze wilde het zo graag goedmaken. Ze wist alleen niet hoe.



De week vloog voorbij en Elfie en Mats waren nog geen stap verder gekomen met het derde raadsel in de kist. Ze hoopten dat Amara meer geluk had gehad met zoeken. En dat ze nog leefde, want ze hadden op zaterdagmiddag nog steeds niets van haar gehoord.

Er scheen aan het eind van de dag een waterig zonnetje op de binnenplaats van het kasteel, waar de burgemeester gretig gebruik van maakte. Hij zat op een klapstoel, met zijn ogen dicht en zijn gezicht naar de zon gericht. Hij had zijn brilletje afgezet.

‘Ik kan bijna niet geloven dat de Wonderwerkers vandaag Noraly Zwarts’ geest gaan oproepen,’ zei burgemeester Blijdorp met brede grijns. ‘Dat wordt toch smullen voor alle fans?’

Elfie en Mats stonden naast hem op de binnenplaats te wachten terwijl Diego, Summer en Petronella bij de visagie zaten in de ridderzaal. Ze waren een paar keer langs het koetshuis gelopen, maar ze hadden niet durven aanbellen. Wat als ze Amara nog meer in de problemen brachten?

‘Waar gaan de rituelen eigenlijk plaatsvinden?’ vroeg Elfie aan de burgemeester.

‘Dat was nog best een discussie,’ zei burgemeester Blijdorp op een toon alsof het een sappige roddel was. Hij knipoogde en richtte zich tot Elfie en Mats. ‘De regisseur wilde het graag in Noraly Zwarts’ kantoor doen, maar ik was van mening dat de mensen het kasteel daadwerkelijk moeten komen bezoeken om dat gedeelte te mogen zien. Als lokkertje! Uiteindelijk gaat ze deze uitzending in drie verschillende torenkamers opnemen.’

Elfie gebaarde om zich heen. ‘In een van die torens hieromheen?’

De burgemeester schudde zijn hoofd. ‘Nee. De astronomietorens die op elk uiteinde van de vijf zijvleugels staan zijn veel sierlijker en verfijnder. Zowel vanbuiten als vanbinnen.’

Daar was Elfie nog nooit geweest, maar ze wist wat de burgemeester bedoelde omdat ze de plattegrond van het kasteel natuurlijk kende. ‘Zijn het alle vijf astronomietorens?’ vroeg ze verbaasd.

‘Dat klopt. Ze hebben alle vijf een balkon, helemaal rondom de toren, waar je die grote dingen kan neerzetten. Van die sterrenkijkers.’

‘Telescopen,’ verbeterde Elfie.

‘Precies. En het plafond is prachtig bewerkt met beelden van de sterrenhemel. Plafondschilderingen uit de zeventiende eeuw zijn erg zeldzaam! Er hangen ook zonnestelsels. Het ziet er prachtig uit.’

Op dat moment kwam Osman door de poort naar binnen hollen. ‘Ben ik te laat?’ Zijn zwarte bos haar stond alle kanten uit, in tegenstelling tot zijn strak gecontourde sikje en snor.

‘Nee hoor, precies op tijd,’ zei burgemeester Blijdorp en hij gebaarde naar Ria en Diego, die ze vanaf hier door de galerij zagen lopen.

Elfies nekharen gingen overeind staan toen de journalist dichterbij kwam en ze zijn geur van zweet en hoestpastilles rook.

‘Gelukkig,’ zei Osman kruiperig, ‘ik wil niets missen.’

Elfie begreep meteen wat de burgemeester bedoelde toen ze even later de eerste gigantische torenkamer binnenstapte. De muren en het plafond waren in een diepblauwe kleur geschilderd en aan het plafond hing een planetarium: een gouden miniatuur van het zonnestelsel, zo groot als twee fietsen die op hun zijkant lagen. Ook de tegels op de vloer waren donkerblauw en hadden een indrukwekkend patroon van gouden lijnen.

‘*Spectacular!*’ riep Diego uit terwijl hij een rondje draaide om zijn eigen as. Hij liep naar de grote ronde deur naar het balkon en duwde die open. Hij zette zijn handen in zijn zij en

snoof de frisse lucht op. ‘De magie van het universum heb ik aan mijn zijde,’ zei hij. ‘Ik voel het.’

Elfie en Mats keken ondertussen mee op het beeldscherm van Ria waar de live-uitzending op werd getoond. Ze gingen bijna beginnen. Dit keer zat er geen historicus in de studio, maar was de hoofdredacteur van een spiritueel tijdschrift uitgenodigd om commentaar te geven op de optredens van de Wonderwerkers.

‘Klaar, Diego? Nog dertig seconden!’ Ria telde af en het programma ging live.

‘Ik voel mij natuurlijk helemaal thuis in deze ruimte, zo dicht bij de sterren en planeten,’ zei Diego op zijn betoverende ritme terwijl hij recht de camera in keek, ‘en nu Mercurius in het intuïtieve teken Vissen staat, zal het makkelijk zijn voor mij, maar ook voor u thuis, om contact te maken met overleden geliefden. Ik zal u een demonstratie geven.’

Diego stak zeven smudgesticks aan die sterk rookten en legde ze in stenen schaaltes op de grond. Toen ging hij in het midden staan, met zijn gezicht naar de camera en zijn ogen gesloten. Hij humde een duister deuntje terwijl de grijze rook om hem heen danste. Na een minuut van doodse stilte keek hij op en zei: ‘Ah, daar is ze.’

Daarna wreef hij over zijn kin en maakte hij luistergeluiden zoals ‘hmm’ en ‘ja’ en ‘ik begrijp het’, alsof iemand tegen hem sprak. Daarna schraapte hij zijn keel en wierp een trieste blik in de camera. ‘Lieve kijkers,’ zei hij zachtjes, ‘Noraly Zwarts

is een vrouw die veel pijn heeft geleden. Ze ging zonder man door het leven, zonder romantiek, zonder liefde. De enige reden dat ze mijn oproep heeft beantwoord, is omdat zij een belangrijke boodschap heeft voor de hele wereld.' Hij legde een hand op zijn borst en schudde vol medeleven zijn hoofd. Toen zei hij: 'Zorg goed voor de vereenzaamden. Liefde is het enige medicijn!'

Elfie probeerde niet te denken aan wat Amara zou zeggen van dit belachelijke optreden van de astroloog.

Zijn relaas over de eenzaamheid van Noraly Zwarts ging ongeveer nog een kwartiertje door en daarna beëindigde hij zijn optreden zoals altijd met de woorden: 'Mijn naam is Diego Torrrrrmenta. En laat *el amorrr* de enige storm zijn die jullie wegblaast.' Hij gaf een handkus in de camera.

Elfie kon het daverende applaus van de cameraploeg niet uitstaan.

'Hij raakt me echt,' hoorde ze een meisje van de productie verzuchten.

Elfie trok Mats gauw mee de trap af. De enige plek waar Diego's handkus haar raakte was in haar maag. Ze werd er een beetje misselijk van.



De tweede torenkamer, waar Summer haar ritueel hield, was net zo mooi als de kamer van Diego. De vloer was identiek,

met blauwe tegels en gouden lijnen die figuren vormden. De rest was net iets anders, met een andere plafondschildering en inrichting.

Summer had een cirkel van kaarsen gemaakt en was er middenin gaan zitten, in een kleermakerszit. Om haar nek droeg ze een pendelketting.

‘We gaan live in drie, twee, een...’ Ria maakte een handgebaar dat Summer kon starten.

‘*The magic* van kaarsen is eeuwenoud,’ vertelde Summer terwijl ze zelfverzekerd in de camera keek. ‘Het helpt je *to focus*. Wanneer we bijvoorbeeld een wens maken als we jarig zijn, blazen we kaarsjes uit op onze verjaardagstaart. Ik heb deze kaarsen nu aangestoken om mij te helpen *to focus* op één ding: contact maken met Noraly Zwarts.’ Ze gebaarde naar de kaarsen om haar heen, sloot toen haar ogen en zei niets meer.

Summer bleef lang zo stil zitten en de camera filmde in die tijd uitgebreid alle kaarsen in de torenkamer, waarschijnlijk omdat de ploeg niet wist wat ze anders moesten filmen. Toen Summer haar pendelketting losmaakte, zoomde de camera op haar in. De ketting was zilver met een zwarte steen die een scherpe punt had. Met gesloten ogen hield ze hem voor zich uit.

Mats stootte Elfie aan. ‘Ze gaat echt pendelen,’ zei hij ademloos.

Even bleef het stil.

‘Is de *spirit* van Noraly Zwarts aanwezig?’ vroeg Summer. Haar stem trilde een beetje.

De pendel bewoog niet.

Summer schraapte haar keel en vroeg het opnieuw, maar nu met een vaste stem: 'Is de geest van Noraly Zwarts hier aanwezig?'

De camera zoomde in.

Elfie keek net op tijd naar het scherm om het goed te kunnen zien: de pendel bewoog. Het was alsof haar hart een slag oversloeg.

'Ja,' zei Summer, zodat het voor de kijkers ook duidelijk was. 'Heeft u een onafgemaakte zaak hier op aarde?'

Even gebeurde er niets, en toen bewoog de pendel weer, maar anders. 'Dat is een nee,' zei Summer, die naar de heen en weer bewegende pendel staarde. Ze leek even na te moeten denken over dat antwoord.

Elfie was verbaasd over haar eigen gevoel van teleurstelling. Had ze verwacht dat Noraly Zwarts 'ja' zou zeggen en zou vertellen dat ze nog een zoektocht naar een pendelketting, grimoire en geheime kamer in Kasteel Winterbeek af moest maken? Wat een stomme gedachte. En ze wist niet eens zeker of de geest van Noraly Zwarts hier écht was. Misschien had Summer wel een trucje om de ketting te laten bewegen. Wie weet was het weer de ellendige tocht in dit kasteel.

Summer wachtte tot de pendel stil hing en vroeg toen: 'Spookt u rond in dit kasteel?'

Elfie sperde haar ogen wijd open, bang om ook maar iets te missen. Ook Mats stond stokstijf naast haar.

De pendel bewoog.

‘Nee,’ zei Summer met een glimlach. Ze keek even in de camera en grijnsde. ‘Het is niet de geest van Noraly Zwarts die dit kasteel bewoont.’

Elfie hoopte vurig dat Summer geen verdere vragen zou stellen over de geest die dit kasteel dan wél bewoonde.

De tarotiste hield haar ketting weer voor zich uit. ‘Heeft u een boodschap voor ons?’ De camera zoomde weer in op de ketting, die even bewoog.

‘En dat is een ja,’ zei Summer met zachte stem. Ze liet de pendel zakken en legde hem op de grond. ‘Goed. Dan ga ik nu proberen de boodschap te ontvangen,’ zei ze tegen de camera. Met haar handen op haar knieën en gesloten ogen bleef ze stil-letjes zitten. De zwabberende vlammen van de kaarsen verlichtten haar gezicht.

Elfie bleef als gehypnotiseerd kijken. Hoe langer ze keek, hoe meer ze het gevoel kreeg alsof er spinnen onder haar huid kropen.

Summer fronste haar wenkbrauwen en ze kromp een beetje in elkaar, alsof ze iets probeerde te verstaan in een druk klaslokaal. Na een paar minuten stond het zweet haar op haar voorhoofd. Toen mompelde ze iets. Een woord waar Elfie rillingen van kreeg.

‘Zei ze nou...’ Mats kneep Elfie in haar arm.

‘Sleutels,’ zei Summer nogmaals, maar nu duidelijker. ‘Ze wil haar sleutels terug.’

Elfies adem stokte in haar keel. Dit kon niet waar zijn.

Ademloos staarden ze naar Summer, die nog steeds roerloos in haar kleermakerszit zat. Toen haalde Summer haar schouders op en keek met een beetje een lacherige blik in de camera. ‘Sorry, *that’s* it.’ Daarna riep ze naar niemand in het bijzonder: ‘Heeft iemand de sleutels van Noraly Zwarts gevonden misschien?’

Elfie en Mats renden zo snel als ze konden de trap af en spurtten door de eindeloos lange gang tot ze weer bij de grote hal uitkwamen. In de torenkamer van de volgende vleugel zat Petronella samen met iemand van de productie te wachten.

‘Hoe gaat-ie, mam?’ vroeg Elfie hijgend aan haar moeder.

‘Dat kan ik beter aan jou vragen,’ antwoordde Petronella kalm. ‘Ga even rustig zitten, je aura ziet er een beetje gestrest en paniekerig uit.’ Ze nam Elfie van top tot teen op. Daarna keek ze met samengeknepen ogen naar Mats, alsof ze vroeg: *waar zijn jullie toch mee bezig?*

Gelukkig kwam al gauw de rest van de televisieploeg de torenkamer binnen gestrompeld. Haastig zetten ze hun spullen klaar.

Petronella had een kan water, een aantal veren, drie kaarsen, een bakje met potgrond en een kristallen wijnglas in een cirkel op de tegelvloer uitgestald. In haar hand had ze het lijstje vast met daarin de foto van Noraly Zwarts.

‘Ben je er klaar voor, Petronella?’ riep Ria nadat alle camera-

mannen hun plek hadden ingenomen. Op haar bovenlip glom zweet. Ook zij had met haast alle trappen moeten beklimmen.

Petronella knikte en zette nog even haar zilveren tiara recht. Mats kneep in Elfies hand.

‘Nog dertig seconden... en we zijn live!’

Petronella was net als Summer in een kleermakerszit in het midden van de grote, ronde ruimte gaan zitten. Haar lange witte jurk lag als een mooie cirkel om haar heen. ‘Tijdens dit ritueel maak ik gebruik van de vijf natuurelementen,’ vertelde ze met haar vertrouwde serene stem. ‘Dit kristallen glas,’ ze pakte het wijnglas op en hield het voor de camera, ‘vertegenwoordigt het vijfde element: ether. Ether staat voor je geest en je ziel. Omdat ik wil dat mijn geest hier op aarde blijft terwijl ik contact maak met de geest van Noraly Zwarts, omring ik mij met de vier aardse elementen: water,’ ze gebaarde naar de kan water, ‘vuur,’ ze wees naar de kaarsen, ‘aarde,’ ze tilde het bakje potgrond op. Tot slot zwaaide ze met de veertjes. ‘En lucht.’ Daarna liet ze het fotolijstje uit de ridderzaal zien. ‘Als je contact wilt maken met een overledene, helpt het om een persoonlijk voorwerp van hem of haar bij je te hebben. Dat kan een foto zijn, maar ook bijvoorbeeld een haarborstel of sieraad.’ Ze legde het fotolijstje voor zich neer en sloot haar ogen. Ze haalde diep adem, blies uit en zei toen op een fluistertoon, alsof ze het meer tegen zichzelf had dan tegen de kijkers: ‘En dan nodig je de overledene uit om je te bezoeken.’

Het werd doodstil in de torenkamer. Een lichte bries liet het planetarium boven Petronella zachtjes bewegen.

Elfie durfde bijna niet te ademen. De camera zoomde langzaam in op Petronella's gezicht. Pas na een lange, zenuwslopende minuut bewogen haar lippen: 'Ze is hier.'

Mats snakte naar adem en kneept in Elfies arm.

'Heb ik contact met de geest van Noraly Zwarts?' vroeg Petronella, nog steeds met haar ogen gesloten.

De kaarsen flakkerden onrustig. Toen knikte Petronella, alsof ze de stem van Noraly Zwarts in haar hoofd hoorde. 'Waarom bent u hiernaartoe verhuisd?' vroeg ze hardop. Er viel een korte stilte. 'Mevrouw Zwarts vertelt me dat het kasteel geheimen kent die alleen zij kon ontrafelen.'

Elfie slikte moeizaam.

'O jee...' fluisterde Mats.

De wind liet Petronella's lange blonde haar wapperen en de vlam van de kaars werd kleiner, maar bleef branden.

Petronella ademde diep in. 'Is er een geheim dat u wilt onthullen?'

Weer bleef het even stil.

'Wat als haar geest iets onthult over de speurtocht van de Pendelvrouw?' fluisterde Mats zenuwachtig in Elfies oor.

Elfie maakte vlug een gebaar dat zoiets een belachelijk idee was. 'Het is geen theekransje.' Toch voelden Elfies handen zweterig. Wat wist zij nou van gesprekken met overledenen? Niets. Behalve dat ze het een bizar idee vond en er liever niet over nadacht.

Op dat moment verscheen er een glimlach op Petronella's gezicht, alsof haar iets grappigs werd ingefluisterd. 'Ze antwoordt dat haar uitgever nog een kortverhaal heeft liggen dat ze nog wil uitgeven.'

Elfie hoorde een paar medewerkers van de cameraploeg enthousiaste geluidjes maken.

Toen werd de frons op Petronella's voorhoofd dieper en haar ademhaling werd zwaarder. 'Ze heeft nog een boodschap,' sprak ze langzaam.

De camera zoomde in op Petronella's gespannen gezicht.

'Ze zegt... ze zegt: "Een boodschap voor mijn kreeft, Mari..."' Petronella blies uit. "Ik ben trots op jou," zegt ze.' Ze schudde haar hoofd alsof er water in haar oren zat. Toen waaide de kaars uit. Petronella opende haar ogen. 'Ze is weg.'

De camera zoomde uit en regisseur Ria riep: 'Terug naar de studio!'

'Wat?' vroeg Elfie verward aan Mats. 'Wat was dat?'

Mats haalde zijn schouders op. 'Geen idee,' antwoordde hij zachtjes.

Het camerateam en burgemeester Blijdorp applaudisseerden luid en schenen de mysterieuze boodschap niet storend te vinden. Daarna verdrongen ze zich voor het scherm waarop ze de rest van de uitzending konden volgen.

'Geweldig,' zei de hoofdredactrice van het spirituele tijdschrift enthousiast vanuit de studio. 'Ik vond het erg mooi dat Petronella de elementen gebruikte in haar ritueel. Dat laat zien

dat ze echt kennis van zaken heeft. Het contact met de geest van Noraly Zwarts was kort, net als bij Summer Johnson, en ook geloofwaardig. We kunnen niet verwachten dat ze hele gesprekken over de bloemetjes en de bijtjes houden.’ Ze lachte hardop en haar kwabbige gezicht schudde. ‘Ik denk wel dat we allemaal benieuwd zijn of er daadwerkelijk een kortverhaal ligt bij de uitgever.’ Ze keek om zich heen en gebaarde naar een medewerker die de kijkers niet konden zien. ‘Is er al contact?’ Even bleef het stil. ‘Gut ja, lieve mensen, we hebben Katinka Duim aan de telefoon van Duim Uitgevers.’ De hoofdredactrice klapte enthousiast in haar handen.

‘Met wie spreek ik?’ klonk een norse stem door de studio.

‘U spreekt met Tess en u bent nu in de live-uitzending van de Wedstrijd van de Wonderwerkers. Ik heb een vraag voor u.’

‘Is het een korte vraag? U belt mij namelijk op mijn vrije zaterdagavond,’ antwoordde de uitgever.

Tess stootte een ongemakkelijk lachje uit. ‘U heeft helemaal gelijk, mevrouw Duim. Het is inderdaad een korte vraag. Namelijk: ligt er een nog ongepubliceerd kortverhaal van Noraly Zwarts bij u?’

‘Bedoelt u dat verhaal over die bloederige bloemenstal? Goh ja, dat ligt hier nog. Hoe weet u dat nou? Ik heb nog niet echt bedacht wat ik ermee ga doen, maar...’

‘Fantastisch!’ riep de hoofdredactrice uit. Met grote ogen keek ze camera in. ‘Horen jullie dat, fijne kijkers? Petronella Valerius had gelijk...’

Mats en Elfie waren in een euforische stemming toen ze het kasteel verlieten. Dit was de beste uitzending tot nu toe. Net toen ze door het hek wilden vertrekken, kwam Amara vanuit het koetshuis naar hen toe rennen.

‘Amara!’ riep Mats uit.

‘We hebben je de hele week gebeld en gemaïld,’ zei Elfie streng. ‘Waarom reageerde je n-’

‘Die boodschappen,’ gooide Amara eruit terwijl ze hen allebei bij de arm pakte. Haar ogen waren rood, haar zwarte make-up was uitgelopen en ze ademde oppervlakkig. ‘Die waren echt? Echt van mevrouw Zwarts, toch?’

‘Gaat het wel?’ vroeg Mats bezorgd.

‘Mijn sterrenbeeld is Kreeft, snap je?’ Ze keek hen doordringend aan.

‘Wat?’ Het duurde even voordat Elfie doorhad waar Amara op doelde. ‘O...’ zei ze verbluft, ‘de boodschap van Noraly Zwarts...’

‘Jij bent Mari. Natuurlijk,’ zei Mats ademloos. ‘Amara, Mari... Die boodschap was voor jou!’

Amara knikte en net toen ze haar mond opendeed om meer te vertellen, zwaaide de voordeur van het koetshuis open.

‘Amara Benali!’ Olfa’s stem klonk scherp als een mes. ‘Hier komen, nu!’

Amara draaide zich verschrikt om. ‘Mijn moeder heeft mijn laptop en telefoon afgepakt,’ siste ze naar Elfie en Mats. En voordat een van hen kon antwoorden had ze zich al omgedraaid en rende ze terug naar huis.

‘Wauw,’ fluisterde Mats terwijl ze haar nakeken. ‘Dat is bijzonder zeg... Dat je een boodschap krijgt van iemand die net overleden is. Volgens mij was ze echt van slag.’

Langzaam liepen ze verder en zwaaiden naar Ed, die op de oprijlaan stond te wachten.

‘Ik ben benieuwd of haar moeder de uitzending heeft gezien,’ peinsde Elfie.

‘Hoe bedoel je?’ vroeg Mats.

‘Nou ja, eigenlijk heeft de geest van Noraly Zwarts tegen Olfa gezegd dat ze de sleutels terug wilde die zij heeft afgepakt,’ zei Elfie met schorre stem. ‘Ik zou knettergek worden als ik ineens werd toegesproken door een geest...’

‘Ik hoop dat het helpt,’ grinnikte Mats, ‘en dat ze ze teruggeeft.’

Elfie keek nog een keer achterom naar het koetshuis. ‘Nou, het lijkt er niet op dat ze is bijgedraaid...’



ONVERWACHT BEZOEK

Verdachte gebeurtenissen: 5

1. Amara is de erfgenaam van de Pendelvrouw en alleen zij kan ervoor zorgen dat haar geest rust vindt door de kamer als eerste te openen.
2. Het derde raadsel luidt: Onveranderlijk blijven zy, van wieg tot graf. En daar waar het vuur zijn eigen wetten maakt, en de maan in haar eigen teken staat, opent de deur
3. Een anonieme schatzoeker neust rond in het kasteel.
4. Osman weet van de legende.
5. Amara's moeder Olfa heeft de sleutels afgepakt, die Noraly Zwarts terug wil (volgens Summer dan).

Personen om in de gaten te houden: 1. Burgemeester Blijdorp, 2. Summer Johnson, 3. Diego Tormenta, 4. Osman, 5. Olfa.

‘Wat een prachtige reacties op je optreden, Peet,’ zei Ed trots toen Elfie op maandagmiddag samen met haar ouders en Mats thuis aan de keukentafel zat.

Ed liet de soeplepel in de pan los en bukte om Petronella, die aan de keukentafel zat, een knuffel te geven.

Elfie zat tegenover haar moeder en had net een hele reeks berichten voorgelezen die ze op internet had gevonden.

‘Jawel, hè?’ Petronella glimlachte. ‘Erg fijn. Het was ook bijzonder. Ik ben blij dat ik dat ritueel met al die elementen in mijn grimoire had gevonden. Het was perfect.’

Mats knikte hevig en vroeg toen opgewonden: ‘Mag ik een keer je grimoire lezen?’

‘Na de wedstrijd mag dat,’ antwoordde Petronella. En ze voegde er met een glimlach aan toe: ‘En dan kunnen we ook een begin maken met jouw eigen grimoire.’

Het verbaasde Elfie niets dat haar beste vriend straalde alsof hij zojuist te horen had gekregen dat hij een jaar niet naar school hoefde.

‘Die Diego maakt er telkens wel een tragedie van, zeg,’ ging Ed verder terwijl hij terug naar het gasfornuis liep om de drie pruttelende pannen in de gaten te houden. De geur van verse basilicum en knoflook vulde de keuken.

Petronella knikte. ‘Hij pikt echt heel andere energieën op dan Summer en ik.’

‘Ik hoorde dat hij een bekende astroloog is in de Dominicaanse Republiek,’ zei Ed. ‘Of was. Hij heeft nogal wat kri-

tiel over zich heen gekregen, geloof ik, over zijn werkwijze.'

'O, ik geloof meteen dat hij een goede astroloog is,' zei Petronella, 'maar of hij echt contact maakt met andere entiteiten...' Ze schudde haar hoofd. 'Dat betwijfel ik. Alle hemels en sterren, hij voelt alleen maar verdriet en eenzaamheid.'

'Petronella?' zei Mats ineens. Hij verschoof onrustig op zijn stoel en vroeg toen: 'Mag ik je wat vragen over geesten?'

Petronella gebaarde dat hij verder mocht gaan.

Elfie ging rechtop zitten. Als Mats maar niet iets stoms zei dat hun onderzoek zou verraden...

'Nou, volgens Summer spookt de geest van Noraly Zwarts niet rond in het kasteel. Hoe konden jullie dan toch contact met haar maken?'

'Ah, goede vraag,' zei Petronella langzaam. 'Er is een verschil tussen entiteiten, geesten – hoe je ze ook wilt noemen – die ergens rondspoken, en geesten die op bezoek komen. Geesten die ergens rondspoken hebben nooit de aarde verlaten. Ze zijn nooit naar het licht gegaan. Bijvoorbeeld omdat ze niet durfden, of omdat ze hier op aarde nog iets te doen hadden, het kan verschillende redenen hebben. Die vragen aandacht door bijvoorbeeld met het licht te spelen, koude lucht of een geur te verspreiden, dat kan van alles zijn. Maar de meeste geesten gaan wél naar het licht, waar het veel fijner is. Hun energie gaat nooit verloren en daarom kunnen we met hen ook contact leggen. Dat is wat we deden met de geest van Noraly Zwarts.'

‘Wauw,’ zei Mats zachtjes. ‘En die geesten die op aarde zijn achtergebleven, die blijven hier voor altijd?’

‘Niet zolang er mensen zijn zoals ik,’ zei Petronella opgewekt en ze zette haar paarse vlinderbril recht. ‘Als ik ze tegenkom, bijvoorbeeld als ik een huis moet zuiveren van negatieve energie, dan help ik ze naar het licht.’

‘Je hebt echt het beste werk ooit,’ zei Mats ademloos. Zijn mond stond een stukje open en Elfie wilde er het liefst een rekenmachine of een computer in proppen. Sinds wanneer was werk waarvan meer dan de helft van de wereldbevolking niet geloofde dat het nut had, omdat ze dachten dat het allemaal onzin was, “het beste werk ooit”?

Petronella lachte stralend naar Mats. ‘Vind ik ook.’

‘Op bezoeken aan de kerkers van een oud kasteel na’ mengde Ed zich in het gesprek. ‘Dat was niet bepaald zonnig.’

Petronella knikte. ‘Dat was inderdaad pittig voor Summer! Het was natuurlijk te verwachten dat er wanhopige zielen in de kerkers rondhingen. Alhoewel ik het idee heb dat er één geest in het bijzonder is die telkens contact...’

Ze werd onderbroken door de deurbel.

Elfie had met gloeiende oren geluisterd naar Petronella’s laatste woorden. Eén geest in het bijzonder? Ze kreeg steeds meer de indruk dat haar moeder het een en ander meekreeg over de aanwezigheid van de Pendelvrouw.

‘Ik ga wel even de benen strekken,’ zei Petronella en ze stond op. ‘Dat is goed voor me.’ Ze liep de kamer uit om open te doen.

‘Dag Petronella,’ zei een mannenstem bij de voordeur.

Die stem kwam Elfie bekend voor. Ze spitste haar oren om het gesprek te volgen.

‘Ik ben Osman van de *Oostlandse Courant*, wij spraken elkaar laatst al even kort tijdens de uitzending.’

Elfie zat rechtop in haar stoel, net zoals Mats. ‘Osman?’ siste ze. ‘Wat doet hij hier?’

‘Dat klopt,’ hoorden ze Petronella vriendelijk zeggen, ‘en toen heb ik u gezegd dat ik pas na de wedstrijd beschikbaar ben voor een interview.’

‘Ik wilde alleen aan u vragen wat u weet over de legende van de Pendelvrouw.’

‘Ik weet niet waar u het over heeft.’

‘Het zit zo,’ zei Osman, ‘er bestaat een legende over een heks die als een soort waarzegster met een bijzondere pendelketting door het land zou hebben gereisd...’

Ed had het vuur van het gasfornuis uitgezet en zijn handen vol spetters tomatensaus aan zijn schort afgeveegd. Nu liep hij als een soort dolle stier naar de gang. ‘Volgens mij heeft mijn vrouw gezegd dat ze nu geen interviews kan....’

‘Dank je wel lieverd,’ hoorde Elfie haar moeder kalm zeggen. Even later kwam Ed mopperend de woonkamer weer binnenlopen. Hij schudde zijn hoofd terwijl hij de pollepel uit de pan pakte. ‘Respectloos...’ mompelde hij, ‘opdringerige oelewapper.’

‘Ik weet dat u vragen heeft,’ hoorden ze Petronella zeggen,

‘en na de wedstrijd zal ik u met liefde verder helpen. Althans, dat zal ik proberen. U bent dan van harte welkom in mijn praktijk. Fijne dag, Osman.’

Mats’ mond stond weer een stukje open. Alleen was dat dit keer niet van ontzag, maar van schrik.

Elfie zat als bevroren achter haar laptop. Osman leek precies te weten wat de legende van de Pendelvrouw inhield. Wat was er zo dringend dat hij Petronella wilde spreken? Dacht hij dat Petronella hem verder kon helpen met de zoektocht naar de geheime kamer?

‘Gaat het, zonnekind?’ vroeg Petronella aan Elfie toen ze de kamer weer binnenkwam. ‘Je ziet bleek.’

‘O, ja hoor,’ zei Elfie vlug en ze forceerde een glimlach.

Petronella bleef haar nog even doordringend aankijken, schudde toen lichtjes haar hoofd en ging op de bank liggen. ‘Het eten ruikt heerlijk, Ed,’ mompelde ze, ‘is het al bijna klaar?’



Elfie en Mats waren nog steeds vastbesloten om het laatste raadsel op te lossen voordat het kasteel openging voor het publiek. Het liefst nog voor het Halloweenfestival van aanstaande zaterdag. Maar het schoot niet erg op. Onder andere omdat Elfie vaak tot laat in de avond bezig was met de artikelen die ze voor de burgemeester moest schrijven.

Woensdagmiddag hadden Elfie en Mats afgesproken om sa-

men met Lewis en Nova naar Lobo toe te gaan. Hij zou die dag zijn podcast online zetten en zij mochten de aflevering als eerste beluisteren.

Lewis en Lobo zongen onderweg van school naar Lobo's huis verschillende clubliedertjes terwijl Mats dirigeerde.

Nova wist van elke zin maar één woord mee te zingen, en deed dat zo hard dat de jongens steeds verschrikt achteromkeken.

‘Wat?’ riep Nova zogenaamd geërgerd. Daarna grijnsde ze naar Elfie, die naast haar fietste. ‘Ik ben vast aan het oefenen voor als ik als horrorzangeres naar het Halloweenfestival ga.’

‘Horrorzangeres?’ vroeg Elfie met opgetrokken wenkbrauwen.

Nova knikte triomfantelijk. ‘Dat heb ik zelf bedacht. Een horrorzangeres besluipt haar slachtoffers en zingt dan heel hard en vals in hun oor. De gevolgen daarvan kunnen ernstig zijn. Denk aan: oorpijn, in je broek plassen van schrik, en heel misschien een plotselinge dood.’

Elfie grinnikte. De rest van de fietsrit beraadden ze samen met welk liedje ze Damaris en Jooske zouden laten schrikken.

Toen ze bij Lobo thuis aankwamen durfde Elfie meneer Rosario niet aan te kijken. Wat als hij met zijn blik iets zou zeggen over de vorige keer dat ze hier was? Hoe moest ze reageren als ze niet eens begreep wat er precies mis was gegaan? Ze frunnikte aan een draadje van haar trui, poetste twee keer

haar bril en rommelde te lang in haar tas. Maar meneer Rosario leek het vreemde afscheid van vorige keer helemaal vergeten te zijn. ‘Kom zitten allemaal!’ zei hij joviaal en hij gebaarde naar de eettafel. In het midden stonden donkerblauwe speakers. Terwijl Lobo zijn laptop aansloot, ging de rest zitten en schonk meneer Rosario limonade voor iedereen in.

‘Ik ben benieuwd wat jullie ervan vinden,’ zei Lobo op serieuze toon. Hij veegde een bruine krul uit zijn gezicht. ‘Zijn jullie er klaar voor?’

‘Ja!’ riep de rest in koor. ‘Zet aan!’

Lobo klikte iets aan op zijn laptop en bedekte toen zijn gezicht met zijn handen, alsof hij even onzichtbaar wilde zijn terwijl de rest zijn podcast beluisterde.

‘Welkom allemaal bij *Trap af! - De podcast*,’ klonk Lobo’s opgewekte stem door de speakers. ‘Bij mij is Hayat Meijer aangeschoven, welkom!’

Elfie kon niet stoppen met grijnzen tijdens het luisteren. Lobo was vriendelijk, maakte grapjes en klonk zelfverzekerd. Het was alsof hij dit al honderd keer had gedaan. Hij vroeg welk shirt de vrouw had meegenomen en nadat ze dat had beschreven zei hij: ‘Dan ben ik nu heel erg benieuwd naar het avontuur dat je hebt beleefd in dat shirt. Trap maar af!’

Het duurde ongeveer een halfuurtje en toen het was afgelopen barstte er een applaus los aan tafel.

‘Zo goed gedaan!’ riep Mats. ‘Lewis neemt vast alles terug wat hij erover heeft gezegd.’

Lewis grinnikte. ‘Helemaal waar! Deze podcast is een geweldig idee.’

‘Dus nu hebben we twee topjournalisten in onze vrienden-groep,’ zei Nova trots. ‘Wat vond jij ervan, Elfie?’

Iedereen aan tafel keek ineens vol belangstelling naar Elfie. Ook Lobo. Ze voelde dat haar wangen warm werden. ‘Eh ja, echt goed,’ zei ze snel. ‘Lobo stelde heel goede vragen.’

Op dat moment ving Elfie even Lobo’s blik. Hij glimlachte verlegen en Elfies hart leek uit haar borst te willen springen.

‘Dat “trap af” is ook zo vet bedacht,’ zei Lewis.

Lobo rolde overdreven met zijn ogen. ‘Hoezo moet jij me nou weer een compliment geven over iets wat ik níét zelf heb verzonnen? Dat was Elfies idee.’

Lewis knikte haar goedkeurend toe en zei toen plagerig tegen Lobo: ‘Ik vind jou gewoon wat minder cool. Maar... verschil moet er wezen.’

Lobo schudde lachend zijn hoofd.

‘Weet iedereen nou al hoe die verkleed gaat zaterdag?’ vroeg Nova ineens. Ze nam een slok van haar limonade voordat ze verderging. ‘Hoewel ik horrorzangeres best een leuk idee vind, kunnen we ook iets gezamenlijks doen. Dat we als vijf superhelden gaan of zo?’

‘Oeh!’ zei Lewis en hij zoog zijn wangen naar binnen. ‘Dat klinkt vet.’

Elfie keek vanuit haar ooghoeken naar Lobo. Zou hij nu zijn idee over de skeletten aan de rest vertellen? Maar hij zei

niets. Plotseling leek hij heel druk met een velletje bij zijn knokkel.

‘Ik heb eigenlijk al een tovenaarscape,’ zei Mats, ‘en een magisch kristal. Dus dat komt wel goed. En jij, Lobo?’

‘O, eh... ik ga als wolf,’ antwoordde Lobo. Hij glimlachte erbij, maar zijn ogen lachten niet mee.

‘En ik ga als mummie,’ zei Lewis opgewekt, ‘mijn vader heeft al extra dik wc-papier gekocht.’

‘Goed dan,’ zei Nova gepikeerd en ze sloeg haar armen over elkaar. ‘Niet echt origineel, als ik eerlijk mag zijn. Ik ga dan wel als horrorzangeres. Als ik jullie was zou ik maar oordoppen in doen, want denk maar niet dat ik jullie zal sparen.’ Ze draaide zich naar Elfie en rolde toen met haar ogen, alsof ze wilde zeggen: *spelbrekers!*

Elfie glimlachte flauwtjes en nam een slok van haar limonade. Ze voelde de teleurstelling in haar buik. Die lag daar als een baksteen en ging de rest van de middag niet meer weg.

Even voor zessen fietste Elfie met Mats naar huis. ‘Weet jij nou al hoe je verkleed gaat zaterdag?’ vroeg hij.

Elfie schudde haar hoofd. ‘Laten we eerst dat raadsel in die kist oplossen,’ zei ze met een zucht, ‘voordat Osman het doet.’



HET RAADSEL IN DE KIST

Verdachte gebeurtenissen: 5

1. Amara is de erfgenaam van de Pendelvrouw en alleen zij kan ervoor zorgen dat haar geest rust vindt door de kamer als eerste te openen.
2. Het derde raadsel luidt: Onveranderlijk blyven zy, van wieg tot graf. En daar waar het vuur zijn eigen wetten maakt, en de maan in haar eigen teken staat, opent de deur
3. Een anonieme schatzoeker neust rond in het kasteel.
4. Osman weet van de legende over de Pendelvrouw.
5. Amara's moeder heeft de sleutels afgepakt.

Personen om in de gaten te houden: 1. Burgemeester Blijdorp, 2. Summer Johnson, 3. Diego Tormenta, 4. Osman, 5. Olfa.

Vrijdag na school hadden Elfie en Mats eindelijk tijd om zich op te sluiten in de Sterrensteen. Elfie zat in de leunstoel naast de houtkachel en haar gezicht gloeide van de warmte.

Mats zat op het tapijt bij haar voeten en om hem heen lag een kleine bibliotheek aan boeken. Hij had de geurkaarsen met het etiket VOOR EEN HELDERE GEEST aangestoken en een mintachtige geur vulde de praktijk. Op het zachte geknisper van de kachel na was het stil.

Elfie tuurde naar de inscriptie in haar schrift. Ze las hem voor de zoveelste keer.

Onveranderlijk blyven zy, van wieg tot graf. En daar waar het vuur zijn eigen wetten maakt, en de maan in haar eigen teken staat, opent de deur.

Ze slaakte een zucht van frustratie. ‘Het is zo onduidelijk! De Pendelvrouw praat over een wieg, een graf, vuur, de maan...’ Ze stond op en ijsbeerde door de praktijk. Hoelang waren ze al bezig? Haar maag rammelde en haar oogleden voelden zwaar.

Mats sloeg een boek dicht en zocht een nieuwe in de stapel. ‘We hebben heksenrunen gehad, maanenergie, tarotkaarten... Aha!’ Hij hield een blauw boek omhoog met gouden letters. ‘Zou het iets met astrologie te maken hebben?’

Elfie bleef staan en zette haar handen in haar zij. ‘Hoe dan?’ vroeg ze.

‘Nou, drie sterrenbeelden worden vuurtekens genoemd,’ legde Mats uit. ‘Dat zijn Ram, Boogschutter en Leeuw.’ Hij bladerde speurend door het boek.

‘En staan die erom bekend dat ze hun eigen wetten maken of zoiets?’ vroeg Elfie verveeld.

‘Nou... niet allemaal,’ verzuchtte Mats, ‘en Waterman staat ook bekend als een rebel, en dat is een luchtteken.’

‘Oké, nou, dan zal dat het wel níét zijn,’ zei Elfie terwijl ze weer in de gele leunstoel neerplofte. Ze maakte haar knotje opnieuw. Haar zwarte krullen voelden stug en weerbarstig, net als haar hersenen. “Daar opent de deur,” dreunde ze op. ‘De Pendelvrouw wijst een plek aan met dit raadsel, dat is duidelijk.’ Het voelde alsof ze naar een wazige foto keek. Waarom lukte het haar niet om scherp te stellen? Wat zag ze niet?

Mats klapte zijn astrologieboek dicht en ging op zijn rug liggen. ‘Heksenrunen, maanmagie, tarotkaarten...’

Er verstreken een paar minuten in stilte.

Ineens schoot Mats overeind. ‘We vergeten de handafdruk!’

‘Die ben ik heus niet vergeten,’ snoof Elfie. Ze kon zich de griezelige afdruk op de bodem van de kist zo voor de geest halen. Ze keek Mats achterdochtig aan. ‘Hoezo? Heb je een idee hoe die ons kan helpen met dit raadsel?’

‘Ja,’ zei Mats terwijl hij opstond en naar de achterste kast in de praktijk liep. Hij pakte het beeldje dat eruitzag als een

afgehakte hand van de plank en bekeek het goed. 'Ik denk dat we die afdruk moeten lezen!'

Elfie fronste haar wenkbrauwen. 'Als in... handlezen?'

Mats knikte hevig. 'Handlezen bestaat al eeuwen, dat moet de laatste soort heksenwijsheid zijn!'

'Natuurlijk,' fluisterde Elfie. Waarom had ze daar niet eerder aan gedacht? Ze haalde haar telefoon uit haar zak en zocht de foto op die ze van de handafdruk had gemaakt. Zou deze afdruk hen echt helpen om de inscriptie te ontcijferen?

Mats trok ondertussen alle boeken over handlijnkunde uit Petronella's kasten. Hij legde ze op het tapijt tussen hem en Elfie in, zette het beeldje van de hand ernaast en begon direct met lezen.

Elfie was iets minder enthousiast om haar moeders zweverige boeken open te slaan. Ze snoof de mintachtige geur op die in de praktijk hing, in de hoop dat ze dan niet na één pagina in slaap zou vallen. Daarna pakte ze een boek van de stapel, getiteld *Wat je handen je vertellen*. Petronella had het helemaal stuk gelezen. De kaft was beschadigd, de bladzijden waren vergeeld en stonden bol. Elfie sloeg het open op een willekeurige bladzijde en haalde vol afschuw haar neus op toen ze zag dat dit hoofdstuk over de vorm en kwaliteit van je nagels ging. *Driftige mensen hebben brede nagels...* Vlug bladerde ze verder. Het feit dat haar moeder nagels bestudeerde, wilde ze het liefst zo snel mogelijk weer vergeten.

'Dit is zo interessant,' zei Mats opgewonden. 'Moet je horen

wat hier staat...' Hij had een boek met een roze kaft in zijn handen en leek de opengeslagen bladzijde met zijn ogen op te willen eten.

Ondanks dat Elfie een heel ander idee had over wat 'interessant' was, luisterde ze terwijl hij voorlas: 'Je handen vertellen je van alles over je karakter, talenten en verlangens. Ze zijn als het ware de plattegrond van je lichaam en ziel. De linkerhand...'

Elfies gedachten dreven af. Mats' woorden hadden iets in beweging gezet in haar hersenen. Ze fronste haar wenkbrauwen terwijl ze naar het scherm van haar telefoon keek, waarop nog steeds de handafdruk van de Pendelvrouw te zien was. *Je handen zijn als het ware een plattegrond.* En toen klikte er iets in elkaar.

'De plattegrond,' fluisterde ze. Met een ruk ging ze rechtop zitten, alsof iemand haar zojuist aan haar haren omhoog had getrokken. 'Mats, dat is het!'

'Wat?' vroeg hij terwijl hij enigszins geërgerd opkeek van zijn boek.

'Het kasteel is gebouwd in de vorm van een hand!' riep Elfie uit. 'Dat zagen we op de plattegrond van het kasteel. Wat als de Pendelvrouw met dit raadsel een plek in haar handafdruk aanwijst en wij diezelfde plek moeten zoeken in het kasteel?'

Mats staarde Elfie met opgetrokken wenkbrauwen aan. En toen drong het tot hem door. 'Haar hand is als een kaart van het kasteel.'

Mats was als een gek naar huis gerend en een paar minuten later lag de plattegrond van Kasteel Winterbeek op de grote houten tafel in de Sterrensteen. Het kasteel had inderdaad de vorm van een hand: de vierkante binnenplaats vormde de handpalm en de vijf zijvleugels waren net vingers.

‘En nu?’ vroeg Mats terwijl ze samen naar de kaart keken. Zijn stem trilde van opwindning.

‘Nu moeten we die inscriptie ontcijferen,’ zei Elfie. ‘Het moet naar iets in haar hand verwijzen.’ Ze ging aan tafel zitten en terwijl Mats in Petronella’s boeken over handlezen dook, pakte Elfie haar notitieboekje er weer bij. Nogmaals las ze de inscriptie.

Onveranderlijk blyven zy, van wieg tot graf. En daar waar het vuur zijn eigen wetten maakt, en de maan in haar eigen teken staat, opent de deur.

Wat kon ze uit deze zin koppelen aan handlezen? Ze leunde met haar ellebogen op tafel en bekeek de woorden een voor een. ‘*Onveranderlijk blijven zij...*’ mompelde ze. Wat was er onveranderlijk aan een hand? Ze had de woorden nog maar net door haar gedachten laten rollen of ze kreeg een ingeving. Ze schoof haar stoel naar achteren en stond op. ‘Er is natuurlijk een reden waarom vingerafdrukken zo belangrijk zijn in politieonderzoeken,’ zei ze terwijl ze haastig wat boeken opzieschoof die Mats op tafel had gelegd. ‘Waar is mijn...’ begon

ze, maar haar vingers hadden haar Handleiding voor Primeurtochten al gevonden.

Mats keek haar vragend aan vanaf de andere kant van de tafel. 'Wat?'

'Het enige onveranderlijke aan een hand zijn natuurlijk je vingerafdrukken,' zei ze en ze bladerde naar hoofdstuk veertien uit haar handleiding. 'Kijk...'

HANDLEIDING VOOR PRIMEURTOCHTEN (HVP)

Hoofdstuk 14: Vingerafdrukken opsporen

Al vanaf je geboorte heb je unieke patronen op je vingertop. Niemand heeft exact hetzelfde patroon en ze veranderen nooit meer. Vingerafdrukken zijn daarom ontzettend belangrijk bij het opsporen van een misdadiger. Je vindt ze vooral op deurknoppen, kranen en tafels. Door een vingerafdruk te kopiëren heb je bewijsmateriaal dat iemand op een plek is geweest. Hoe doe je dat? 1. Strooi poeder (babypoeder, maïzena of cacao poeder) op een vingerafdruk en haal met een kwastje het overtollige poeder eraf. 2. Plak een stukje transparant plakband op de vingerafdruk. 3. Haal het eraf en plak de afdruk vervolgens op een papiertje. Zo kun je de afdruk bewaren en vergelijken met de vingerafdruk van de verdachte.

‘Van je wieg tot aan je graf blijven je vingerafdrukken hetzelfde, snap je?’ Ze legde haar HVP neer. ‘Het eerste gedeelte van het raadsel verwijst naar vingerafdrukken. Dat zijn dus de uiteindes van de vijf zijvleugels.’

Mats bladerde meteen terug naar de inhoudsopgave van het boek dat voor hem lag. ‘Vingerafdrukken,’ prevelde hij, ‘daar is vast een apart hoofdstuk over.’

Elfie trok ondertussen ook een ander boek naar zich toe. Het heette *De waarheid in je handen* en het zag er oud en versleten uit. Ze was te opgewonden om te gaan zitten, dus ze bleef staan terwijl ze door het boek bladerde.

Een tijdje was het stil, op het geluid van omslaande bladzijdes na.

‘Hier staat het ook,’ mompelde Mats en hij tikte op de open-geslagen bladzijde. ‘De vingerafdrukken zijn onveranderlijk, in tegenstelling tot de lijnen in je handen, die veranderen als je grote veranderingen aanbrengt in je leven. Ook krijg je er lijnen bij en verdwijnen er lijnen.’ Hij keek Elfie aan. ‘Wist je dat?’

‘Wat?’ vroeg Elfie, die amper geluisterd had.

‘Dat de lijnen in je hand veranderen. Hier staat dat als je veel piekert er “eilandjes” op je hoofdlijn ontstaan. Dan zijn een soort rondjes...’

‘Nee, dat wist ik niet,’ zei Elfie geïrriteerd, ‘en we hebben hier echt geen tijd voor! Het Halloweenfestival is morgen al en daarna gaat het kasteel open. Straks is iemand ons voor. Osman bijvoorbeeld!’

‘Je hebt gelijk,’ zei Mats snel en hij bladerde verder. ‘Amara zal ontroostbaar zijn als ze faalt en de geest van de Pendelvrouw nooit rust zal vinden.’

Elfie wierp een blik op de klok. Het was al halftien ’s avonds, dus het zou niet lang meer duren voordat haar ouders Mats naar huis zouden sturen.

‘Hier!’ riep Mats. Hij staarde naar een bladzijde in zijn boek. ‘Dit gaat over huidpatronen op de vingertoppen!’ Zijn ogen vlogen over de tekst. ‘Geen enkele vingerafdruk is hetzelfde,’ las hij voor, ‘maar je kunt ze wel onderverdelen in vier typen patronen, namelijk lussen, tenten, bogen en kransen. Elk type hoort bij een element. Lussen horen bij het element water, tenten bij lucht, bogen bij aarde en kransen bij vuur.’

Elfie stond snel op en liep naar Mats toe. ‘Wat zei je? Kransen horen bij vuur?’ Ze las met hem mee over zijn schouder.

‘Als je op je vingertop cirkeltjes ziet, spreek je van een krans,’ las Mats op.

‘Dus we kunnen kijken op welke vingertop de Pendelvrouw een vuurpatroon heeft,’ dacht Elfie hardop, ‘dat is vast een aanwijzing naar de plek waar de geheime kamer zit. En wat staat daar?’ Ze wees naar een apart blokje onderaan de pagina.

Huidpatronen in combinatie met je vinger

Kijk ook naar de vinger waarop je het huidpatroon ziet. Elke vinger heeft een andere betekenis. Je pink gaat over hoe je spreekt, je ring-

vinger gaat over creativiteit, je middelvinger over structuur en regels, je wijsvinger gaat over wat je de wereld van jezelf laat zien en je duim gaat over innerlijke kracht. Heb je een lus op je duim? Dan ga je vaak ruzies uit de weg. Heb je een krans op je duim? Dan vind je het vervelend als anderen je vertellen wat je moet doen. Een krans op je middelvinger werd vroeger gezien als bewijs dat je een misdadiger bent. Dat is natuurlijk niet zo, maar het betekent wel dat je rebels bent en graag je eigen regels maakt.

Elfie snakte naar adem. ‘Maar dan...’

Mats draaide zich om en keek met grote ogen naar haar op.

‘Dan hebben we bijna het hele raadsel ontcijferd!’ zei ze met trillende stem. ‘Een krans op je middelvinger betekent dat je graag je eigen regels maakt.’ Ze ging naast Mats aan tafel zitten terwijl ze haar telefoon erbij pakte. Samen bekeken ze de handafdruk en zoomden in op de vingertop van de middelvinger.

‘Het is moeilijk te zien,’ mompelde Mats. Hij vergeleek het plaatje uit het boek met de vingerafdruk op de foto. ‘Maar het lijken inderdaad wel cirkeltjes. De Pendelvrouw heeft een krans op haar middelvinger. Een vuurpatroon dus.’

‘We zijn zo dichtbij!’ riep Elfie uit. Ze gebaarde naar de plattegrond die op tafel lag. ‘De geheime kamer moet ergens aan het einde van de middelste zijvleugel zijn. Ergens op een verdieping van de toren.’

Mats stond op en liet zichzelf in de gele leunstoel bij de kachel neerploffen. ‘Amara weet niet wat ze hoort!’

Elfie las de inscriptie nog eens op: ‘*Onveranderlijk blijven zij, van wieg tot graf. En daar waar het vuur zijn eigen wetten maakt, en de maan in haar eigen teken staat, opent de deur.*’

‘Dat stukje over de maan moet ons precies vertellen waar de deur is naar de geheime kamer,’ peinsde Mats. ‘Ik heb alleen geen idee wat het betekent. Jij?’

Elfie zuchtte terwijl ze zich over de plattegrond van het kasteel boog. ‘Niet precies... Maar ze heeft het over de maan, dus ik denk dat het op de bovenste verdieping is: de astronomietoren.’ Opwinding vlamde door haar heen terwijl ze terugdacht aan de grote, ronde torenkamer met het gouden planetarium aan het plafond. Zat daar ergens een geheime deur?

‘Natuurlijk, de astronomietoren!’ riep Mats uit. ‘Dat klopt ook helemaal met het laatste deel van de spreuk boven de poort: *zoek waar de sterren uw tocht bezegelen.*’

‘Ja,’ zei Elfie opgewonden. ‘Het moet daar wel zijn. Maar die kamer is wel groot... Dat over die maan in haar eigen teken moet een preciezere plek aangeven. Tenminste, dat denk ik. Misschien staat in deze boeken nog iets over een maan-teken.’ Ze gebaarde naar de stapel boeken op de tafel.

De rest van de avond brachten ze lezend door in de Sterrensteen. Totdat Ed binnenkwam om Mats naar huis te sturen.

‘Bedtijd, jongens. Morgen is de grote dag!’

Een beetje teleurstellend was het wel, dat ze het laatste stukje niet hadden opgelost. Toch zouden ze morgen tijdens het Halloweenfestival naar de torenkamer gaan om de geheime kamer te zoeken. Ze moesten het proberen. De tijd drong.



HET HALLOWEENFESTIVAL

Verdachte gebeurtenissen: 5

1. Amara is de erfgenaam van de Pendelvrouw en alleen zij kan ervoor zorgen dat haar geest rust vindt door de kamer als eerste te openen.
2. Een anonieme schatzoeker neust rond in het kasteel.
3. Osman weet van de legende over de Pendelvrouw.
4. Olfa, Amara's moeder, heeft twee van de drie sleutels afgepakt.
5. De geheime kamer van de Pendelvrouw is ergens in de torenkamer van de middelste vleugel.

Personen om in de gaten te houden: 1. Burgemeester Blijddorp, 2. Summer, 3. Diego, 4. Osman, 5. Olfa.

Rillend stak Elfie haar handen in de zakken van haar lange, beige detectivejas. Ze liepen nu een halfuurtje rond op het Halloweenfestival en het werd steeds kouder buiten.

‘Kijk!’ riep Lewis en hij wees naar een kraampje verderop waar je lolly’s kon kopen in de vorm van oogballen. Zijn outfit van wc-papier liet al een beetje los, waardoor hij er meer uitzag als een sneeuwman dan als een mummie, maar hij leek zelf niets door te hebben.

Nova streek grinnikend haar lange, goud geverfde haren uit haar gezicht en likte overdreven haar lippen af.

De paden van de kasteeltuinen werden verlicht door kaarsen in uitgeholde pompoenen. Het licht scheen door de lege oogkassen en monden met tanden. Tientallen mensen dromden bij de kraampjes op het brede grindpad. Vlak bij de poort van het kasteel stond een groot podium, waar Diego in een fonkelend gouden cape en Summer volledig in leer gehuld stonden te praten met burgemeester Blijdorp.

‘Us dat bwloed?’ klonk een gemoffelde stem achter Elfie.

Ze draaide zich om en keek naar de behaarde snuit, scherpe tanden en rode ogen van Lobo. Hij wees met zijn vinger naar haar rug en daarna naar haar borst.

‘Dat heeft Mats gedaan,’ antwoordde Elfie terwijl ze snel voelde of haar pet nog recht zat. ‘Anders vond hij mijn outfit niet halloweenachtig genoeg. Nu ben ik een detective die uit de dood is opgestaan, of zoiets.’

Lobo maakte een geluid dat op een lach leek. Door zijn mas-

ker kon ze hem niet goed horen en moest ze ook gissen hoe hij uit zijn ogen keek. Vond hij haar outfit leuk? Stom? Vond hij háár stom? Voordat ze iets anders tegen hem kon zeggen, sprongen er plotseling twee wit geschminkte mannen tussen hen in die allebei een viool tegen hun kin aangeklemd hadden. Het leek alsof ze in een storm terecht waren gekomen waarbij het griezelig hoge tonen regende.

Elfie maakte een sprongetje van schrik en stopte vlug haar vingers in haar oren.

Een van de twee mannen liet Elfie grijnzend zijn hoektanden zien.

‘Kwom,’ zei Lobo, die Elfies hand pakte en haar wegtrok bij de vampierviolisten.

Elfie voelde haar wangen branden toen hij even later haar hand weer losliet.

‘Hé!’ riep Nova verontwaardigd naar de muzikanten. ‘Dat is mijn idee! Ik ben een horrorzangeres en laat iedereen al schrikken met mijn stem!’ Ze sloeg haar armen over elkaar en zei toen mokkend: ‘Die mislukte vampieren hebben mijn idee gestolen.’

‘Niet helemaal,’ vond Lewis en hij gaf Nova een bemoedigend schouderklopje. ‘Die vioolmuziek was nog best om aan te horen. Maar jouw stem... dat is pas écht een nachtmerrie.’

Nova’s pruillip maakte langzaam plaats voor een grijns van oor tot oor. ‘Dank je wel Lewis, zoiets liefs heb je nog nooit tegen me gezegd.’

Lewis maakte een kleine buiging. ‘Graag gedaan.’

Op dat moment liepen Jooske en Damaris voorbij. Ze droegen allebei een leren jack, een buiktruitje en een zwarte pruik: ze waren overduidelijk verkleed als Summer. ‘Leuke pet, huiselfie,’ riep Damaris, ‘wat moet je voorstellen? Een opa?’

Elfie rolde met haar ogen. ‘Een opa ja, opgestaan uit de dood om jou te vertellen dat je de prijs wint voor “de meest verschrikkelijke kleindochter ter wereld”.’

Lobo trok zijn wolvenmasker af alsof hij ook iets tegen Damaris wilde zeggen, toen Mats uit het niets opdook. Hij had een spin van chocolade vast waarvan hij al een paar poten had opgegeten. ‘Sorry, we zijn zo terug, Lobo!’ riep hij, waarna hij Elfies arm pakte en haar meetrok. ‘Kom!’

‘Wat is er?’ siste Elfie terwijl ze met hem mee holde. Ze keek achterom en zag nog net hoe Nova Damaris en Jooske toezong, die vol afschuw achteruitdeinsden.

Mats loodste haar langs een groepje jongens uit groep vijf die allemaal een lang wit gewaad droegen en een zilveren tiara op hadden. Bijna heel de school was komen opdagen en ook heel wat leerlingen van scholen uit de omgeving. Ze kwamen langs heksen, vampieren en nog meer heksen, tot ze verderop een meisje in een lange zwarte jurk zagen staan, met zwarte lippenstift op en de helft van haar gezicht bedekt met een zwart spinnenweb.

‘Amara!’ riep Elfie uit.

‘Daar zijn jullie!’ Amara vloog op hen af. Door haar hoge

hakken en haar make-up was Elfie zich ineens heel erg bewust van het feit dat Amara ouder was dan zij. 'Ik zocht jullie al een tijdje. Er is zoveel gebeurd! I-ik weet bijna niet waar ik moet beginnen.' Ze trok Mats en Elfie mee naar een rustig plekje tussen twee kraampjes in.

'Kwam het door de laatste uitzending?' vroeg Elfie voorzichtig.

Amara knikte hevig. 'Mijn moeder zat erbij toen ik de uitzending keek. Toen Summer contact maakte met mevrouw Zwarts en ze zei dat ze haar sleutels terug wilde, kreeg ze een soort paniekaanval. Ze begon te hyperventileren en...' Ze slikte. 'Het was doodeng.'

'Dat kan ik me voorstellen,' zei Mats. Hij hield zijn chocoladespin omhoog en gebaarde of een van hen een hapje wilde.

'Nee, dank je,' zei Elfie.

Amara schudde haar hoofd. 'Maar hoe bizar was het dat Summer het wist van die sleutels?'

'Echt ongelooflijk,' beaamde Elfie.

Mats brak een poot van de spin af en stopte die in zijn mond. 'En dat is het bewijs dat mevrouw Zwarts toch nog over je waakt,' zei hij smakkend tegen Amara.

Amara schonk hem een dankbare glimlach.

'En wat gebeurde er toen?' vroeg Elfie aan Amara.

'Nou ja, net toen mijn moeder weer rustig was, gaf Petronella de boodschap van mevrouw Zwarts door. Zij noemde mij altijd "Mari".' Amara's stem trilde. 'Mijn moeder werd woest!'

‘Maar waarom dan?’ vroeg Elfie verward.

‘Eerst begreep ik het ook niet en ze wilde het er niet over hebben. Tot gisteren. Mama zei dat ze altijd een hekel heeft gehad aan mevrouw Zwarts, omdat ze mij beter begreep dan zichzelf deed.’ Amara haalde haar schouders op. ‘Ze gaf mevrouw Zwarts de schuld van onze slechte band en ze werd woest dat mevrouw Zwarts, zelfs nog na haar dood, zoveel invloed had op mij.’

Elfie knikte langzaam. ‘En toen?’

‘En toen hebben we een beetje gepraat over onze band.’ Amara slaakte een zucht. ‘Het was een beetje ongemakkelijk, eigenlijk.’

‘Maar dit is een goed begin,’ zei Mats. ‘Toch?’

‘Ja, ik denk het wel,’ peinsde Amara, ‘we hebben nog nooit zo’n lang gesprek gehad, geloof ik...’

‘Het kost tijd om dingen te veranderen,’ zei Elfie tegen Amara, ‘maar stapje voor stapje gaat het beter.’ Ze moest denken aan hoe ze zichzelf stapje voor stapje open had gesteld voor haar nieuwe vrienden.

‘Maar ik zocht jullie vooral om het goede nieuws te vertellen,’ zei Amara ineens een stuk opgewekter, ‘en dat is dit.’ Ze boog zich samenzweerderig naar hen toe en opende toen haar vuist. Er zaten twee ijzeren sleutels in.

‘Je hebt de sleutels terug!’ zeiden Mats en Elfie in koor.

‘En ik heb ook geen huisarrest meer, zoals je ziet.’ Amara had een zelfvoldane glimlach op haar gezicht.

‘Nou, wij hebben je ook veel te vertellen,’ zei Elfie terwijl ze een blik met Mats wisselde. ‘We weten waar het laatste raadsel heen leidt. We weten in welke ruimte de geheime kamer is!’

Amara’s ogen werden groot. ‘Maar dan moeten we nu gaan! Niemand let toch op ons.’

‘Maar... de uitslag,’ protesteerde Mats en hij gebaarde naar het podium, waar de cameraploeg al klaar stond en de burgemeester zijn kaartjes met tekst oefende. ‘De stemmen worden nu geteld.’

Elfie beet op haar lip. Ze wilde haar moeder meteen kunnen knuffelen zodra de uitslag bekend was, of ze nou had gewonnen of niet. ‘We kunnen nog wel even wachten, toch?’

‘O, Diego!’ Ineens zagen ze Amara’s moeder voorbij hollen. Ze strekte haar arm uit naar de schouder van een man met golvend blond haar, die net een roetzwarte suikerspin afrekende.

Diego draaide zich om. ‘Olfa,’ zei hij hartelijk en hij pakte meteen haar hand om daar een kus op te geven. ‘*Que rico* om je weer te zien!’

Amara trok haar neus op. ‘Ugh,’ zei ze afkeurend, ‘weten jullie nog dat mijn moeder sinds kort van die sessies heeft voor haar “persoonlijke ontwikkeling”? Die zijn dus met die walgelijke worm, die al die leugens over mevrouw Zwarts verspreidt.’ Ze maakte een geluid alsof ze moest kotsen.

‘Wat voor sessies?’ vroeg Elfie verbaasd.

‘Astrologische sessies of zo, weet ik veel,’ antwoordde Amara.

‘Ze heeft het mooi voor mij weten te verbergen, want ze weet dat ik hem vreselijk vind. En het ergste is: volgens mij vindt ze hem leuk of zo.’

Mats proestte het uit.

‘Ja, lach maar. En hij is helemaal niet van plan om terug te gaan naar de Dominicaanse Republiek, wisten jullie dat? Daarom doet hij mee aan deze wedstrijd en biedt hij dus tijdelijk gratis sessies aan, onder andere aan mijn moeder, omdat hij een nieuwe klantenkring in Nederland wil opbouwen.’

‘Dat verbaast me eigenlijk niets,’ verzuchtte Elfie. ‘Ik las op internet dat er ophef was over een hulplijn die hij daar was gestart of zoiets.’

Ze keken toe hoe Olfa giechelde om alles wat Diego zei, totdat Diego gebaarde dat hij echt naar het podium moest. Met schrijdende passen, alsof hij een superster was die over een rode loper liep, voegde hij zich bij Summer en Petronella.

Elfie greep Mats’ arm vast toen ze Osman het podium op zag lopen, in een rood pak met een rode drietand in zijn handen. Hij schudde de hand van de burgemeester. ‘Daar heb je hem weer,’ fluisterde Elfie. ‘Hij is nog steeds op onderzoek uit. Honderd procent.’

‘Amara, daar ben je!’ De stem van Olfa rukte Elfie weg bij haar verdenkingen.

De vrouw met de strakke knot en de woeste wenkbrauwen kwam met grote passen op hen af. ‘Ik zoek je al een halfuur,’ zei ze tegen Amara. ‘Waarom heb je mijn sleutel gepakt? Ik

moet te allen tijde een sleutel hebben van de poort.’ Olfa knikte naar Elfie en Mats om hen te groeten en haar lippen vormden iets wat waarschijnlijk een glimlach moest voorstellen. Het voordeel van haar hele verschijning – de donkere kringen onder haar ogen en haar standaard angstaanjagende houding – was dat een halloweenoutfit overbodig was.

‘Ik heb jouw sleutel niet, mama,’ antwoordde Amara kalm.

‘Niet?’ Olfa fronste haar wenkbrauwen. ‘Hij hing anders niet aan het rekje.’

Amara haalde haar schouders op.

‘Geef me dan toch maar jouw reservesleutel, voor het geval dat.’

‘Die heb ik niet bij me,’ zei Amara. ‘Die zit nog in mijn schooltas, geloof ik. Maar jouw sleutel ligt volgens mij echt op de keukentafel.’

Olfa slaakte een klaaglijke zucht. ‘Ik ga meteen kijken.’ Voordat ze zich omdraaide wierp ze nog een afkeurende blik op Mats en gebaarde naar zijn door chocolade omringde mond: ‘Ik weet niet of dat onderdeel is van je kostuum, maar het ziet er behoorlijk onsmakelijk uit.’ Daarna beende ze terug naar het koetshuis.

‘Heb je geen sleutel?’ vroeg Mats aan Amara terwijl hij de chocolade van zijn gezicht veegde met het uiteinde van zijn cape. ‘Hoe gaan we dan...’

‘Tuurlijk wel,’ siste Amara, ‘maar we hebben geen tijd te verliezen. Snap je niet wat er aan de hand is?’

Mats fronste zijn wenkbrauwen. ‘Wat bedoel je?’

‘Iemand heeft mijn moeders sleutel gestolen. En diegene heeft dus toegang tot het kasteel.’

Met z’n drieën slopen Elfie, Mats en Amara langs het podium naar de poort van het kasteel. Ondertussen schalde de stem van de burgemeester door de microfoon over het terrein: ‘Welkom allemaal op dit spookachtige Halloweenfestival. De Wedstrijd van de Wonderwerkers is tot een einde gekomen en de stemmen zijn geteld. Ik hoop dat jullie allemaal...’

Ze openden de poort op een kier en glipten naar binnen. Alleen het maanlicht verlichtte de binnenplaats. Toen ze de poort achter zich dichtdeden werd het gegons van het feest zachter en leek het Halloweenfestival ineens een stuk verder weg. Tot er gejuich klonk.

Elfie bleef meteen stilstaan. ‘Wie heeft er gewonnen? Hoor-den jullie het?’

Amara en Mats schudden allebei hun hoofd. ‘Nee, sorry.’

Elfie voelde een golf van schuldgevoel door haar lichaam stromen. Zou haar moeder gewonnen hebben? Zou ze zich afvragen waarom Elfie er niet was om haar te feliciteren? Nu niet aan denken, zei Elfie in gedachten, ze moest zich nu op hun missie focussen, voordat het te laat was en de schatzoeker hen inhaalde.

‘Waar moeten we naartoe?’ vroeg Amara gespannen. ‘Hoe hebben jullie het raadsel opgelost?’

‘De torenkamer van de derde vleugel,’ antwoordde Elfie. Terwijl ze verder door de lange, donkere gangen liepen en oppasten dat ze niet tegen een ridderharnas aanbotsten, legden zij en Mats aan Amara uit hoe het laatste raadsel in elkaar zat.

‘Het kasteel lijkt van bovenaf op een hand,’ zei Amara ademloos, ‘natuurlijk!’ Ze renden door de grote zaal tot ze bij een smalle wenteltrap aankwamen. Toen hield Amara haar pas in. ‘Wat als iemand ons voor is? Als een schatzoeker mijn moeders sleutel heeft gestolen en ondertussen het raadsel in de kerkers heeft opgelost...’

‘Pff, nee. En zo vlug dat handraadsel heeft opgelost?’ riep Mats uit. ‘Onmogelijk! Daar hebben we allemaal boeken voor moeten raadplegen. Het was hartstikke ingewikkeld!’

‘Voor ons ja,’ wierp Amara tegen, ‘maar er is een grote kans dat de mensen die op zoek zijn naar de geheime kamer van een middeleeuwse heks, alles afweten van handlezen en het raadsel dus veel sneller begrijpen. En daarnaast weten we nog steeds niet wat het laatste stukje van de inscriptie betekent: *en de maan in haar eigen teken staat.*’

‘Ik zag Osman net nog bij het podium staan. Als hij degene is die je moeders sleutel van de poort heeft gestolen, zijn wij er sowieso eerder,’ zei Elfie.

‘En vergeet niet dat wij de drie sleutels van de Pendelvrouw hebben,’ zei Mats. ‘Dus zo makkelijk krijgt de schatzoeker de deur niet open.’

‘Nee, niet gemakkelijk inderdaad,’ beaamde Amara, ‘maar

het is vast niet onmogelijk om de deur op een andere manier open te krijgen...'

Ze liepen naar boven en drukten hun oren tegen de deur van de torenkamer. Toen het stil bleef, gingen ze naar binnen. Er was niemand.

Elfie scheen met de zaklamp van haar telefoon om zich heen, en even bleef haar blik hangen bij het enorme gouden zonnestelsel aan het plafond, dat gevaarlijk zwaaide in de ijskoude wind. Daarna keek ze door het open raam naar buiten en zag in de verte de gezellige lichtjes van de brandende pompoenen en de lampionnen.

'En nu?' vroeg Mats.

'De geheime deur moet hier ergens zijn,' antwoordde Elfie, die met samengeknepen ogen de muren afspeurde. Ze schoof een stukje kast opzij, keek achter een schilderij en voelde of ze ergens onzichtbare groeven voelde in het steen.

Mats begon op willekeurige plekken van de muren te duwen.

'Weet je wat ik denk?' zei Amara na een tijdje zoeken. Ze liep naar het raam toe en stak haar hoofd naar buiten. 'Zo dik zijn deze muren niet. Er kan geen kamer in zitten, maar eigenlijk alleen een heel smalle trap naar beneden.'

'Je hebt gelijk,' peinsde Elfie. 'Dat betekent dat de geheime kamer ergens onder de vloer moet zitten.' Ze scheen met haar zaklamp op de donkerblauwe tegeltjes met het patroon van gouden lijnen. 'En niet alleen de kamer zelf, maar ook de deur ernaartoe kan in de vloer zitten...'

Nu richtten ze alle drie hun lichten op de vloer.

‘Mooi zeg,’ fluisterde Mats, ‘die gouden patronen lijken wel licht te geven. Het is net een sterrenhemel.’

‘Ja,’ zei Amara langzaam, ‘daar lijkt het inderdaad op.’ Ze wreef in haar gezicht en het zwarte spinnenweb dat ze op haar gezicht geschminkt had begon steeds meer op roetvegen te lijken. ‘Weet je waar ik aan moet denken?’ zei ze toen. ‘Als je tussen een verzameling sterren aan de hemel lijntjes trekt, krijg je een figuur. Een sterrenbeeld, weet je wel? Zo ziet het eruit. Alsof de vloer volstaat met sterrenbeelden.’

Zwijgend staarden ze met z’n drieën naar de vloer.

‘Ik denk dat je gelijk hebt,’ zei Elfie. ‘Niet alle lijnen zijn met elkaar verbonden. Het zijn losse figuren. En ik tel er...’ Ze liep de ruimte rond terwijl ze de patronen volgde. Sommige liepen verder onder het bureau of verdwenen onder kasten. ‘... twaalf.’

‘Dan zijn het vast de twaalf sterrenbeelden,’ zei Mats opgewonden en hij begon ze op te sommen terwijl hij ze telde op zijn vingers: ‘Steenbok, Waterman, Vissen, Ram, Stier, Tweelingen, Kreeft...’

‘Ja-ha, dat zijn er twaalf,’ onderbrak Amara hem. ‘Maar zou het laatste stukje van het raadsel dan iets met sterrenbeelden te maken hebben? Hoe ging het ook alweer precies?’

Voordat Elfie of Mats antwoord kon geven, zwaaide de deur open en stapte iemand binnen die van top tot teen fonkelde. ‘Het is maar goed dat ik jullie uit de brand kan helpen.’



DE GEHEIME KAMER

Verdachte gebeurtenissen: 4

1. Amara is de erfgenaam van de Pendelvrouw en alleen zij kan ervoor zorgen dat haar geest rust vindt door de kamer als eerste te openen.
2. De geheime kamer van de Pendelvrouw is ergens in de torenkamer van de middelste vleugel.
3. Olfa's sleutel van de kasteelpoort is gestolen.
4. Diego Tormenta staat in de torenkamer.

Personen om in de gaten te houden: 1. Diego?

Elfies hart bonsde in haar keel. In de deuropening stond Diego met wapperende haren en een zelfvoldane grijs. Hij sloeg de deur dicht en zette met een bonk zijn staf op de vloer.

‘Wat doe jij hier?’ Amira’s stem stroomde over van afschuw.

‘Hetzelfde als jullie, *niños*,’ zei Diego opgewekt, ‘de geheime kamer vinden.’

‘Dat dacht ik niet!’ Amara zette met gebalde vuisten een stap in zijn richting. ‘Dit zijn jouw zaken niet.’

‘O nee?’ Diego sloeg zijn ene arm over zijn andere en deed alsof hij zijn paarsgelakte nagels inspecteerde toen hij vroeg: ‘En hoe gaan jullie dat laatste stuk van het raadsel oplossen? Dat over sterrenbeelden gaat?’

‘We bellen wel iemand of zo,’ gromde Amara. ‘Tot ziens!’

Diego rolde met zijn ogen en slaakte een overdreven zucht. ‘Wat een onzin! Jullie weten het antwoord niet en ik wel, oké? Laat mij jullie helpen.’

‘En hoezo zou jij dat willen doen?’ vroeg Mats argwanend.

‘Ja, wat win jij ermee?’ vuurde Amara op hem af.

Ook Elfie kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Deed je daarom mee aan de wedstrijd, alleen maar omdat je de geheime kamer wilde vinden?’

Diego hield zijn handen en staf omhoog en draaide zijn hoofd weg alsof hij werd belaagd door sneeuwballen. ‘Niños, luister, het is heel simpel, oké?’ Hij slaakte een diepe zucht terwijl hij zijn handen liet zakken. ‘Mijn naam als astroloog is een beetje besmeurd geraakt door het een en ander. Het verhaal is lang.’

‘Bedriegers hebben altijd lange verhalen,’ siste Amara.

Diego deed alsof hij haar niet hoorde en leunde verveeld op

zijn staf terwijl hij verder vertelde: ‘Iedereen in mijn thuisland was in z’n nopjes over de voorspellingen die ze kregen als ze mijn hulplijn belden en vroegen of ze een nieuwe liefde zouden vinden of een nieuwe baan. Tot ze erachter kwamen dat ik acteurs inhuurde in plaats van astrologen om die voorspellingen te doen. Toen vonden ze het ineens niet leuk meer!’

‘Nee, mensen vinden het niet leuk om opgelicht te worden,’ snoof Amara. ‘Gek hè?’

‘Opgelicht, opgelicht...’ Diego tuitte zijn lippen alsof hij niet vond dat dat woord paste bij de situatie. ‘Ik maakte mensen gewoon blij! Hoe dan ook – het leek me een goed idee om een tijdje ergens anders te gaan wonen, tot alles in mijn thuisland een beetje zou zijn overgewaaid. Maar ik had ook werk nodig. Deze wedstrijd zou mij een beetje bekendheid geven om klanten te krijgen. Maar toen hoorde ik van de geheime kamer en als ik die vind...’ Hij sloot zijn ogen en ademde diep in. ‘... dan ben ik een held!’ Zijn mondhoeken krulden omhoog tot een brede, gelukzalige lach.

Elfie moest haar best doen om niet met haar ogen te rollen. Deze man deed alles voor aandacht. ‘Sinds wanneer wist je dan dat in Kasteel Winterbeek een geheime kamer was?’

‘Nou toen ik... “onderzoek” deed in het kasteel voor de wedstrijd, gewoon om inspiratie op te doen, hoorde ik jullie praten over een legende,’ antwoordde Diego op luchtige toon. ‘Toen volgde ik jullie naar de kerkers en hoorde ik van alles over een verstopte hendel en dat soort dingen...’

‘Onderzoek deed voor inspiratie?’ herhaalde Elfie schamper. ‘Je bedoelt dat je valsspeelde? Summer en mijn moeder hebben niet eerst stiekem rondgekeken in het kasteel voordat het programma begon.’

‘Ach ja, heel oneerlijk allemaal, maar wat maakt het uit? Ik heb niet gewonnen, oké? Laten we ons even focussen op belangrijke dingen: het vinden van de geheime kamer.’

Net toen Elfie wilde vragen wie er dan wel de winnaar was, verhief Amara haar stem. ‘Dus dat is de ware reden dat je mijn moeder gratis sessies aanbood voor haar “persoonlijke ontwikkeling”? Zodat je in het kasteel kon rondneuzen?’ Er zat zoveel woede in haar stem dat elk woord sneed als een ijscherf.

‘*Cálmate*,’ zei Diego tegen Amara en hij maakte een sussend gebaar. ‘Ik wilde je moeder heel graag helpen. Zij heeft hulp nodig om in contact te komen met haar gevoelens...’

‘Maar het kwam je wel goed uit dat je het kasteel in kon glippen nadat je een “sessie” met haar had gehad!’ Amara’s ogen schoten vuur.

‘Ach, na die ene keer zonder haar toestemming ben ik nog maar één keer teruggegaan, en dat was omdat ze mij vroeg jou te zoeken. Je doet net alsof ik een... een... *criminal* ben. Wil je even rustig doen, *niña*? Ik voel me aangevallen.’ Hij hield een hand op zijn borst alsof hij op adem moest komen van Amara’s woorden.

Nu begreep Elfie eindelijk hoe de man in de kerkers, die zij

als inbreker bestempeld hadden, langs Olfa was gekomen: Olfa was helemaal niet verbaasd geweest dat hij er was. Diego had Olfa zogenaamd geholpen om Amara te vinden, en had in de tussentijd de kerkers onderzocht.

‘En toen heb je de zoektocht opgegeven?’ vroeg Mats.

‘Niet helemaal. Ik wist dat ik jullie in de gaten moest houden en toen ik jullie net weg zag sluipen ben ik jullie meteen gevolgd. Zo simpel is het. En eh... ik voelde natuurlijk dat jullie mijn hulp zouden kunnen gebruiken.’ Hij gebaarde naar de hemel, alsof die hem die ‘gevoelens’ had gegeven.

Elfie snoof. Wat een onzin! Hij wilde gewoon een graantje meepikken van deze historische vondst, en dat ze nu zijn hulp echt konden gebruiken was toeval. Het stond haar helemaal niet aan om Diego’s hulp te aanvaarden. Maar ze had ook al gezien dat ze hier geen bereik had met haar telefoon, dus Amara’s idee om iemand anders te bellen voor hulp was geen optie.

‘Lieve *niños*, waarom staan we hier nog langer? We kunnen samen geschiedenis schrijven. Ik help jullie met het laatste stuk van het raadsel, en jullie gunnen mij een stukje van de roem. Het is win-win,’ zei hij, terwijl hij zijn blinkende tanden bloot lachte.

Amara sloeg haar armen over elkaar en keek Elfie en Mats vragend aan.

Elfie haalde met een zucht haar schouders op. Ondanks dat ze Diego niets van deze ontdekking gunde, vond ze dat ze hun kans moesten grijpen. Ze konden het nu echt afmaken.

‘Goed dan,’ zei Amara met tegenzin, ‘maar ik ga, hoe dan ook, als eerste de kamer binnen.’

‘*Ai amor*, ik hoef die kamer niet eens te zien. Ik ben niet gek op kleine ruimtes, oké?’

Amara leek enigszins gerustgesteld, hoewel haar afkeer van Diego niet minder was geworden. Ze nam diep adem en zei tegen hem: ‘Het laatste raadsel is: *daar waar de maan in haar eigen teken staat.*’

‘Ach, dat noem ik niet eens een raadsel! Het is alsof je vraagt of ik een snoepje van een kind moet afpakken, zo *facilísimo!*’ Diego lachte hoofdschuddend. Toen schraapte hij zijn keel en vertelde: ‘De maan is de heerser van het teken Kreeft. Daar voelt ze zich thuis.’

Elfie keek naar de vloer. Zat daar het sterrenbeeld Kreeft tussen? Ze had geen idee hoe dat eruit zou moeten zien. Toen hoorde ze Amara zachtjes prevelen: ‘Kreeft... Natuurlijk...’ Ze sloeg haar handen voor haar gezicht. ‘Mevrouw Zwarts gaf ons een aanwijzing toen ze die boodschap aan Petronella gaf...’

Elfies mond zakte een beetje open toen ze terugdacht aan de boodschap die Noraly Zwarts aan Petronella had gegeven: *Een boodschap voor mijn Kreeft, Mari... Ik ben trots op jou.* Had de geest van mevrouw Zwarts hen proberen te helpen? Dat hele ‘voor mijn kreeft’ had ze achterwege kunnen laten... ‘Een boodschap voor Mari’ was ook genoeg geweest. Elfie schudde haar hoofd in de hoop dat ze orde in haar hoofd zou

kunnen scheppen. Ze kon het nog steeds niet bevatten dat Petronella en Summer daadwerkelijk contact met Noraly Zwarts hadden gelegd.

‘Ik hoorde jullie praten over sterrenbeelden op de vloer,’ zei Diego, die ongeduldig met zijn vingers op zijn staf trommelde. ‘Volgens mij zitten jullie goed.’ Hij zwiepte zijn blonde haren naar achter en liep toen met langzame passen door de torenkamer, terwijl hij de figuren op de vloer bekeek. Precies onder het grote, gouden planetarium dat aan het plafond hing bleef hij staan. Zijn staf volgde het figuur op de tegels. ‘En dit hier is het sterrenbeeld Kreeft.’

Met z’n drieën liepen ze vlug naar hem toe. Het gouden figuur bestond uit een lange lijn, die zich uiteindelijk splitste in twee krommende lijnen. Een beetje zoals de scharen van een kreeft.

‘Zou de geheime kamer dan hieronder zijn?’ vroeg Mats ademloos.

‘Er is maar een manier om daarachter te komen,’ zei Diego. ‘Iedereen achteruit!’ Hij wachtte even totdat de anderen een stap achteruit hadden gedaan. Daarna hief hij zijn staf en begon hij op het gouden patroon op de tegels in te hakken. Stukken steen vlogen in het rond.

Elfie stopte vlug haar vingers in haar oren. Met ingehouden adem keek ze toe hoe Diego zich inspande tot zelfs de bureaus en kasten onder het gruis zaten en zijn gezicht rood en bezweet was.

Amara kuchte en wapperde met haar hand het stof voor haar gezicht weg. 'En?' vroeg ze.

Allemaal deden ze een stap dichterbij en staarden naar het stuk vloer waar de tegels weg waren. Er zat een luik ter grootte van een deur, met drie duidelijke sleutelgaten erin.

Elfie snakte naar adem. 'We hebben de geheime kamer gevonden!' riep ze uit. Ze wilde gillen. Ze wilde dansen. Ze wilde de Mats en Amara om de nek vliegen.

'Mag ik je sleutel, Elfie?' Amara's stem liep niet over van enthousiasme, zoals die van Elfie, maar trilde een beetje van de concentratie.

'O eh, tuurlijk!' Elfie haalde vlug de sleutel uit haar zak en gaf die aan Amara.

Diego deed een stap achteruit om Amara bij het luik te laten.

Amara bukte en stak een voor een de drie sleutels in het slot. Daarna stroopte ze de linkermouw van haar jurk op, klikte haar armband open en frommelde het briefje tevoorschijn. Het briefje waarop stond dat zij de erfgenaam van de pendelketting was. Ze hield het in haar vuist terwijl ze de sleutels omdraaide en het luik opentrok.

Elfie en Mats gingen vlug naast haar staan en tuurden met haar mee naar beneden, het gat in. Een houten ladder leidde naar een kamertje waar een flink tweepersoonsbed in paste. Tegen de muren stonden kasten vol met stenen potten.

Elfie had het gevoel dat haar hart uit haar borst wilde springen.

‘Daar ga ik,’ fluisterde Amara en ze ademde nog eens diep in en uit. Toen zette ze haar schoenen op de ladder en daalde de trap af. Eenmaal beneden bleef ze even stilstaan, alsof ze verwachtte dat er iets magisch zou gebeuren. Maar er gebeurde niets. Zoekend keek ze om zich heen.

Het duurde even voordat Elfie en Mats haar naar adem hoorden snakken.

‘Hier ligt het,’ riep ze. ‘Het ligt er echt! Kom kijken!’

Vlug volgden Mats en Elfie haar naar beneden terwijl Diego tegen de muur leunde en wederom verveeld zijn nagels inspecteerde. De ladder kraakte onder hun gewicht.

Elfie kneep haar neus dicht tegen de maffe lucht die in de kamer hing. Tegen de achterste muur stond een houten werktafel en daarop lag een dik, zwart boek. ‘De grimoire,’ fluisterde Mats vol ontzag.

Amara knikte. ‘En hier ligt de ketting.’ Ze pakte iets op dat precies achter het boek lag. Een ketting met een robijnrode steen bungelde aan haar vingers.

Elfie kon het bijna niet geloven. Het was precies zoals in de volksvertelling!

Ze schrokken alle drie op toen even later ze de ladder hoorden kraken. Diego kwam naar beneden geklommen.

‘Ik dacht dat je niet van kleine ruimtes hield?’ vroeg Amara op hoge toon.

‘*Correcto*. Maar nu kan ik in ieder geval zeggen dat ik hier ben geweest en jullie heb geholpen,’ zei Diego terwijl hij met

een afkeurende blik om zich heen keek. ‘Ai, wat is het hier vies! Verschrikkelijk.’

‘Wat een held...’ mompelde Elfie. Maar ze kon hem geen ongelijk geven, ze wilde zelf liever ook weer naar boven. Vooral toen ze in de hoek iets hoorde ritselen.

‘Mag ik het boek pakken?’ vroeg Mats aan Amara.

‘Van mij wel,’ zei Amara, die naast hem kwam staan. Samen keken ze als betoverd toe terwijl ze de eerste bladzijde opensloegen.

Plotseling kreeg Elfie een duw. Het ging zo snel dat ze geen idee had wat er gebeurde. Ze smakte tegen de muur en het voelde alsof alle lucht uit haar longen werd geslagen. Ze hoorde Amara schreeuwen. Terwijl ze overeind probeerde te komen zag ze dat Diego de pendelketting in zijn handen had en bijna bij de ladder was. Mats lag op de grond en Amara vloog achter Diego aan. ‘Geef terug!’ gilte ze.

Maar Diego hief zijn staf en sloeg wild om zich heen. ‘Achteruit!’

Terwijl Amara wegsprong om zijn staf te ontwijken klom hij snel verder naar boven.

Amara wist nog net zijn goudkleurige puntschoen vast te pakken.

‘Geef mijn ketting terug!’ gilte Amara.

‘Niets ervan!’ Diego trapte om zich los te rukken. ‘Blijf van me af, jij akelig kind met je akelige moeder en je akelige...’

Op dat moment schoot zijn voet los. Amara viel achterover

met de schoen in haar handen en klapte met haar hoofd tegen de muur.

‘Amara!’ gilden Elfie en Mats in koor. Ze snelden naar haar toe en knielden bij haar neer.

‘Mijn schoen!’ jammerde Diego. ‘Was dat nou echt nodig?’ Hij klom het laatste stuk omhoog en ging naast het trapgat zitten. Met een zucht keek hij van de sok aan zijn linkervoet naar de schoen aan zijn rechter. Daarna boog hij zich over het trapgat en keek naar beneden. ‘Jij daar, jongen!’ Hij gebaarde naar Mats. ‘Zou jij die schoen willen ruilen tegen mijn cape?’

‘Ga weg met je schoen!’ riep Elfie geërgerd. Ze voelde met haar vingers of Amara bloedde, maar dat was gelukkig niet zo. Toen stormden de vragen als een lawine op haar af. Waarom waren ze zo stom geweest Diego te vertrouwen? Waarom had hij tegen hen gelogen? En wat was hij met hen van plan?

‘Toe nou, *mi niño*,’ zei Diego met een pruillip tegen Mats, ‘help me even. En geloof me als ik zeg dat die schoen jou écht niet staat.’

‘Waarom zou ik in vredesnaam een vuile dief willen helpen?’ snauwde Mats.

‘*Cálmate*,’ zei Diego sussend. ‘Luister, ik heb deze pendelketting harder nodig dan jullie, oké?’

Mats kwam overeind en pakte met twee handen de ladder beet. ‘Hoezo?’ riep hij kwaad. ‘Jij zult hier nooit klanten krijgen met een gestolen pendelketting!’

Diego schaterde. ‘Jullie geloven toch niet echt dat ik in dit

vreselijke land wil blijven als dat niet hoeft? Het is hier zo grijs. En saai. O nee, ik moet er niet aan denken.'

Er viel een doodse stilte.

Elfie wisselde een blik met Mats en een angstig gevoel bekrabbelde haar. Wat was Diego dan wél van plan?

'Toen ik jullie hoorde praten over een ketting die altijd het juiste antwoord geeft, wist ik meteen dat ik die hebben moest. Deze ketting zorgt er namelijk voor dat ik gewoon terug kan keren naar mijn thuisland. Iedereen is het voorval met die telefoonlijn zó weer vergeten als ik een paar keer heb geprobeerd. Let maar op, er zullen rijen voor mijn deur staan...'

Diego zuchtte dromerig terwijl hij de ketting voor zijn neus liet bungelen. Zijn blonde haren wapperden in zijn gezicht. Het leek wel of er buiten een storm was opgestoken. Heel even keek hij omhoog, naar de piepende, loodzware constructie boven hem die zwaaide in de wind. 'En ik heb er heus wel mijn best voor gedaan hoor,' ging hij op verontwaardigde toon verder. Hij veegde zijn handen af aan zijn broek en ging staan. 'Jullie doen net alsof jullie de enigen zijn die een strijd hebben geleverd. Maar ik heb dat eindeloze gezeur van Olfa aan moeten horen. Ik heb 's nachts met mijn tere vingers dat reusachtige slot bij het hek opengebroken, alleen maar om hier nog eens in alle rust rond te kunnen kijken... Wat niet eens lukte...'

'Jij was de inbreker die Amara wilde aanvallen!' gromde Mats woedend. 'Hoe denk je met dit alles weg te komen?'

En toen verscheen er langzaam een weerzinwekkende, kruiperige grijns op Diego's gezicht, waarvan Elfies nekharen overeind gingen staan. Hij zette zijn voet tegen het openstaande luik.

‘Nee, lieve jongen. De vraag is: hoe denken jullie hier weg te komen?’



PANIEK

Verdachte gebeurtenissen: 1

1. Diego heeft ons opgesloten.

Personen om in de gaten te houden: 1. Diego.

‘W-wat?’ Mats trok wit weg.

Diego keek met een pruillip naar beneden. ‘Sorry, niños! Jullie hebben mij echt ontzettend geholpen. *Muchas gracias!* Maar ik kan het niet gebruiken als jullie mijn geheimen rondvertellen. Niet dat iemand de verzinsels van kinderen ooit zou geloven.’ Hij moest kracht zetten om het luik dicht te trappen door de sterke wind die hem tegen leek te werken.

‘Wacht!’ riep Elfie. ‘Wacht, laat ons gaan! We hebben uw

hulp nodig om Amara omhoog te krijgen en...' Razendsnel probeerde ze iets te verzinnen om hem tegen te houden. Iets zodat hij zich zou bedenken. Iets zodat hij hen niet zou opsluiten en achter zou laten om door de ratten te worden aangevreten, voordat hij al lang en breed in het vliegtuig naar huis zat. Het luik ging langzaam dicht tot alleen nog een streep licht de kamer binnenviel. En toen kreeg ze een idee. 'Je hebt een goudkleurige aura,' loog ze, 'dat zei mijn moeder meteen toen ze je zag.'

Het luik haperde en ging toen weer een stukje open.

'O?' klonk de nieuwsgierige stem van Diego. 'Vertel me meer...' Zijn gezicht verscheen bij de smalle opening van het luik.

'Ze zei dat je een goed mens bent en dat je graag het goede wilt doen voor anderen.'

'Ik ben inderdaad een goed mens,' zei Diego peinzend. 'Beter dan vele anderen.'

Elfie moest haar best doen om rustig te blijven. Ze zou niets liever willen dan zijn verwaande gezicht in de modder duwen zodra ze uit deze kamer was. Na diep adem te halen, zei ze zo kalm mogelijk: 'Dit is je kans om het goede te doen, Diego.'

'Een kans om het goede te doen,' herhaalde Diego op een opgewonden fluisterton en hij trok het luik iets verder open. 'Ik ben dol op dat soort kansen...' Hij slaakte een dramatische zucht en boog zich verder voorover, zodat hij Elfie recht in haar ogen kon kijken. 'Vooral om ze telkens weer te missen, net zoals de trein naar mijn bejaarde tante.'

Het laatste wat Elfie zag was Diego's brede grijns en het wild heen en weer zwaaiende planetarium boven hem. Het was alsof het hele kasteel schudde. En toen werd het pikke-donker. Het luik was dicht.

Elfie werd overspoeld door een golf van misselijkheid. Ze hoorde hoe de drie sleutels in het slot werden omgedraaid. Razendsnel klom ze omhoog. 'Nee! Laat ons eruit!' Met alles wat ze in zich had bonkte ze op het luik tot de tranen in haar ogen sprongen. Het was alsof haar vuist in brand stond, net als haar stembanden. Het had geen zin. Langzaam draaide ze zich om, keek om zich heen en besepte dat ze niets meer kon zien. De donkerte bestormde haar als een roedel wolven.

'Elfie,' hoorde ze Mats zeggen. Zijn bevende stem klonk dichtbij. 'Het gaat niet goed met Amara... Heb jij wel bereik met je telefoon? We moeten...'

Elfie graaide meteen in de zakken van haar detectivejas. Haar telefoon... Haar jas voelde angstaanjagend licht. Met een hol gevoel in haar maag ging ze haar broekzakken af, maar die waren ook leeg. 'Ik heb hem niet hier...' stamelde ze. 'Misschien is hij gevallen.'

Ze hoorde Mats' ademhaling versnellen. 'O nee...' kreunde hij. 'O nee...'

Net toen de paniek als een lawine op Elfie afkwam, hoorde ze stemmen boven hen. Er waren mensen in de torenkamer! Met een ruk draaide ze zich weer om naar het luik en begon te schreeuwen. 'Help!' Opnieuw bonkte ze met haar vuist op het

steen. Er kwam geen reactie, tot ineens een oorverdovende dreun alles liet trillen. Elfie moest zich vastgrijpen aan de ladder om er niet vanaf te vallen.

‘Stort de toren in?’ vroeg Mats paniekerig.

Elfie reageerde niet. ‘Help ons!’ riep ze. ‘We zitten hier onder de vloer!’

Weer klonken er stemmen, maar nu dichterbij.

‘Duwen!’ riep iemand.

Er klonk geschuif, gekras over de vloer en toen...

Elfie hapte naar adem toen er sleutels in het luik werden gestoken. Toen het open ging, verblindde het licht haar een paar tellen, maar daarna zag ze twee gezichten boven het trapgat hangen. Eentje met felblauwe ogen, lange blonde lokken en een tiara op, en eentje met opgeschoren haar en een neuspiercing.

‘Mam?’ Tranen welden op in Elfies keel en in haar ogen.

‘Zonnekind,’ fluisterde Petronella. ‘Ik kan het niet geloven... Gaat het goed met jullie?’

‘Ja, ik... Het was Diego! Hij sloot ons op!’

‘Ik weet het, lieverd. Het komt allemaal goed.’ Petronella’s stem klonk kalm en strijdlustig tegelijk. ‘Kunnen jullie omhoogklimmen?’

Elfie trilde van top tot teen, maar toch lukte het haar om een paar minuten later samen met Mats Amara omhoog te krijgen. Die was nog wiebelig van de klap tegen de muur.

‘Dank je wel,’ mompelde Amara toen Summer haar in een blauwe leunstoel liet zakken.

Summer was op het dichtstbijzijnde bureau gaan zitten en schudde het gruis uit haar kuif.

Petronella stond in het midden van de kamer met haar handen in haar zij. Zweetdruppeltjes glommen op haar bovenlip en de onderkant van haar witte jurk was vuil.

‘Waar is Diego?’ vroeg Elfie. ‘We moeten hem tegenhouden!’

Petronella en Summer wisselden een blik. Daarna gebaarden ze naar de hoek van de torenkamer. Het gouden, stalen planetarium dat eerder nog aan het plafond hing, lag op de grond en omklemde Diego als een soort gevangenis. Zijn schouder zat in een rare hoek, net als zijn been. Hij bewoog niet.

‘Hoe...’ bracht Elfie uit.

De Wonderwerkers haalden allebei hun schouders op.

‘Wij hebben *that thing* niet aangeraakt,’ zei Summer terwijl ze haar leren broek schoon klopte. ‘Toen we openden de deur, draaide Diego net het luik op slot. *And then*, voordat ik zijn weinige hersenen kon inslaan, stortte het naar beneden.’ Ze zuchtte en Elfie kreeg sterk de indruk dat ze het nogal een gemiste kans vond.

In ieder geval begreep Elfie nu wat die ontzettende dreun was geweest toen ze nog opgesloten hadden gezeten.

‘En is hij...?’ stamelde Mats.

‘Hij is bewusteloos, het komt goed,’ antwoordde Petronella sussend.

‘Hoe hebben jullie ons gevonden?’ vroeg Elfie.

‘Ga eerst even zitten,’ zei Petronella. Ze trok een paar stoe-

len weg bij de bureaus en zette ze in een kringetje bij Amara.

Mats knoopte zijn tovenaarscape los en legde hem als een dekentje over Amara's schoot, die dankbaar glimlachte.

'Het was niet makkelijk,' vertelde Petronella toen iedereen zat, 'maar ik had de afgelopen weken al de hele tijd het idee dat jullie bezig waren met een mysterie in het kasteel. Iets wat te maken had met de eeuwenoude geest wiens aanwezigheid ik steeds voelde.'

'De Pendelvrouw,' zei Mats ademloos.

Petronella knikte. 'Toen Diego het podium niet op kwam omdat hij plotseling ziek was geworden, vond ik dat al verdacht.'

'We wisten *for sure* dat hij niets goeds in de zin had...' gromde Summer.

'En toen ik na de prijsuitreiking noch jullie, noch Diego kon vinden, wist ik dat er iets mis was. Summer wilde me helpen zoeken. Met veel kracht, hulp van Boven en natuurlijk de Pendelvrouw, wisten we jullie te vinden.'

'Ongelooflijk,' mompelde Amara, die achteroverleunde. Haar gezicht was besmeurd met zwarte make-up. Er was niets meer van haar spinnenweb over.

Mats had vol bewondering naar adem gesnakt. 'Echt waar? De Pendelvrouw zelf? Sprak ze met jullie?'

Petronella schudde haar hoofd. 'Ik heb haar stem niet gehoord, maar ik voelde haar wel.' Toen richtte ze zich tot Amara. 'Ik weet niet precies wat zich hier allemaal heeft afgespeeld,

maar ik geloof dat deze van jou is.' Elfies moeder opende haar vuist en liet de glimmende, robijnrode pendelketting zien.

Amara keek Petronella even verbaasd aan en fluisterde toen: 'Ja, inderdaad.'

Petronella stond op en deed de ketting bij Amara om. 'Zo,' zei ze toen de steen Amara's blote hals raakte. 'Nu is er nog één iemand die onze hulp nodig heeft.'

'Wie dan?' vroeg Elfie en haar blik ging automatisch naar Diego.

'Niet hij.' Summer rimpelde vol afkeer haar neus. 'Hij heeft wel meer nodig dan onze hulp, *like*... een totaal nieuw karakter.' Hoofdschuddend haalde ze een vuurrode smudgestick uit de binnenzak van haar leren jas en hield er een aansteker onder. Ze blies tot de kruiden vlamvatten. Toen stond ze op en wapperde ermee zodat de rook zich door de kamer verspreidde. '*Ready*,' mompelde ze even later en ze ging zitten.

'Wat gaan we doen?' vroeg Amara verward.

'We gaan Hillegonde Grazier, de Pendelvrouw, helpen om het hiernamaals te vinden,' zei Petronella, die diep inademde en haar ogen sloot.

Amara keek even onzeker naar de anderen, maar Mats had zich al helemaal overgegeven aan het ritueel en ademde net zo diep in als Petronella.

Elfie zette zuchtend haar pet af, die ontzettend was gaan jeuken, en sloot toen ook haar ogen. Hoe eerder ze begonnen, hoe eerder het weer voorbij was.

Een paar minuten lang zaten ze daar in stilte, wat nogal vreemd was na de krankzinnige gebeurtenis van net. Precies op het moment dat Elfie zich begon af te vragen hoelang het nog zou duren, waaide er een ijskoude wind door de ruimte. Ze rilde.

Petronella schraapte haar keel. ‘Pendelvrouw,’ sprak ze met haar serene stem. ‘Uw raadsels zijn ontcijferd door de erfge-name van uw pendelketting: Amara Benali. Uw nalatenschap is gevonden.’

Het licht in de kamer begon te sputteren en flikkeren.

Elfie slikte moeizaam. Dit soort toeval was iets waar ze nooit aan zou wennen.

‘Amara?’ zei Petronella toen zachtjes. ‘Zou je iets tegen Hillegonde willen zeggen?’

Elfie hoorde Amara ongemakkelijk heen en weer schuiven op haar stoel. ‘O, eh, moet ik wat zeggen? Oké...’ Een paar tellen bleef het stil. Toen zei ze: ‘Uw pendelketting is veilig bij mij. Uw spullen zullen niet verwoest worden. En uw wijsheid zal niet verloren gaan.’

Elfie voelde de vreemde, koude lucht in de torenkamer nog steeds om zich heen stromen. Wat haar moeder of Summer ook beweerde, morgen zou ze de burgemeester alsnog adviseren tochtstrippen aan te brengen in het kasteel. Gewoon voor de zekerheid.

Terwijl Petronella verderging met het ritueel, werd Elfies blik naar het raam getrokken. Ze kon er niets aan doen. Ze

opende haar ogen en staarde naar de lampjes van het Halloweenfestival. Wat waren het er veel. Het zag er prachtig uit.

‘En dan mag u nu naar Het Licht,’ hoorde ze Petronella ter afsluiting zeggen, ‘waar het fijn en vredig is.’ En precies op dat moment, in een oogwenk, werd alles donker buiten. Alsof de Pendelvrouw met haar laatste adem alle lichtjes had uitgedaan.



DE DAG VAN DE DODEN

Verdachte gebeurtenissen: 0

Personen om in de gaten te houden: 1. Amara.

De ochtend na het Halloweenfestival prijkte er een gouden beker op de piano, tussen de kruidenplanten.

‘Wat een spektakel,’ zei Ed, die een stapel pannenkoeken voor Elfie en Petronella op de keukentafel neerzette. ‘Dankzij onze detective hier is die ellendige Diego gearresteerd...’ Hij gaf Elfie een kus op haar hoofd. Toen bukte hij zich naar Petronella en gaf haar een kus op haar mond, ‘... en dit super-talent won de wedstrijd.’

Elfie glimlachte. Het was inderdaad een spektakel geweest.

Achteraf hoorde ze dat de bezoekers het geweldig hadden gevonden toen het ineens pikkedonker werd tijdens het festival. Iedereen had gedacht dat het een truc was van de organisatoren. Maar niemand van de organisatie begreep hoe zowel de lampjes op elektriciteit als de kaarsen in de pompoenen tegelijk uit hadden kunnen gaan. Niemand, behalve Elfie, Mats, Amara, Summer en Petronella.

‘Wil je vandaag nog bij Amara langgaan?’ vroeg Petronella aan Elfie terwijl ze kokosvlokken over haar pannenkoek strooide. ‘Ze zag eruit alsof ze wel wat liefdevolle aandacht kon gebruiken.’

Elfie haalde haar schouders op. ‘Misschien.’ De waarheid was dat ze wel langs wilde gaan, maar niet zo goed wist wat ze tegen Amara moest zeggen. In tegenstelling tot Elfie en Mats, die gisteren razend enthousiast waren over het oplossen van de raadsels en de arrestatie van Diego, was Amara opvallend stil gebleven. Het duurde even voordat Elfie had begrepen dat Amara het moeilijk vond dat het avontuur was afgelopen. En vooral dat ze de overwinning niet kon delen met mevrouw Zwarts, met wie ze het avontuur was begonnen.

Elfie pakte met een diepe zucht de appelstroop en smeerde het over het midden van haar pannenkoek. Zou Mats een goed idee hebben om Amara op te vrolijken? Hij was daar vast veel beter in dan zij. Ze rolde haar pannenkoek op tot het de vorm van een soort blokfluit had. Even schoot de gedachte door haar hoofd dat ze blij was dat er geen pikante saus in de

buurt was om zich in te vergissen. Ze nam een grote hap. En toen kreeg ze ineens een idee.

Net toen Elfie de voordeur had opengetrokken om naar Amara te gaan, kwam Osman de voortuin binnenlopen.

‘Ha, Elfie,’ zei hij opgewekt, ‘jou moet ik nou net hebben. Ik wil je wat vragen stellen over gisteren.’

Elfie kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Dat verbaast me niet. U deed helemaal geen verslag over de wedstrijd, hè? U was al die tijd op zoek naar de geheime kamer van de Pendelvrouw.’

Osman leek even van zijn stuk gebracht. ‘Dat klopt,’ zei hij toen en zijn ogen glinsterden geamuseerd. ‘Mijn baas vond de Wedstrijd van de Wonderwerkers niet interessant genoeg voor zijn krant. Maar een historische vondst als een eeuwenoude geheime kamer natuurlijk wel, al geloofde hij daar in eerste instantie niet echt in.’

‘Hoe wist u eigenlijk dat de geheime kamer van de Pendelvrouw in Kasteel Winterbeek was?’ vroeg ze.

Osman haalde lachend zijn schouders op. ‘Nou, ik wist het niet zeker. Ik stuitte jaren geleden op de legende van de Pendelvrouw toen ik een historisch artikel schreef over heksenvervolgingen. Toen ik jouw stuk las op De Betweter, met die geheimzinnige spreuk bij de binnenplaats, moest ik er weer aan denken. Ik besloot om een kijkje te nemen tijdens de wedstrijd. Vervolgens vond Petronella die heksenrune op de schouw en toen werd het interessant!’ Hij zette grote ogen op van opwinden. ‘Ik wilde het met haar bespreken en haar vragen of ze

misschien iets kon oppikken in het kasteel over een geheime kamer. Maar ze had geen tijd, helaas.'

Elfie knikte langzaam. Osman was dus eigenlijk al die tijd op primeurtocht geweest, net zoals zichzelf.

'Ik zou je graag willen interviewen voor de *Oostlandse Courant*,' ging Osman verder terwijl hij zijn hand door zijn pluizige, zwarte haar haalde. 'Hoe hebben jij en je vrienden de geheime kamer gevonden?'

Elfie sloeg haar armen over elkaar. 'Daar kan ik helaas niets over zeggen,' zei ze streng.

'O?'

'U kunt het binnenkort allemaal op De Betweter lezen.'

Osman wierp Elfie een schattende blik toe. 'Je bent me er eentje, Elfie Valerius!' Toen haalde hij zijn notitieboekje uit zijn zak en mompelde terwijl hij iets opschreef: 'geen commentaar.' Hij haalde zijn schouders op en knipoogde. 'Ik zal het er maar mee moeten doen. De Betweter zal een beter artikel hebben dan onze krant en daar geef ik je groot gelijk in. Ik begrijp wel waarom de burgemeester je gaat voorstellen bij de *Landelijke Courant*!' En met die woorden vertrok hij.

Elfie sloot grijnzend de voordeur en liep naar haar fiets. Osman was in ieder geval snel van begrip. Natuurlijk wilde ze niets kwijt over gisteravond: die primeur was voor De Betweter.

Even later stond Elfie samen met Lobo voor Amara's deur. Hij was meteen gekomen nadat Elfie hem had gebeld en had uitge-

legd wat er aan de hand was. Olfa deed de deur open en ze trok haar neus op toen ze hen zag. 'O,' zei ze, 'wat doen jullie hier?'

Elfie was blij dat het wat beter ging tussen Amara en haar moeder, maar echt hartelijk was ze nog steeds niet.

'We komen op ziekenbezoek.'

Olfa knikte, stapte opzij en gebaarde naar de houten trap. 'Boven, de eerste deur links.'

Lobo en Elfie wisselden een blik en liepen toen samen naar boven.

Amara lag in bed. Ze zag bleek en suf en haar kamer rook naar slaap. Het was heel anders ingericht dan Elfie had verwacht. In tegenstelling tot Amara's veelal zwarte kleren, was haar kamer kleurrijk met lichtblauwe muren.

Amara trok haar wenkbrauwen op toen ze Lobo zag. 'En wie ben jij?'

Elfie beseftte meteen dat Amara en haar moeder meer op elkaar leken dan Amara zelf dacht.

'Amara, dit is Lobo, Lobo, dit is Amara,' zei Elfie kalm. 'Ik heb Lobo meegenomen omdat hij alles weet over de Dag van de Doden,' legde ze uit. 'En dat is vandaag en morgen.'

Langzaam kwam Amara overeind en ze liet haar hoofd tegen de muur rusten. 'Dag van de Doden?' vroeg ze met een vies gezicht. 'Wat moet ik me daarbij voorstellen?'

Elfie glimlachte naar Lobo en hij begon te vertellen. Hij beschreef wat het feest in Mexico betekende, vertelde over zijn

abuelita Ofelia en legde uit dat als je een *ofrenda* bouwt, de doden op bezoek kunnen komen.

Hij klonk zacht en volwassen en als Elfie te lang naar hem keek voelde ze haar hartslag versnellen.

Amara luisterde doodstil. En hoe meer Lobo vertelde, hoe meer kleur ze op haar wangen kreeg.

‘Ik dacht dat je het misschien wel leuk zou vinden om je eigen altaar te maken,’ zei Elfie toen Lobo uitgesproken was, ‘dus ik heb wat voor je meegenomen.’ Ze ritste haar rugzak open en haalde het lijstje met de foto van Noraly Zwarts eruit. Het was hetzelfde lijstje dat eerder op de schouw in de ridderzaal hing. ‘Mijn moeder had deze nog. Ik dacht dat je ’m wel terug wilde.’

‘O, ja!’ Amara’s mondhoeken krulden omhoog tot een glimlach terwijl ze naar de foto staarde.

‘Dankzij haar foto weet haar ziel dat die bij het juiste altaar is, dus dat is heel belangrijk,’ legde Lobo uit terwijl hij zijn rugzak van zijn schouder liet glijden. ‘Ik heb ook wat andere dingetjes meegenomen voor je *ofrenda*.’ Hij haalde twee gele kaarsen, een gehaakt kleedje en een beeldje van een skelet tevoorschijn. Zoekend keek hij de kamer rond. ‘Misschien is dit een mooie plek?’ Hij wees naar haar houten nachtkastje.

Amara knikte en gebaarde dat hij zijn gang mocht gaan.

Lobo spreidde het kleedje en stalde de spulletjes uit. Het fotolijstje kwam in het midden te staan. ‘Zo,’ zei hij tevreden, ‘klaar.’

‘Het ziet er echt mooi uit,’ zei Amara zachtjes. ‘Dus ik ben nog op tijd? Voor de Dag van de Doden?’

Lobo knikte hevig. ‘Vanaf klokslag twaalf uur vanavond komen de zielen van volwassenen naar de aarde.’

‘En dan kun je samen met haar viereen dat je het mysterie hebt opgelost,’ zei Elfie. Ze wachtte even voordat ze eraan toevoegde: ‘En tien pizza’s bestellen voor jullie tweeën.’

Lobo keek haar met opgetrokken wenkbrauwen aan. ‘Wat?’

Amara grijnsde. ‘Dat ga ik zeker doen.’

‘Bedankt dat je dit wilde doen,’ zei Elfie tegen Lobo toen ze samen naar hun fietsen liepen.

‘O, natuurlijk,’ zei Lobo en hij keek naar een takje op de grond toen hij zei: ‘Ik dacht eigenlijk dat je het echt lachwekkend vond, dit hele feest. Hoe je toen reageerde en zo, bij mij thuis...’

Elfie voelde dat ze rood werd. ‘Ja, dat was echt stom. I-Ik dacht niet goed na over wat ik zei. Het spijt me.’

Lobo haalde zijn schouders op. ‘Ik vond het jammer dat je zo reageerde, omdat het zo belangrijk is voor mij. Deze traditie is gewoon een onderdeel van mij, denk ik. Van wie ik ben.’

Elfie knikte. ‘Ik begreep dat pas later goed. Te laat eigenlijk... Maar ik vind het echt een van de mooiste feesten waarvan ik ooit heb gehoord.’

Lobo keek op en glimlachte. ‘Echt waar?’

‘Ja, echt waar.’

Toen pakte hij haar hand en haakte zijn vingers in de hare.

‘Dat is leuk om te horen. En ik vind jou ook leuk. Al een tijdje.’

Elfie had het gevoel alsof haar hart uit haar borst zou springen. De rest van haar lichaam voelde als verlamd.

‘Mag ik je zoenen?’ vroeg hij toen zachtjes. Hij kreeg een vuurrode bloes op zijn wangen en zijn bruine ogen stonden verlegen.

Elfie knikte, en langzaam kreeg ze het gevoel in haar lichaam weer terug. Ze voelde zijn koude vingers die haar hand omsloten. Ze voelde zijn andere hand tegen haar wang. Ook koud. En toen waren zijn ogen ineens heel dichtbij. En net toen ze bedacht dat ze eigenlijk helemaal niet wist hoe je moest zoenen, drukte hij zijn lippen op die van haar.

Elfie voelde zich zo licht als een blaadje in de wind. Het was misschien de Dag van de Doden, maar ze had zich nog nooit zo levend gevoeld.

De Betweter

Dé nieuwsblog van Domperdal en omgeving

PRIMEUR: Historische ontdekking tijdens
Halloweenfestival bij Kasteel Winterbeek
*Tieners ontdekken een geheime kamer en
ontmaskeren een misdadiger*

Afgelopen zaterdag werd de prijsuitreiking van de Wedstrijd van de Wonderwerkers een veel spannender spektakel dan gepland. Niet alleen ontdekten drie tieners een geheime kamer in het kasteel, ook arresteerde de politie Diego Tormenta, een van de Wonderwerkers, voor inbraak en geweldpleging.

De vondst van de kamer had alles te maken met de volksvertelling over de Pendelvrouw. In de middeleeuwen reisde een waarzegster onder de naam 'de Pendelvrouw' door het land. Toen de inquisitie, de organisatie die in naam van de kerk heksen opspoorde, achter haar aan zat, verborg zij haar beruchte pendelketting en grimoire (spreukenboek) in een geheime kamer in een kasteel. Zij liet aanwijzingen achter voor haar erfgenamen zodat zij haar spullen ooit terug zouden vinden. Op die manier zou haar kennis nooit ver-

loren gaan. Nooit was bekend in welk kasteel dit zou zijn geweest, maar tijdens het Halloweenfestival kwam aan het licht dat deze legende zich in Kasteel Winterbeek afspeelde.

Kort nadat Petronella Valerius, die de spirituele praktijk de Sterrensteen in Domperdal runt, de beker in ontvangst nam, werden de drie tieners en een bewusteloze Diego Tormenta in het kasteel aangetroffen. Nadat de tieners de raadselachtige aanwijzingen van de Pendelvrouw hadden opgelost, probeerde Tormenta de pendelketting te stelen en de tieners in de kamer op te sluiten. Hij werd gearresteerd. Tormenta bleek een paar weken eerder al een poging tot inbraak te hebben gedaan.

Valerius geeft aan dat het haar niet erg verbaasde dat Tormenta een oplichter bleek te zijn. 'Zijn bevindingen kwamen niet overeen met die van mij of Summer. Er klopte iets niet aan die man, maar ik wist niet precies wat.'

Summer Johnson heeft geen spijt van het avontuur. 'Het was *fantastic* en *crazy* tegelijk. En een goed begin van mijn verblijf in Nederland.' Johnson vertelt dat ze volgende week start met haar nieuwe baan als hoogleraar geschiedenis aan de Universiteit van Amsterdam.

‘Ik vind het heel treurig dat Tormenta een misdadiger bleek te zijn,’ vertelt burgemeester Blijdorp aan onze verslaggever. ‘We zijn er allemaal in getrapt. Toch kan ik de wedstrijd alleen maar een succes noemen. We hebben zoveel geleerd over het kasteel. Dus of je nou de spookachtige kerkers wilt zien, het kantoortje van Noraly Zwarts of de geheime kamer van de Pendelvrouw: in kasteel Winterbeek is genoeg te beleven!’

De pendelketting werd doorgegeven aan de rechtmatige eigenaar, een erfgename van de onlangs overleden bestsellerauteur Noraly Zwarts. De grimoire blijft in het kasteel als museumstuk om bezoekers meer te leren over de geschiedenis van hekserij. De zoektocht naar de geheime kamer is nu een activiteit in kasteel Winterbeek. Lukt het jou om de raadsels van de Pendelvrouw op te lossen?

DE WEDSTRIJD VAN DE WONDERWERKERS

een **STERRENSTEEN-MYSTERIE**

In Domperdal gonst het van de opwinding: de burgemeester organiseert een groots televisiespektakel in het eeuwenoude kasteel aan de rand van het dorp. De 'Wonderwerkers', waaronder Elfies moeder Petronella, moeten hun mysterieuze krachten laten zien en de kijkers betoveren. Maar dan ontdekt Elfie samen met Mats een duister geheim dat zich diep in de schaduwen van het kasteel verbergt.

Ze moeten snel handelen. Als de verkeerde mensen het mysterie ontdekken, loopt alles uit de hand. Of is het kwaad al geschied...?



www.billybones.nl

B

DIT BOEK IN DRIE WOORDEN

Mysterie

Vriendschap

Humor